

Joves a contracorrent

Darrera edició de l'Aplec de l'Esperit.

Cal molt coratge per seguir l'Evangelí de Jesucrist en els moments actuals

Cal molt coratge per seguir l'Evangelí de Jesucrist en els moments actuals, sobretot per als més joves, immersos en una dinàmica de consum ràpid, d'individualisme extrem i de compromisos *light*. És difícil no caure en les urpes de la gran massa que en molts casos només té una aspiració: esperar que arribi el cap de setmana per viure la disbauxa de les nits de discoteca. Davant d'aquesta situació, no és estrany que els joves cristians se sentin que caminen a contracorrent i que tinguin dificultats per fer arribar el seu missatge enmig del brogit actual. «A causa de la falta d'informació sobre el que és la fe cristiana, quan un jove és a la universitat i explica que es troba amb un grup de fe, els companys se'l miren de forma estranya», afirma el salesià Miguel Àngel Calavia en una entrevista per parlar-nos del Fòrum Joves, Religiositat i Evangelí. Aquest espai de reflexió teològica i pastoral, que comença aquest curs 2003-2004 organitzat pel Centre d'Estudis Martí-Codolar, tractarà justament sobre el repte de l'evangelització en el món juvenil.

Pàg. 2, 3 i 4

Joan Pau II visitarà Eslovàquia

De l'11 al 14 de setembre, Joan Pau II visitarà Eslovàquia. Serà el seu viatge internacional número 102 i el tercer a aquesta nació centreeuropea. El punt culminant tindrà lloc el diumenge dia 14, a Bratislava, quan el Sant Pare beatifiqui dos màrtirs del segle xx: el bisbe Basilio Hopko i la religiosa Zdenka Schelingová. Eslovàquia té una població de 5,4 milions de persones, de les quals prop de 4 milions són catòliques.

Pàg. 5

El bisbe Josep M. Guix fa un repàs a vint anys de pontificat

El diumenge 7 de setembre, a les cinc de la tarda, la diòcesi de Vic s'acomiadarà del qui durant vint anys ha estat el seu bisbe: Mons. Josep M. Guix i Ferreres. És, doncs, un bon moment per fer un repàs a aquesta llarga etapa al capdavant del bisbat de Vic, i de valorar les coses ben fetes però també els projectes que no han reeixit. «Cal molt coratge per entrar al Seminari en els moments actuals. Hem intentat unes quantes iniciatives, però el resultat ha estat molt decebedor», afirma el bisbe Guix sobre un dels esculls més problemàtics amb què topa l'Església actual. I pel que fa al seu suc-

cessor, que el 14 de setembre prendrà possessió canònica de la seu de Vic, el bisbe Guix afirma: «Mons. Romà Casanova és més jove que jo, i segurament té més capacitat que jo per entendre i tractar els joves; ell ha estat rector i té una experiència parroquial molt més rica que jo; coneix més profundament que jo l'espiritualitat sacerdotal i la psicologia dels preveres; s'ha dedicat a la Pastoral Vocacional, etc. Estic convençut que té un bon bagatge per ser un bon bisbe de Vic.»

Pàg. 18 i 19

Mons. Josep M. Guix.

Amics de Jesús

La Mare de Déu

Perfecció en l'amor

Pàg. 16 i 17

Sumari

Pàg. 8 El compromís evangelitzador de la Fràter

Pàg. 20 Els Focolars organitzen una jornada mariana a Barcelona

Pàg. 21 Lleida: llibre de Melani d'Urgell sobre Mn. Inglés

Pàg. 22 Vinaròs celebra el centenari del naixement de Mn. Garcia Julbe

Pàg. 23 Entrevista a l'antic director de la Biblioteca Diocesana de Colònia

Editorial

Joves i joves

Hem sentit en moltes ocasions com persones normalment grans pronuncien l'expressió: «Amb aquesta joventut no sé pas on anirem a parar.» És curiós, perquè si retrocedíssim en el temps ens trobaríem que en l'època en què aquesta persona era jove, segur que hi havia alguna persona més gran que també pronunciava la mateixa frase. I no tan sols llavors, sinó que tirant enrere per les pàgines de la història segle a segle, sempre trobaríem homes i dones adults que feien servir aquest mateix argument. Fins i tot en algunes pel·lícules que ens narren històries de grecs, romans o egipcis ens adonem que ja hi ha paraules que mostren desconfiança cap a la joventut.

El gran error que hi ha darrere tot això és el d'englobar tots els joves en un mateix paquet. Com si tots fossin iguals i poguéssim fer-ne un perfil comú. Està clar que la joventut sempre tindrà unes característiques pròpies comunes, perquè l'edat determina uns comportaments, uns sentiments i una fortalesa concreta. Però de joves, n'hi ha de molts tipus, des dels qui sembla que no tenen el cap en aquest món, fins als que són perfectament responsables i sorprèn que malgrat la seva edat tinguin una visió tan «adulta» de la vida.

Així, per exemple, tenim joves que estan submergits en el món de la droga, en el descontrol de nits que no s'acaben mai o en la delinqüència juvenil contra el sistema. Però aquests no són tots els joves, igual que aquests existeixen, n'hi ha molts d'altres que són treballadors, responsables, implicats en la societat en què els ha tocat viure i compromesos en causes nobles. És innegable el gran nombre de joves que estan ficats en el voluntariat social, ajudant materialment persones necessitades o econòmicament els desfavorits del Tercer Món.

En el tema religiós també ens trobem amb la mateixa situació. Es fan servir expressions unifi-

cadors, que anul·len l'existència de cristians entre aquest sector de la societat. Així sentim a dir: «Els joves d'avui no creuen en res» o «Cap d'ells ja no va a missa», o «Ningú no compleix amb el que demana el papa Joan Pau II».

Per sort, de tant en tant es produeixen fenòmens com el de la darrera visita papal a Espanya en la qual els que es dediquen a fer afirmacions contraposades entre joventut i cristianisme queden descol·locats en veure aquests centenars de milers de joves aclamant i aplaudint l'ancià Pontífex.

Tampoc no és convenient caure en optimismes desmesurats després d'aquest tipus de concentracions de joves cristians. Cal valorar-los en la mesura justa, sense que això ens faci oblidar que l'Església té un repte molt important davant dels joves del nostre temps, que és el de portar-los la Bona Notícia de l'Evangeli en unes condicions molt difícils, tenint en compte la gran secularització que pateix la nostra societat i com li és de poc propici al cristianisme el tipus de vida que portem en alguns dels països teòricament més desenvolupats.

Per això avui dia en què els estudis sociològics i estratègics es fan servir per a qualsevol cosa, l'Església ha d'estudiar molt bé com acostar-se a molts joves que estan apartats de la fe, i que en certa manera ho estan perquè no han descobert que el cristianisme és una religió que els farà molt més feliços i els donarà molt més sentit a la vida del que tenen.

Encara que això no significa que haguem de rebaixar el nivell d'exigència de l'Evangeli oferint una religió *light* i poc compromesa. S'equivoquen els que diuen que hem de donar facilitats als joves oferint-los alguna cosa que no els espanti. Potser d'aquesta manera serà fàcil aconseguir adeptes, però de la mateixa manera serà molt fàcil perdre'ls, perquè l'Evangeli descafeïnat no atreu ningú, i menys els joves.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Jordi Curcó, LLEIDA; Marçal Sarrats, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, Víctor M. Cardona i Tomás Mor, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiterras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena; Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

ESTIMEU-VOS COM JO US HE ESTIMAT...

SI NO US FEU COM NENS NO ENTRAREU AL REGNE DELS CELS...

EL QUE ESTIGUI LLIURE DE CULPA QUE TIRI LA PRIMERA PEDRA...

ÉS QUE AQUESTS MODERNS JA NO SABEN QUÈ INVENTAR PER MENJAR-NOS EL COCO...

en primer pla

Amb el vent en contra

■ Joves cristians que cerquen evangelitzar el seu entorn no sense dificultats

Avancen en sentit contrari a com ho fan els joves de la seva edat, i no permeten que la voracitat de la massa els faci perdre el ritme. Senten que caminen a contracorrent i que, de vegades, els altres els miren amb curiositat, i fins i tot amb estranyesa. Són joves cristians que, tot i tenir el vent en contra, no modifiquen el full de ruta i no tenen por de proclamar en veu ben alta que la seva vida és l'Evangelí de Jesucrist.

Eulàlia Reguant Cura és una d'aquestes joves que no amaga la seva condició de cristiana, i no només això, sinó que en fa bandera. Des de l'octubre de l'any passat és presidenta del MUEC (Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians) de Catalunya i les Illes. I amb prou feines si té 24 anys.

Per primera vegada Catalunya ha aco-

llit una trobada del comitè internacional del MUEC, que se celebren amb l'objectiu d'elaborar les orientacions que hauran de guiar el funcionament del moviment per als quatre anys vinents. Va tenir lloc del 16 al 29 d'agost a la Conreria, antic Seminari Menor de l'arquebisbat de Barcelona, i va tractar tres grans temes: l'educació integral, la solidaritat i l'espi-

ritualitat en l'acció.

Amb aquesta avinentesa, ens acostem una mica a aquest moviment d'Acció Catòlica que va néixer fa trenta anys a Barcelona i que d'aquí es va estendre arreu de Catalunya i les Illes Balears.

«Estudiants preparats per al canvi» és el gran lema del moviment en l'àmbit internacional, i convida els joves cristians a tenir l'empenta de treballar per aquest canvi, a ser-ne el motor. És el canvi que els moviments d'Acció Catòlica defensen: una acció transformadora gràcies a la revisió de vida —el veure, el jutjar i l'actuar.

Entendre la revisió de vida és clau per entendre la personalitat del MUEC. A la

diòcesi de Barcelona són onze els grups, d'entre cinc i dotze persones cadascun, que es troben setmanalment amb l'objectiu de veure i valorar l'entorn que els envolta als respectius centres d'estudis. Partint d'aquesta observació constant de la realitat i de la seva vida, actuen per transformar allò que no els agrada.

És un sistema que, com reconeixen ells mateixos, els va bé per créixer com a persones obertes, crítiques i actives. «Obertes perquè tractem amb tothom i no ens agraden les barreres, ni socials, ni temàtiques, ni religioses. Crítiques perquè som cristians, i Jesús també va ser molt crític. Ell no va agafar el camí més ample, sinó que va lluitar fins al darrer instant i no es va arronsar ni tan sols davant dels poderosos ni els que el van portar a la creu. Actius perquè creiem en el canvi, en el dinamisme social i en la capacitat que les persones tenim per transformar.» (C.M.)

EULÀLIA REGUANT CURA PRESIDEIX EL MUEC DE CATALUNYA I LES ILLES

A primer cop d'ull, no diríeu mai que l'Eulàlia Reguant Cura és una jove cristiana de 24 anys compromesa amb l'Església. És presidenta del MUEC de Catalunya i les Illes, i la seva vida sempre ha estat vinculada a la pastoral de la seva parròquia barcelonina de Sant Ildefons. Tampoc no diríeu mai que el seu principal objectiu és evangelitzar el

medi per on es mou, principalment l'àmbit universitari i, per què no dir-ho?, acabar d'una vegada per totes la carrera de Matemàtiques. Tan estrany és que una jove tan «normal» com l'Eulàlia, que vesteix a la moda i que té gustos similars als dels seus companys d'estudis, es declari cristiana?

«És difícil dir sense embuts que som cristians»

—Tan estrany és?

—Molts companys d'estudis s'han quedat parats quan he reconegut sense embuts la meua condició de cristiana. No sé quina imatge deuen tenir d'una persona que es pugui declarar cristiana... Però, tot i la sorpresa inicial, arriba un moment que són capaços de fer-te preguntes i de respectar totalment la teua condició de creient.

—Tens la sensació d'anar a contracorrent?

—I tant, i de ser un *bicho raro*, també. Per això m'ajuda molt veure que hi ha tantes persones d'arreu del món que creuen i treballen pel mateix que jo. Tot i que segurament jo ja no el veuré, crec fermament que arribarà el dia que no anirem a contracorrent.

—Què vols dir?

—Tot evoluciona, i penso que arribarà un dia que les coses no seran com ara. Serà aleshores quan veritablement haurem estat capaços de transmetre el nostre missatge.

—I quin és aquest missatge que voleu transmetre?

—Volem transmetre l'Evangelí i intentar que la universitat o els centres d'estudi en general evolucionin cap a l'estil de vida i de fer que Jesús en un determinat moment ens va marcar. El MUEC intenta esbrinar, a partir de problemes concrets, com hauria actuat Jesús al nostre lloc. Per això l'Evangelí és la font que ens mou a actuar, és la base de tot.

—És difícil, però, transmetre l'Evangelí?

—Costa molt, i és un dels grans reptes d'avui dia. La trista realitat, però, és que ja és prou difícil que nosaltres mateixos ens espolem la vergonya de sobre i diguem sense embuts que som cristians. Si ho féssim, ens sorprendríem de la reacció de la gent i

ens adonaríem que les nostres pors o els nostres prejudicis eren totalment infundats.

—T'adones aleshores que no ets sola al món.

—Sí, perquè no és cert que no hi hagi joves cristians. El que passa és que passem més desapercebuts, no ens agrada cridar gaire l'atenció, o pensem que està mal vist fer-ho. A la universitat m'ha passat que, en parlar amb companys meus o coincidir-hi en una trobada de joves cristians, ens hem adonat que compartíem una mateixa fe. També és cert que hi ha molts joves cristians que no participen en cap moviment d'Església.

—Manca de compromís?

—Sí, i també perquè hi ha molta competència. L'oferta és molt àmplia. Hi ha tantes activitats a fer, tantes bones idees per defensar... Això fa que tots estiguem molt més dispersats i que no hi hagi un treball important de conjunt.

—Què ha implicat això per al MUEC?

—Hem tingut un gran sotrac de participació. L'anàlisi que n'hem fet és que qualsevol associació juvenil actual, independentment que sigui o no d'Església, topa amb petits entrebancs quant a la constància i al nombre dels seus membres. Actualment, els joves es mouen per accions puntuals. Aquest curs s'ha vist amb dos casos concrets: amb l'esfondrament del *Prestige*, quan els joves es van abocar en la neteja de les platges de Galícia, i amb la guerra a l'Iraq. Són persones molt solidàries en casos concrets, però que no adopten un compromís constant.

—Quin és, doncs, el vostre objectiu immediat?

—Estabilitzar el moviment i anar a la seva arrel d'identitat, basada en les tres es: estudiant, evangelitzador i d'Església. Volem ser sal a les aules i sobretot perdre la por. Cal perdre la por de participar en les activitats i

de dir que som cristians. És evident que el nostre no és un medi fàcil d'evangelització, però cal que siguem capaços de continuar treballant.

—Quins problemes detecteu actualment als centres d'estudis?

—Principalment, la manca d'identitat dels estudiants. És a dir, tenim la idea que l'institut o la universitat on estudiem són només un lloc de pas i una manera d'obtenir un títol, quan de fet tenen un paper clau en la nostra educació. Són llocs que, a banda de transmetre coneixements, formen o haurien de formar persones. D'aquí també la manca de companyonia actual.

—Què voldríeu aconseguir?

—En certa manera, motivar uns estudiants que siguin capaços de pensar per ells mateixos. Que no basin els estudis en una formació acadèmica pura i dura, i s'oblidin de la resta de coses. Que els estudis secundaris i universitaris siguin autènticament de formació de persones, per més que hi hagi especialitzacions i estudis de carreres tècniques. Cal potenciar la participació i que els estudiants siguin capaços de reflexionar i d'involucrar-se en tot el que passa al seu entorn.

—Què t'aporta la revisió de vida?

—M'aporta l'energia que necessito per treballar, és d'on trec la força, les idees i la constància per tirar endavant. És la font que assegura la meua set. De l'Evangelí, extrec les idees per fer petits canvis en mi mateixa i, de retruc, en el meu entorn. És a dir, consisteix a transformar el medi a partir d'un mateix.

Una vida de compromís

Sobta per als que passem per la vida sense fer gaire soroll, veure una jove que posa el coll en tot el que fa. Eulàlia Reguant Cura és una d'aquestes noies que treballa a fons perquè les coses al seu voltant millorin. «Així tothom sabrà que sóc cristiana.»

Va arribar al MUEC (Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians) una mica per casualitat, si és que encara podem creure en les casualitats. El grup de joves de la parròquia de Sant Ildefons de Barcelona es va dissoldre, i l'Eulàlia i sis joves més van decidir que volien continuar, però que no volien fer-ho en solitari. Va ser així que, buscant un moviment on aixoplugar-se, van anar a raure al MUEC. «Aleshores començava la meua carrera de Matemàtiques a la Universitat de Barcelona.»

«En el meu cas concret, evangelitzar el medi significa treballar pels estudiants, i aconseguir una universitat millor.» Per això va començar a treballar en un sindicat d'estudiants amb l'objectiu de facilitar-los les coses, no tant per aprovar una assignatura com per potenciar la convivència, la participació i un accés més fàcil a la universitat. Ja han passat sis anys, i la seva voluntat de compromís total l'ha portada ara a presidir el moviment en l'àmbit de Catalunya i les Illes.

L'ENTREVISTA

El salesià Miguel A. Calavia ens parla del Fòrum Joves, Religiositat i Evangeli

Endinsar-se en l'obra salesiana Martí-Codolar, al barri barceloní d'Horta, és penetrar en un oasi de pau i de silenci dins del brogit de la gran ciutat. Hi acudim per parlar amb el salesià Miguel Ángel Calavia sobre el Fòrum Joves, Religiositat i Evangeli, que pretén ser un espai de reflexió

teològica i pastoral sobre la sensibilitat religiosa actual i el repte de l'evangelització en el món juvenil. El director de l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco ens explica que el fòrum s'engega aquest curs 2003-2004 però que té un clar esperit de continuïtat.

—Quin és l'objectiu del Fòrum Joves, Religiositat i Evangeli?

—En el fons, és una resposta del nostre centre d'estudis a una situació del jovent en relació amb la religiositat i l'evangelització. Són diverses les motivacions que afavoreixen aquest fòrum. En primer lloc, sembla que a tot Europa hi ha un revifament de la religiositat però entesa d'una manera molt difusa. Fins i tot, per exemple, a França hi ha una revisió del laïcisme i de les possibilitats que té aquest corrent vital i filosòfic de cara a donar resposta a la vida i a la cultura. També cal destacar el fenomen de la immigració, que ha trastocat la dimensió privada de la religió i l'ha tornada a l'àmbit públic. Pensem, per exemple, en les manifestacions públiques de certes religions i dels nous moviments religiosos, i en les seves implicacions en l'àmbit polític, econòmic i cultural.

També hi ha una altra motivació, i és la discordança que hi ha entre la vida dels joves i les ofertes eclesials que nosaltres els donem, tant en la catequesi com en l'evangelització. Per això, des de l'Església, cal que reflexionem més sobre la pastoral juvenil per després concretar i oferir claus juvenils i itineraris per a l'educació de la fe del jovent.

—Els joves tenen una religiositat prò-

Miguel A. Calavia, als jardins de Martí-Codolar.

amb dues temptacions, una a l'extrem de l'altra, que no són un bon servei per al jovent. D'una banda, la situació d'atrinxerament, una actitud des de la qual no és possible anunciar l'Evangeli, que és la bona

les ganes de viure, i de viure cada dia. Per tant, cal llegir l'Evangeli des de la clau de la vida. N'hi ha una altra, i és la clau de les relacions personals càlides i autèntiques. El repte per a l'Església és que en les seves relacions amb els joves afavoreixi aquesta relació propera i càlida. Sempre dic que a les nostres esglésies hi ha molta calefacció però que hi manca aquest caliu. Finalment, la tercera clau és el desig dels joves de viure en un món millor. De manera indirecta, ens diuen que és bo que la cultura actual trobi un sentit més humà per a la vida, més enllà del sentit econòmic i del mercat. Aquesta clau afavoreix que els joves descobreixin en Jesucrist i l'Evangeli l'horitzó que dona un sentit alternatiu a la seva vida. L'Església ha d'oferir als joves ambients on poder fer experiència alternativa a les experiències de la societat d'avui.

—Què troben els joves en l'Evangeli?

—Descobreixen, a través de la relació propera de Jesús amb el Déu Pare, un Déu més proper i que ens estima de forma incomprendible i entranyable. També els ajuda a descobrir com la caritat cristiana no és simplement una qüestió de voluntarisme, sinó que en el fons és una resposta de l'experiència d'amor de Déu. Arribar a descobrir l'actitud voluntària com una expressió de la fe i com una

resposta a l'amor de Déu és la gran experiència que hauríem de presentar als joves, sobretot amb l'actual crisi de transcendència.

Després de l'Evangeli nuntiandi de Pau VI, l'evangelització passa en primer lloc pel testimoni, i després per l'anunci. Per això la primera catequesi la imparteix la família, i es dona quan un jove veu a casa seva com l'Evangeli ajuda els seus pares a ser feliços. També hi ha una anècdota interessant sobre això. En un centre que els salesians tenim a València d'acollida de joves conflictius, un noi de només 20 anys va agafar pel coll un salesià i el va encastar contra la paret, i plorant li va dir: «Per què et portes així amb mi?» O sigui, per què en una societat on tothom l'utilitzava, on ningú no l'ajudava ni li perdonava res, per què aquell religiós es portava tan bé amb ell? Aquesta és la gran pregunta que els cristians i l'Església hauríem de suscitar en el jovent.

—Els joves cristians avui dia avancen a contracorrent?

—És clar. A causa de la falta d'informació sobre el que és la fe cristiana, quan un jove és a la universitat i explica que es troba amb un grup de fe, els companys se'l miren de forma estranya. Hi ha una falta d'informació greu. D'altra banda, Déu ha esdevingut irrellevant en un ambient secularitzat com el nostre.

—Quin és, doncs, el repte dels joves cristians?

«Els joves viuen una religiositat molt desinstitucionalitzada»

—pia diferent de la dels adults?

—Com totes les altres dimensions de la seva vida, els joves viuen la realitat religiosa del moment cultural. Viuen, doncs, una religiositat molt subjectiva, «jo i Déu», sense mediacions; molt fragmentària, en el sentit que una expressió de la fe no té res a veure amb una altra, i molt desinstitucionalitzada, de manera que les mediacions eclesials per a la majoria de la gent avui estan en crisi.

—Què implica aquesta religiositat desinstitucionalitzada?

—Una reflexió molt profunda en l'interior de l'Església. Jo veig l'Església actual

notícia enmig del món; de l'altra, la rendició a la cultura actual, és a dir, identificar els valors de l'Evangeli amb la manera de viure de la gent d'avui. Aquesta discordança entre la vida eclesial i la fe del jovent és una invitació, principalment, a descobrir quines són les claus que fan que el jove estigui obert a la proposta evangèlica, és a dir, quines característiques de la seva vida afavoreixen que el jove no es tanqui ja des d'un bon començament al missatge de Jesucrist i de l'Evangeli.

—Quines poden ser aquestes claus?

—Per exemple, el vitalisme. Si hi ha una paraula que il·lumina els ulls del jove són

Xerrades curs 2003-2004

14 D'OCTUBRE 2003

Els joves en una societat de la informació i la imatge. Perspectives educativo-pastorals. TERESA POU, periodista i presentadora del programa de TV3 Signes dels temps.

12 DE NOVEMBRE 2003

Els caps de setmana dels joves: entre la necessitat, el desig i el sentit de vida. Perspectives educativo-pastorals. J. JOAQUÍN G. PALACIOS, director del Col·legi Salesià Sant Antoni Abat (València).

17 DE DESEMBRE 2003

Els joves i la pregunta religiosa: claus i itinerari. MIGUEL A. CALAVIA, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco (Barcelona).

14 DE GENER 2004

Les imatges actuals de Déu i repercussió en el camí de fe dels joves. FRANCESC TORRALBA, professor de la Universitat Ramon Llull (Barcelona).

11 DE FEBRER 2004

La persona de Jesús en el cinema. PEIO SÁNCHEZ, professor de l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco (Barcelona).

17 DE MARÇ 2004

Pregar des de l'art. SIRO LÓPEZ, artista plàstic.

21 D'ABRIL 2004

L'encontre dels joves amb l'Església: estructures pastorals que l'afavoreixin. TAULA RODONA.

19 DE MAIG 2004

Els joves i la Confirmació: situació actual, criteris i perspectives pastorals. SECUNDINO MOVILLA, professor de l'Institut Superior de Ciències Catequètiques Sant Pius X (Madrid).

16 DE JUNY 2004

Per una altra globalització: la seva significativitat en el jovent. JAUME LLANSÓ, relacions internacionals d'UGT de Catalunya.

—Sense cap tarannà de desqualificació, però sí amb molta sinceritat, explicar que són cristians i que creuen que Déu i Jesucrist donen sentit a la seva vida. El teòleg valencià García Roca diu que avui l'Església hauria de treballar fent camins modestos a través de la revolució dels tèrmits. Crec que les grans ostentacions de l'Església d'avui no ajuden gaire la majoria del jovent.

Reportatge: Carme Munté

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

ambient i tracte familiar

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: persones@teleline.es

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS

Centre d'Estudis Martí-Codolar
Av. Cardenal Vidal i Barraquer, 1
08035 - Barcelona
Tel. 934 291 801
Fax 934 208 817
a/e: iscr.codolar@salesians.info
web: www.marti-codolar-org

Vaticà

església en el món

Celebació del
25è aniversari
de l'elecció del
papa Joan Pau I

ROMA.— El 26 d'agost passat es van celebrar els 25 anys de l'elecció del recordat pontífex Joan Pau I. L'arquebisbe Angelo Scola, actual patriarca de Venècia, va celebrar a Canale d'Agordo, localitat natal del papa Luciani, una missa d'acció de gràcies pel pontificat de Joan Pau I, que només va ser al capdavant de la barca de Pere 33 dies.

Paral·lelament, Mons. Vincenzo Savio, bisbe de Belluno-Feltre, diòcesi a la qual pertany Canale d'Agordo, va informar que en aquests darrers mesos s'ha tancat de manera positiva la investigació que ha verificat les premisses per obrir la causa de beatificació del Pontífex.

Albino Luciani va néixer el 17 d'octubre del 1912, al Forno di Canale (avui Canale d'Agordo), aleshores un petit poble de poc més d'un miler d'habitants al nord d'Itàlia, a la diòcesi de Belluno. Albino era el més gran de quatre germans. Després d'estudiar al seminari local de Belluno, va ser ordenat sacerdot el 7 de juliol del 1935. Posteriorment es va dirigir cap a Roma per continuar els seus estudis teològics a la Universitat Gregoriana.

El 1937 va tornar al seu poble natal, on va ser nomenat vicari de la parròquia. Aviat va ser nomenat vicerector del Seminari Gregorià de Belluno i allà, durant deu anys, es va dedicar a ensenyar diverses matèries: teologia dogmàtica, moral, dret i art sacre.

L'any 1954 és nomenat vicari general de Belluno i quatre anys més tard el papa Joan XXIII, a Roma, el consagra bisbe per a la diòcesi de Vittorio Veneto, prop de Venècia. El 1969 Pau VI el nomena patriarca de Venècia i el 1973 és creat cardenal pel mateix Papa. El 26 d'agost del 1978 va ser escollit com a successor de sant Pere, i va ser convocat a la casa del Pare només 33 dies després. (N.E.)

Nou bisbe per al
Vietnam

ROMA.— El Papa ha nomenat bisbe de la diòcesi de Hung Hoá el P. Antoine Vu Huy Chuong, fins ara professor de Teologia Dogmàtica del Seminari major interdiocesà de Can Tho. El P. Vu Huy Chuong va néixer el 1944. El 1954, quan el país es va dividir en dues parts, es va refugiar al sud del país. Va ser ordenat capellà el 1971 a Saigon per a la diòcesi de Can Tho. Des de la seva ordenació, ha estat professor i director espiritual al Seminari Thanh Qui, Cai Rang, a la diòcesi de Can Tho (1972-1975); rector de Ba Rin, i delegat per a My Tu, província de Soc Trang (1975-1976); a partir del 1976 ha estat professor de Teologia Dogmàtica al Seminari major de Can Tho i alhora vicerector per a la Secció Teològica. (ACI)

Joan Pau II beatificarà
dos màrtirs en el seu
viatge a Eslovàquia

■ Són el bisbe Basilio Hopko i la religiosa Zdenka Schelingová

ROMA.— La Santa Seu ha publicat el programa a punt culminant la beatificació de dos màrtirs del del proper viatge del Sant Pare a Eslovàquia, que segle XX. Serà el seu viatge internacional número 102 tindrà lloc de l'11 al 14 de setembre i que tindrà com i el tercer a aquesta nació centreeuropea.

Segons el programa, el Pontífex arribarà a l'aeroport internacional de Bratislava a les 10.40, on tindrà lloc una cerimònia de benvinguda en què el Papa pronunciarà un primer discurs. A la Nunciatura Apostòlica, el Sant Pare rebrà el president d'Eslovàquia i després rebrà la visita del president del Parlament i del primer ministre. A la tarda, el programa preveu una visita a la catedral de Trnava, església gòtica dedicada a sant Nicolau i construïda a mitjans del segle XIV. Trnava, a 37 km de Bratislava, és anomenada «la Roma eslovaca», tant pels nombrosos monestirs i esglésies que té, com per haver estat un centre important del catolicisme a l'edat mitjana.

El 12 de setembre Joan Pau II visitarà Banská Bystrica, centre administratiu, econòmic i cultural de la regió central d'Eslovàquia. A les 10.30 presidirà la missa a la plaça del Ressorgiment Nacional, i a les 13.45 dinarà al Seminari Major amb els membres de la Conferència Episcopal Eslovaca, a qui llegirà un missatge; a la tarda tornarà a Bratislava.

El dia 13 el Sant Pare el dedicarà a visitar Roznava, ciutat fundada fa 700 anys a la regió oriental del país. A les 11.30 oficiarà una missa al camp de Podrákos, a la perifèria de la ciutat. Tot seguit dinarà amb els bisbes de la ciutat al palau ar-

Joan
Pau II.

Tercer viatge a Eslovàquia

Joan Pau II ja va ser en dues ocasions a Eslovàquia. La primera el 1990, quan va visitar Bratislava. En aquella ocasió Eslovàquia encara estava unida a la República Txeca i formava Txecoslovàquia.

La segona visita va ser el 1995, quan ja era una nació independent. Joan Pau II va visitar Bratislava, Nitra, Sastin, Kosice, Presov, Spiska Kapitula, Lovoca i les muntanyes Trnava, que fan frontera amb la seva Wadovice natal (Polònia), per les quals va realitzar llargues excursions quan era jove.

El papa Wojtyła passa aquests dies d'estiu a la residència de Castelgandolfo, a 33 km al sud de Roma, on restarà fins a l'11 de setembre, quan comenci el seu viatge a Eslovàquia. Després tornarà a Castelgandolfo, on acostuma a quedar-s'hi fins a finals de setembre.

quebisbal.

El diumenge 14 de setembre serà el moment culminant de tot el viatge. Durant la missa a les 10.00 a l'esplanada de Petržalka, a Bratislava, el Sant Pare beatificarà dos màrtirs: el bisbe Basilio Hopko (1904-1976) i sor Zdenka Schelingová (1916-1955). El futurs beats van morir a causa dels patiments i maltractaments rebuts durant el seu empenonament per part del règim comunista. El primer va ser empenonat el 1950 quan va ser suprimida pel govern l'Església grecocatólica i va morir a la presó, i la segona va ser arrestada el febrer del 1952 per haver contribuït en la fugida d'un capellà malalt injustament empenonat i va morir el 1955, pocs mesos després d'haver estat alliberada.

El Sant Pare recitarà el seu tradicional Àngelus dominical en aquesta mateixa esplanada. Després de la missa de beatificació, el Papa dinarà amb els bisbes de l'arxidiòcesi a la Nunciatura Apostòlica i a la tarda, després de la cerimònia de comiat a l'aeroport internacional de Bratislava, tornarà a Roma.

Segons les estadístiques difoses per la Santa Seu, Eslovàquia té una població de 5,4 milions de persones, de les quals prop de quatre milions són catòlics. El país té a més 20 bisbes i prop de 2.500 sacerdots. (N.E.)

Creades tres noves diòcesis a
Colòmbia

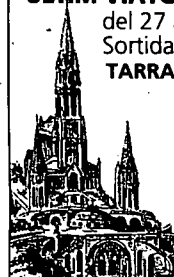
ROMA.— Joan Pau II ha erigit tres noves diòcesis a Colòmbia, desmembrant-les de l'arxidiòcesi de Bogotà, i ha nomenat els seus respectius nous bisbes. Les noves diòcesis són Fontibón, Engativá i Soacha, totes elles amb nous territoris que fins ara estaven sota el govern pastoral del cardenal Pedro Rubiano Sáenz. La nova diòcesi de Fontibón tindrà com a bisbe Mons. Enrique Sarmiento Angulo, fins ara auxiliar de Bogotà; la diòcesi d'Engativá, Mons. Héctor Luis Gutiérrez Pabón, fins ara bisbe de Chiquinquirá, i la diòcesi de Soacha, Mons. Daniel Caro Borda, fins ara auxiliar de Bogotà. (ACI)

LOURDES

ÚLTIM VIATGE DE LA TEMPORADA
del 27 al 29 de setembre
Sortida des de BARCELONA,
TARRAGONA, REUS, VALLS, VIC...

Viatges ©Alemany

• Pau Claris, 151 - Tel. 932 723 670
• Major, 10 - Tel. 938 833 330-Vic
TRUQUI I L'INFORMAREM
1953-2003 - 50 ANYS
ORGANITZANT VIATGES

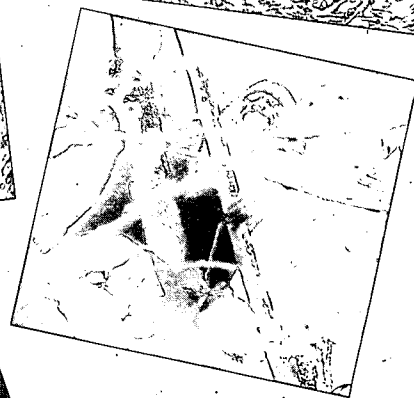
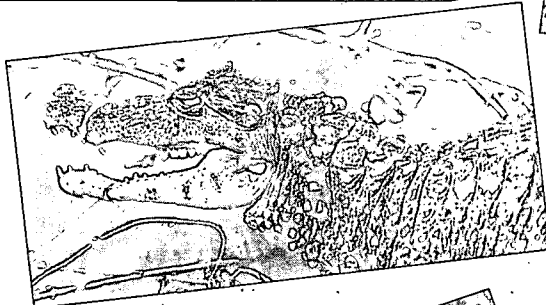

Pelegrinatges i viatges 2003

VIATGE A COSTA RICA amb visita a l'arxipèlag Bocas de Toro a Panamà

del 10 al 25 de novembre

Un paradís a l'Amèrica Central

A COSTA RICA:

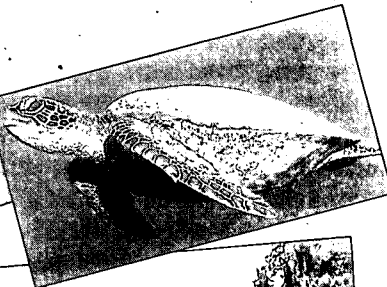
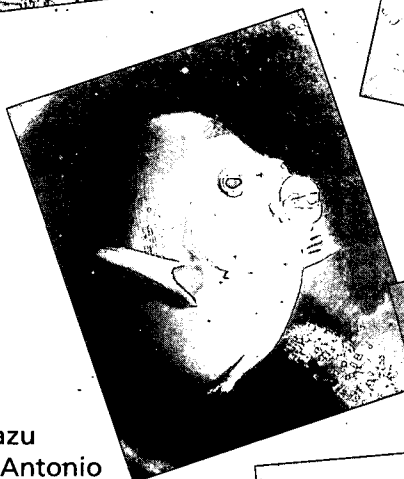
- San José
- Cartago
- Quepos
- Tilaran
- La Fortuna
- Limon
- Turrialba
- Santa Rosa
- Sixaola

VISITAREM:

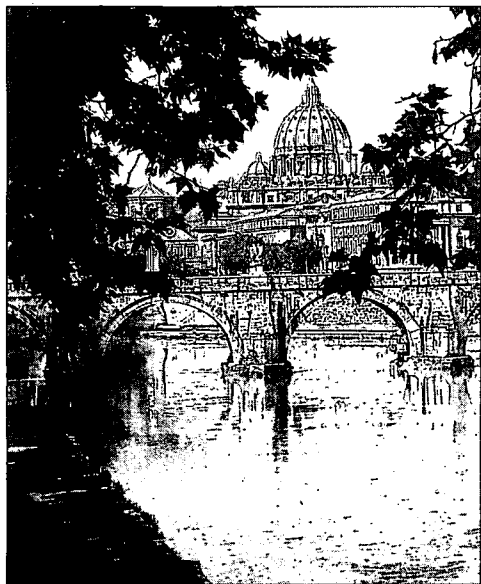
Parc Nacional Volcà Irazu
Parc Nacional Manuel Antonio
Estero de Isla Damas
Bosque Nuboso Santa Elena i Monteverdi
Reserva biològica Monteverde
Parc Nacional volcà El Arenal
Parc Nacional Tortuguero
Parc Nacional Mari Cahuita Siquerres

A PANAMÀ:

Arxipèlag Bocas de Toro
conegut com la Polinèsia de Centreamèrica
Illa de Colon

Del 17 al 23 d'octubre

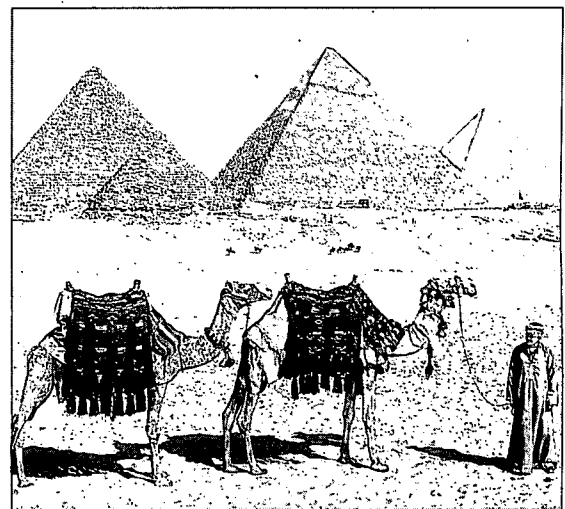

Pelegrinatge a ROMA

Amb motiu de la
canonització de
la Mare Teresa
de Calcuta

De l'1 a l'11 de desembre

Egipte i creuer pel Nil

Del passat
faraònic al
cristianisme
primitiu

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

LES NOSTRES OFICINES
RESTARAN TANCADÉS PER
VACANCES DURANT TOT L'AGOST

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Itàlia

Joan Pau II proposa la redescoberta de la «nostàlgia de Déu»

■ El Pontífex ho va exposar al Mítting de Rímini, de Comunió i Alliberament

RÍMINI.— En una carta adreçada als organitzadors del ja tradicional Mítting de Rímini, una macrotrobada impulsada pel moviment Comunió i Alliberament (CA), el Papa afirma que el repte de la nova evangelització és fer sentir en l'home modern «la nostàlgia de Déu».

La trobada de Rímini, que va acabar el 30 d'agost, tenia com a lema fix «Amistat entre els pobles» i com a lema d'enguany el verset del salm 34 «Qui és l'home que estima la vida, que vol viure temps i fruit de benestar?». Aquesta trobada va aplegar els principals exponents del món eclesial, civil, polític i social d'Itàlia.

L'encontre va constar de 130 trobades, 29 espectacles, 17 exposicions i un total de 600.000 persones. No era un fòrum estrictament religiós sinó cultural, polític, econòmic i cultural, una mena de fira en què l'Església catòlica té un pes important, a causa de la influència del moviment CA a Itàlia i per la mateixa natura de l'Església italiana, molt present a tots els esdeveniments culturals del país.

Entre els representants eclesials d'enguany cal esmentar l'arquebisbe Diarmuid Martin, arquebisbe coadjutor de Dublín (Irlanda) i fins fa poc observador permanent de la Santa Seu a la seu suïssa de les Nacions Unides; Mons. Terrence Prendergast, arquebisbe de Halifax (Canadà); el

cardenal Christoph Schönborn, arquebisbe de Viena, i el cardenal Juan Luis Cipriani, arquebisbe de Lima (Perú).

El Papa va comentar, a través d'una carta enviada pel cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat del Vaticà, el títol escollit per la trobada, que considerava molt oportú. El tema del Mítting, constata el Papa, «recorda la necessitat d'un rescat: cal recuperar l'energia i el valor de posar-se davant Déu per dir-li "aquí em teniu, Senyor"».

Segons escriu el Papa, «aquesta resposta al Déu que crida fins a vèncer la nostra sordesa descriu la presa de consciència, plena de commoció, a què arriba la persona en el centre mateix de la seva pròpia intimitat». Una pluralitat de desigs ha substituït «l'anhel que Déu ha posat en la persona», va lamentar el Papa, que va cloure dient que «els desigs parcials, orientats amb mitjans potents per influir les consciències, esdevenen forces centrífugues que impel·leixen

Luigi Giussani, fundador de CA.

l'home sempre més lluny d'ell mateix».

CA, sigles amb què es coneix el moviment eclesial Comunió i Alliberament, és una de les realitats eclesials més enèrgiques a Itàlia. Va ser fundat pel sacerdot, encara viu, Luigi Giussani. Actualment la presència del moviment es comptabilitza en setanta països, inclòs l'Estat espanyol. A Catalunya també és actiu.

La finalitat del moviment és l'educació cristiana madura dels seus seguidors i la col·laboració amb la missió de l'Església en tots els àmbits de la

societat contemporània. El moviment va néixer el 1954 a Milà, quan Luigi Giussani va crear el que aleshores s'anomenava Gioventù Studentesca (GS), és a dir, Joventut Estudiantil. Les sigles de Comunió i Alliberament apareixen per primer cop el 1969. Els membres del moviment no formalitzen cap tipus d'inscripció, sinó que hi participen lliurement anant a les catequesis setmanals que reben el nom d'Escola de Comunitat.

Miriam Díez Bosch

VATICÀ

L'Evangelí, font de fraternitat

CASTELGANDOLFO.— No es cansa de repetir-ho: Europa no pot oblidar el seu llegat espiritual. El 24 d'agost, el Papa va tornar a centrar la pregària dominical mariana de l'Àngelus en Europa. Aquesta vegada va dir, des de la seva residència estiuenca, que «cal pregar a la Mare de Déu per tal que la Unió Europea no rebutgi el llegat espiritual que significa l'Evangelí per als pobles que la conformen».

Textualment, Joan Pau II va dir, amb una veu més debilitada que de costum, que cal invocar Maria Santíssima «perquè no s'oblidi, en la construcció de l'Europa d'avui i de demà, aquella inspiració espiritual que és indispensable per operar de manera autèntica al servei de l'home». Per al Papa, aquesta inspiració troba en l'Evangelí «una garantia segura» i un avantatge de la llibertat, la justícia i la pau de tots, creients i no creients.

El Papa va assegurar que «l'Església catòlica està convençuda que l'Evangelí de Jesucrist, que s'ha constituït com a element unificador dels pobles europeus durant molts segles, roman una font inesgotable d'espiritualitat i fraternitat». Segons el Pontífex, «ser conscients d'aquest fet és una gran ajuda per a tots i reconèixer explícitament en el tractat [constitucional] les arrels cristianes d'Europa esdevé per al continent la principal garantia de futur». El Tractat Constitucional Europeu s'aprovarà en una conferència intergovernamental el proper octubre a Roma. (M.D.B.)

La ràdio amable

Freqüències

- 90.1 Tortosa*
- 93.7 Catalunya central
- 96.8 Garraf*
- 100.6 Tarragona*
- 103.4 Girona
- 106.6 Barcelona

ràdio principat
FM 105.0

- 104.4 La Cerdanya*
- 105.0 La Seu d'Urgell
- 107.5 Andorra

ràdio estel
FM 106.6

* en període de proves

www.radioestel.com

Espanya

El compromís evangelitzador de la Fràter

MADRID.— La Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids (Fràter) va clausurar el 22 d'agost passat la VIII Setmana de Fraternitat realitzada al Seminari de Granada, on els participants van assumir el repte d'una presència evangelitzadora en l'Església i en la societat espanyoles més gran i més decidida.

La reunió, que va tenir com a lema «El repte de la nostra comunicació», va acollir 150 representants de 25 diòcesis d'arreu d'Espanya des del dissabte 16 i es va centrar en l'anàlisi de la comunicació i la difusió del moviment Fràter i la seva missió solidària i evangelitzadora des de la seva identitat cristiana.

Els participants de la trobada van ressaltar la necessitat d'una fluïdesa més gran en la comunicació de l'associació cristiana, així com la importància de difondre «un estil de vida coherent» com a primer instrument en aquest sentit.

A més, es va manifestar la credibilitat de l'organització en matèria de discapacitat com un «actiu» a l'hora d'ampliar la seva presència pública en el futur i es va fer un compromís per posar les

En la trobada es va debatre la missió solidària i evangelitzadora de la Fràter.

noves tecnologies al servei de la difusió del missatge evangelitzador de la Fraternitat. Per últim, Fràter va analitzar aspectes d'importància com l'Any Europeu de les Persones amb Discapacitat que se celebra enguany. (ACI)

Mans Unides de València construeix una escola en un camp de refugiats d'Angola

VALÈNCIA.— Mans Unides de València ha subvencionat la construcció d'una escola de primària en un camp de refugiats situat a 23 quilòmetres de Luanda, la capital d'Angola. A més, ha costejat l'adquisició de pupitres perquè 540 infants puguin ser escolaritzats al centre, segons informa M. José Carrascosa, portaveu de l'entitat a València.

L'escola estarà dirigida per religioses de la congregació Dominiques del Rosari i compta amb l'ajuda del Ministeri d'Educació d'Angola, que ha cedit els terrenys i

s'ha compromès a aportar-hi els professors i el material escolar. Les classes van començar a finals del curs passat a l'aire lliure, de forma provisional, per a més de 300 infants, tot i que ara l'aportació de Mans Unides de València permetrà que els escolars continuïn la seva formació al nou edifici ja construït.

El centre docent, destinat a fills de famílies desplaçades per la guerra que sacseja el país des de fa gairebé 27 anys, ha estat edificat amb la finalitat que els escolars «puguin prosseguir els estudis o instruir-se

per exercir una professió», explica Carrascosa. La manca de recursos per a l'ensenyament primari a Angola «provoca una baixa qualitat de l'educació, ja que també hi ha massa alumnes per professor». A més, els infants presenten un «baix rendiment escolar a causa de les males condicions alimentícies». En el finançament del projecte han col·laborat parròquies de la ciutat de València, així com de les localitats de Benetúser i Massanassa, juntament amb l'orde dels Dominics d'Aragó. (AVAN)

Festivitat de santa Teresa de Jesús Jornet

VALÈNCIA.— La congregació religiosa de les Germanetes dels Ancians Desemparats va celebrar el 26 d'agost la festivitat de la seva fundadora, santa Teresa de Jesús Jornet (Lleida, 1843 - Llíria, 1897), que va obrir a València el primer centre de la congregació l'11 de maig del 1873. Aquest va ser el primer asil d'Ancians Desemparats dels 103 que va obrir en vida. Santa Teresa de Jesús Jornet va ser canonitzada per Pau VI el 27 de gener del 1973. La celebració d'enguany coincideix amb l'anunci de la pròxima col·locació d'una estàtua seva de gran dimensió a la basílica de Sant Pere del Vaticà. (AVAN)

Col·loqui sobre el matrimoni: redescoberta de la fidelitat

TORRECIUDAD.— El capellà Miguel Ángel Ortiz Ibarz, advocat del Tribunal de la Rota Romana, va explicar en un col·loqui que va tenir lloc el 18 d'agost a Torreciudad (Osca) que «el matrimoni és aquesta "institucionalització" de la vocació més radical de l'home: lliurar-se totalment a la persona estimada».

Doctor en Dret Canònic i membre de l'Associació Espanyola de Canonistes, el professor Ortiz va dir que detectava en molts joves «una redescoberta del matrimoni, ja que s'engresquen amb la possibilitat de compartir tota la seva vida amb la persona que estimen, sense cap mena de restricció i sense condicionaments». I va afegir: «Al casament, en dir el seu sí davant de la societat, decideixen "obligar-se" al que abans era gratuït: a donar-se completament a l'altre. I saben que el secret de la felicitat rau justament a continuar donant-se, a cercar la felicitat de l'altre.»

Pel que fa al document vaticà sobre les unions homosexuals, va dir que aquest text «simplement recorda que és equívoc i desorientador donar el nom de "matrimoni" o equiparar-lo jurídicament a una unió que contradiu el que constitueix l'essència del matrimoni: la unió de dues persones que es complementen amb una complementarietat que comporta la diversitat sexual, i que és capaç de generar nova vida». (Manuel Garrido)

Anàlisi

Col·laboració francoespanyola en la Pastoral del Turisme

El juny del 2001, el Consell Pontifici romà corresponent va convocar una trobada dels delegats nacionals de la Pastoral del Turisme i del Temps Lliure d'Europa. Una magnífica ocasió per treballar conjuntament i conèixer-se. Ens van convidar a proporcionar a Europa formes concretes per iniciar la col·laboració entre nosaltres.

Espanya i França van acceptar la invitació. Hem decidit treballar conjuntament sobre la Pastoral del Turisme en el món rural. En efecte, aquesta mena de turisme experimenta un cert desenvolupament als nostres dos països, tot i que s'ha quedat com el germà pobre de la pastoral, almenys si el comparem amb el turisme «del sol i de la neu», com diuen els espanyols.

Al llarg de dos anys hem organitzat quatre trobades (Madrid, París, Barcelona, París). També hem elaborat el projecte d'una petita enquesta per tal d'esbrinar què passa en realitat a les nostres zones rurals. Hem constatat que els resultats eren molt similars a tots dos costats dels Pirineus: activitat econòmica rendible—aquest turisme implica moltes persones—, el patrimoni ocupa un lloc important com a argument turístic i les trobades urbanes-rurals proporcionen una gran riquesa. Tanmateix, també hi ha límits en aquestes trobades, molt sovint límits artificials: les propostes cristianes s'efectuen de manera individual, hi ha poques demandes de suport i també poques demandes de col·laboració amb les parròquies.

D'acord amb aquesta constatació, hem elaborat alguns projectes comuns: una trobada dels actors de les diòcesis frontereres per tal que es coneguin, puguin comparar les accions i els mitjans, reflexionin sobre una manera millor de treballar conjuntament (a l'interior de cada diòcesi i entre les mateixes diòcesis). Una intervenció de l'equip espanyol a les jornades nacionals franceses, cosa que permetrà conèixer la manera de treballar dels altres. L'equip espanyol desitja treballar sobre les prioritats que s'han donat als delegats diocesans de França en matèria de Pastoral del Turisme, la qual cosa pot ajudar els delegats diocesans espanyols a situar les pròpies prioritats.

Apreciem aquest estil de treballar d'Europa a partir de les nostres responsabilitats d'evangelització.

Mn. Salvador Batalla
Delegat nacional espanyol
M. Olivier Morand
Delegat nacional francès

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estadies temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.
Dirigida per Psicòloga col·legiada.
Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agendamatrimonial.com>

Bon dia!

Comprem materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

SANTIAGO DE CHILE

Estimats amics,

Va ser una sort o un regal del Senyor. Era la festa de la nostra santa Rafela Maria. Al vespre, vam anar a la casa de recés Padre Alberto Hurtado. Van respondre a la invitació unes 60 persones d'allò més diverses: matrimonis, adults, uns quants joves... totes molt senzilles i molt riques amb la seva pobresa a l'esquena. Eren de la població de les diferents comunitats eclesials de base, sector popular de Cerro Navia. Són els exercicis ignasians adaptats a ells. Es fan parcel·lats els caps de setmana. Els assistents ja havien fet l'any passat els primers anomenats «recés de la Creació». El mètode sol ser: Paraula de Déu, pregària personal i trobada grupal per constatar llums, dificultats i compartir l'experiència de pregària. Vam començar divendres a la nit i vam acabar diumenge a la tarda després d'una Eucaristia. Estricte silenci que saben guardar molt bé i al qual no estan acostumats... per això els grups resulten molt fluids i els falta temps per parlar tot el que voldrien.

Ens va admirar la delicadesa del pas de Déu, la fam que la gent té d'Ell. Les llàgrimes vessades, de sanació, de cicatrització de ferides, amb unes històries familiars de petits que encara sagnen. Increïble. La gratitud que demostraven era inexplicable. Per anar-hi, molts van haver de treballar fent pa o pans de pessic i vendre'ls a la sortida de missa, per poder pagar l'estada. Els vam subvencionar la meitat de l'estada. Són dos dies, però és impossible costejar-ho tot. A casa seva, per menjar i dormir, gasten molt menys del que els costa en una casa d'espiritualitat. Algunes persones va vendre part de les seves pertinences per poder-hi anar.

Ens recordem de les paraules de Crist: «Pare, sant, et lloo i beneixo perquè has amagat aquestes coses als savis i prudents i les has revelat als humils.» La darrera pregària, abans de la sortida, va ser sobre la Mare de Déu. Van meditar el Magníficat... i es va convidar cadascú a escriure'n un un propi. Van fer unes pregàries meravelloses.

Una salutació afectuosa i units en els grans ideals,

María R. Gispert-Sauch, a.c.i.
Esclava del Sagrat Cor de Jesús

CONGO
Kinshasa

Molt estimats amics,

Avui que tinc una estoneta vull posar-me en contacte amb tots vosaltres i trencar el silenci, comunicant-vos alguna cosa de les que vivim en aquest estimat i maltractat Congo. Primer de tot vull agrair-vos el vostre interès, pregàries i ajut a la missió. Gràcies a tots vosaltres són moltíssimes les petites accions d'ajut que podem arribar a realitzar, i dono gràcies a Déu, car mai m'ha faltat el necessari per alleujar situacions de tot tipus que se'ns presenten.

La més recent ha estat la rehabilitació d'una jove mare abandonada, vora d'un mercat, malalta, apallissada i totalment desvalguda. Hem trobat els familiars, refugiats a Kinshasa, a causa de la guerra de l'Est del país. Ho han perdut tot i les conseqüències són terribles. Avui aquesta dona ha trobat la dignitat, les ganes de viure i el desig d'ajudar els altres. Uns altres ajuts són la formació i mitjans donats a tres famílies de cecs per defensar-se amb un mini-comerç. Venen petits articles de menjar i neteja. Això els permet de no haver de parar la mà per demanar almoïna. També estem ajudant a constituir la senzilla dot d'una noia cega que es casarà d'aquí a poc. Continuem la nostra feina en el servei social de l'hospital de minusvàlids, també amb els mestres de les escoles i les mares catequistes, les visites a domicili del barri i la formació de joves africanes. Actualment el nombre de joves germanes congolenyes és ben superior al d'espanyoles i a poc a poc van assumint responsabilitats. La majoria estan encara en període de formació i estudis. Ja són una esperança pel demà veient tot el dinamisme que porten i el desig de donar-se a Déu i als germans.

Ja hem començat la nova missió del Txad, a Lai. És una regió de forta influència islàmica. Ens demanaren l'ajut, sobretot per la formació de la dona. Quatre germanes (una de Saragossa, una de Castelló i dues germanes congolenyes) començaran aquesta preciosa tasca en els nous camps del Txad en l'ensenyança, sanitat, social i formació religiosa. El bisbe amb qui treballen és un aragonès molt dinàmic i entusiasta de la congregació dels P. Combonians. La caseta en què viuen és d'allò més senzilla i propera a les d'altres famílies del poble.

Pel que fa a la situació del país, els tractats de pau segueixen en curs. La política és tan complicada i són tants els interessos de les nacions implicades, que això no arriba mai a la fi. De totes maneres vivim un període de treva, d'espera i més serenitat que abans. Han arribat algunes ajudes d'organismes i ONG. L'escola ha començat no perquè l'Estat hagi arreglat res, sinó perquè els pares s'organitzen i busquen estratègies perquè el futur dels infants no sigui tan miserable com l'han viscut aquests anys. Tothom cotitza per pagar els mestres que amb un mínim fan funcionar les escoles. Però no pregunteu quin nivell d'ensenyança s'imparteix i en quines condicions es troben les escoles. És un poble que des de la base busca solucions, lluita i no es resigna a perdre l'esperança d'un futur millor.

Per tots vosaltres familiars i amics el meu record molt especial i el nostre agraïment per la vostra pregària i ajuda missionera. que tots i cadascun de nosaltres puguem ser portadors de pau, de justícia i d'amor en el món tan preciós que Déu ens ha donat de viure.

Una abraçada ben forta

Roser Morera Serdà

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran **CATALUNYA CRISTIANA** cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €**
Àsia i Oceania: 243,82 €
Missioner **Missionera**
(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms .....

Adreça .....

Població ..... Província ..... C.P. ....

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

CASA D'ESPIRITUALITAT

del Santuari del Miracle

EL MIRACLE

- US OFEREIX** un espai de renovament espiritual, de pau, interior i exterior, de celebració i d'intercanvi de la fe, d'alleujament de l'esperit i de retrobament amb nosaltres mateixos i amb Déu.
- VENIU A PASSAR** uns dies a la Casa d'Espiritualitat, en un ambient acollidor de silenci, de reflexió i de pregària. **Us hi esperem.**

PER A TOTHOM

SETEMBRE

del 22 al 28

EXERCICIS ESPIRITUALS.
 Director: P. Carles Gri, monjo.

del 26 al 28

RECÉS DE CAP DE SETMANA.
 Director: P. Carles Gri, monjo.

OCTUBRE

del 13 al 19

EXERCICIS ESPIRITUALS.
 Director: Mns. Antoni Deig, bisbe.

del 17 al 19

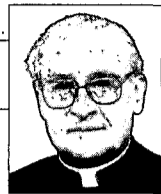
RECÉS DE CAP DE SETMANA.
 Director: Mns. Antoni Deig, bisbe.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES.

CASA D'ESPIRITUALITAT
 Tlf.: 973 480 045 Fax: 973 480 243
 25287 EL MIRACLE (El Solsonès)
<http://personal.redestb.es/elmiracle>

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona**Jesucrist és «el camí de Déu entre els homes»**

Les idees que he exposat en els meus articles anteriors estan implícites en la que podríem anomenar la teologia del trobament. L'ésser de l'home no en té prou amb el frec o l'experimentació de les coses. Ni tampoc en té prou amb la trobada amb el tu humà, perquè aquest, al seu torn, se sent també assetjat per la mateixa nostàlgia de totalitat i incondicionalitat personal que ell.

Enfront de la concepció de l'home com a autonomia, s'afirma que Déu és el tu inapel·lable a la paraula del qual es troba responent, acollint els seus imperatius, realitzant la seva presència tal com es presenta en la història per tal de prolongar-la, per mitjà de la nostra fe, en els altres.

Però la reciprocitat d'aquesta trobada és molt especial perquè, si l'home troba Déu és perquè Déu alerta l'home perquè el trobi i es deixa trobar per ell. I en el nostre temps aquest trobament no té ja cap altre camí i

interlocutor que Jesús, que és «el camí, la veritat i la vida», no un camí més, una veritat més, una vida més...

No hi ha lloc per al desànim per les nostres febleses, perquè la Bíblia és la narració d'unes irrupcions de Déu en les vides dels homes, uns homes més inclinats a fugir d'ell que a seguir-lo, i als qui ell captura quan fugen per constituir profetes alguns d'ells. En rigor, el nostre accés a Déu més que un *itinerarium mentis ad Deum* (itinerari de la ment cap a Déu) és un *itinerarium Dei inter homines* (el camí de Déu entre els homes).

Es repeteix en la Bíblia que Déu es fa sentir pels qui no el volen sentir; que Déu s'ha fet un poble dels qui preferien viure en la dispersió i ha fet una assemblea santa dels qui preferien servir els ídols.

El màxim acostament de Déu a l'home i de l'home a la paraula de Déu a què tendia la història es realitza en el moment de l'encarnació del Fill de Déu en el si de la

Verge de Natzaret. En aquest instant queda resumida i realitzada tota l'esperança de «veure Déu» i d'«escoltar la paraula per boca de Déu mateix».

S'ha escrit que els grecs —i amb ells alguns cristians d'avui— investiguen Déu i el descriuen. En canvi, els semites —i amb ells bastants cristians d'avui— reconeixen Déu, és a dir, el pateixen, el viuen i el contenen. Per això, els filòsofs grecs són els homes de la metafísica; mentre que els semites són els homes de l'oració; els grecs són els homes dels mites, mentre que els semites són els homes de les profecies.

Per accedir a Déu cal el poder intel·lectual de l'home, però també cal —i encara més— el volitiu, és a dir, l'amor i la fidelitat. Així ho posen en relleu els grans místics santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu.

La nostra confiança rau en el fet que la nostra fidelitat és fal·lible, però la fidelitat de Déu envers nosaltres és inalterable i compleix el que ens ha promès.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat**Maria en cada poble**

El dia 8 d'aquest mes l'Església celebra la festa del naixement de la Verge Maria. És una festa molt arrelada als nostres pobles, on abunden santuaris marians sota invocacions molt entranyables per als cristians. Aquests santuaris són una manifestació més de la identitat cristiana dels nostres pobles, que formen part de la casa comuna europea.

En la pregària litúrgica d'aquesta festa una antífona diu el següent en parlar de la Mare de Déu: «Avui és el naixement de santa Maria verge; ella, amb la seva santedat, ennobleix totes les Esglésies.» Convé observar que el text litúrgic parla de l'Església en plural.

Com a resposta a la pregunta del motiu pel qual aquesta pregària parla de les Esglésies i no pas de l'Església, s'ha escrit que cada Església és realització, en un lloc, de l'Església santa de Déu. Maria, membre

eminent de l'Església en si mateixa, ennobleix en conseqüència totes les Esglésies. Tanmateix, el mateix autor dóna una altra explicació d'aquell text, que es pot considerar com a complementària, si es vol. És una explicació profundament arrelada a la pietat popular cristiana. És aquesta: cada Església es gloria de tenir el «seu» naixement de Maria; el que és el mateix, que Maria ha nascut en cada Església d'una manera particular i pròpia.

Certament, les advocacions marianes són moltíssimes, i cada poble o comarca les considera molt seves i manté una devoció arrelada de segles que contribueix a mantenir l'escalf de la fe enmig d'una societat profundament secularitzada. Aquesta festa s'identifica entre nosaltres sobretot amb el que s'anomenen «marededéus trobades».

El poble necessita imatges de Maria a les quals poder pregar, besar, posar flors i llantions, portar en processó,

i santuaris on pelegrinar. Maria exigeix una localització, una geografia de la fe. El poble de Déu necessita la Mare de Déu del seu poble, de la seva ciutat, del seu lloc, ben arrelada a la seva cultura i a la seva llengua, amb els seus cants i amb el seu nom propi. Evidentment, sempre a la llum de la paraula de Déu, de la tradició i de la litúrgia universals, sempre reassumint el millor del passat i oberts al futur. Amb la celebració del naixement de Maria cada Església reconeix la manera particular com la vida de Maria l'ennobleix, revifant les seves arrels cristianes que fonamenten i enriqueixen la seva identitat i la fan apta per afrontar els reptes actuals i futurs.

De Maria va néixer una nissaga nova, de la qual Jesucrist és el cap. És una nissaga cridada a viure amb sobrietat, amb justícia i amb religiositat, actituds molt necessàries en el nostre temps.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

Josep Casellas
Capellà i periodista

El somni del bisbe Ramon

El bisbe emèrit de Vic, Ramon Masnou, va publicar fa quatre anys un llibre amb un títol de caràcter exhortatori *Estimem l'Església!* L'autor hi exposa —tal com anuncia en el subtítol— les seves reflexions sobre el plebiscit eclesial Som Església. I no té por de parlar obertament de temes de plena actualitat, com ara el procediment per nomenar els bisbes, el diaconat permanent i el sacerdoci femení o la valoració positiva de la sexualitat.

El judici que fa aquest prelat experimentat de les propostes innovadores de Som Església és clarament negatiu. Però el bisbe Ramon no s'atura en l'estadi de les lamentacions, sinó que avança fins al terreny de les propostes. Una de les més suggeridores és la que expressa amb aquestes paraules: «Seria bona cosa que els preveres de l'Església organitzessin una entitat de grup, una mena de fòrum, plataforma o com fos, en la qual hi hagués lloc per a preveres que no estan pas d'acord amb les idees expressades en el manifest del plebiscit Som Església i que també hi hagués lloc per als qui acullen les afirmacions de l'ideari que comentem.» Segons ell, les trobades d'aquest fòrum o plataforma haurien de tenir un objectiu ben concret: «Cercar i trobar allò que tant necessita la part humana de l'Església: més coneixement, més pau, més unitat, més amor, més bon testimoniatge, a favor dels qui no coneixen, no comprenen, no estimen i no es beneficien del bé que els pot fer l'Església.» Finalment, el bisbe Ramon indica els elements que no haurien de faltar en aquestes reunions —«l'estudi, el diàleg, la pregària»— i els que no hi fan cap falta —«polèmica, personalismes i determinades intervencions mediàtiques que solen ajudar poc i a vegades poden complicar massa».

El promotor d'aquesta idea la qualifica de «pensament estrany» i de «cabòria». Ho és realment? Aquesta proposta de treball associat entre capellans, és una pura utopia o, simplement, el somni d'una nit d'estiu?

Mirant nord enllà es pot descobrir que el que proposa el prelat català, o alguna cosa que hi té una certa semblança, existeix per exemple a les Illes Britàniques. No fa gaires mesos va reunir-se a Birmingham la Conferència Nacional de Capellans (National Conference of Priests) per estudiar la problemàtica dels abusos sexuals a menors per part dels clergues. Seria certament ingenu voler traslladar, sense més ni més, aquesta experiència al nostre país. Però queda la pregunta: allò que és possible a dues hores d'avió de Barcelona, no ho ha de ser aquí? És de debò inimaginable una conferència nacional de capellans a Catalunya, que tractés qüestions relacionades amb la pràctica eclesial —com fan els britànics— i amb les reformes que s'han d'impulsar o frenar en l'Església —com proposa el bisbe emèrit de Vic—? Ja han nascut en diverses diòcesis de Catalunya grups de capellans que organitzen debats entorn aquestes temes. No seria l'hora que la Conferència Episcopal Tarraconense canalitzés i impulsés totes aquestes energies i donés una dimensió veritablement catalana —avançant-se al reconeixement de la futura regió— a tot aquest treball?

Força gent, avui a Catalunya, comparteix aquest diagnòstic que a les darreries del segle passat feia el bisbe Ramon Masnou: «La situació moral i espiritual a Catalunya ara és trista.» I són molts els qui exclamarien, com feia ell quatre anys enrere: «Tan bé que aniria un intent de reforma amb progrés autèntic cap a Déu, cap a Jesucrist i l'Església i cap als millors valors humans, culturals i patriòtics!»

La proposta del bisbe Masnou no és purament un somni, i encara menys un malson. És una iniciativa que mereix més atenció de la que ha desvetllat fins ara. És una eina per avançar cap a un Església més participativa i il·lusionada i per superar la temptació de la lamentació estèril i la de la desqualificació mútua. És una idea per encarar amb més garanties d'èxit un futur que tots somniem millor que el present.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Una història extraordinària: Jaftè

Una de les èpoques del poble d'Israel s'anomena «dels jutges». El jutges eren líders carismàtics amb la missió d'aplegar la confederació tribal d'Israel en moments d'apostasia i, com a conseqüència, d'assetjament dels enemics contra les dotze tribus. Van ser personatges importants i prepararen el pas del règim tribal a la monarquia. El primer rei va ser Saül, i David, el successor, unificà el país sota el seu ceptre. Figures notables del temps dels jutges foren, entre altres, Dèbora, Gedeó, Samsó, Samuel... D'aquests líders excel·leix Jaftè, del qual es conta una història extraordinària.

Jaftè comanda l'exèrcit contra els ammonites. Prega Jahvé que posi els enemics a les seves mans i li fa prometença que si retorna victoriós, el primer de casa seva que surti a rebre'l serà de Déu i l'hi oferirà en sacrifici. La batalla és favorable a Jaftè. De manera que els ammonites conegueren una gran derrota. El nostre militar retorna a casa seva. Qui sortí a rebre'l? La seva filla, tocant els tambors i ballant. L'alegria de la victòria i del retorn a la llar immediatament s'esvaeixen. Pot fer enrere la seva promesa? Impossibile: les promeses a Déu s'han de mantenir. La mateixa filla demana al pare que compleixi el compromís amb el Senyor. Només li demana que, durant dos mesos, la deixi anar amb les seves amigues per les muntanyes a plorar que hagi de morir soltera. Jaftè, després d'aquest temps, complí la prometença.

Una història ben extraordinària! I xocant! El comentari no es pot pas resumir dient: quina ximpleria! Cal adonar-se que Jaftè, tot i que és creient en l'únic Déu veritable, viu en un medi religiós en el qual encara queden restes de pràctiques religioses

de pobles veïns pagans. La revelació de Jahvé va ser progressiva i necessità una purificació notable. Passar del politeisme al monoteisme no va ser una cosa fàcil. I es va haver d'obrir pas, fins i tot amb conductes que no tenien res a veure ni amb l'Antic Testament ni amb l'Evangeli.

El general Jaftè anava errat de càlculs. La prometença era massa estrofolària. I no podia formar part de la voluntat de Déu Salvador. Déu que havia alliberat el seu poble de l'esclavatge del Faraó a Egipte! Jaftè, mogut pel seu zel religiós, obra amb consciència errònia i, per tant, convençut que fa el millor, fins i tot prescindint dels seus sentiments de pare. Les influències de la religió cananea li feren una veritable mala passada.

Per què llegim aquest text a la missa i acabem dient que és «Paraula de Déu»? La clau és la lectura espiritual de la Bíblia. El salm responsorial del dijous de la setmana vintena del temps ordinari ho deixa clar: «Aquí em teniu: Déu meu, vull fer la vostra voluntat.» I aclareix que Déu no exigeix pas l'holocaust, sinó el compliment de la seva voluntat amorosa, el compliment de la seva llei. Llei en la qual la persona humana és a imatge i semblança d'Ell. I, per tant, mereix el màxim respecte. A fi de comptes, tant abans de Crist com després, la persona humana és intangible. Amb tot, Jaftè oferí el que més estimava. Caldrà llegir a la llum de la revelació complerta en Crist.

La reflexió —aquest és el meu voler— vol contribuir a la lectura adequada dels passatges més difícils de l'Antic Testament. A fi de no caure en una valoració simplement negativa, que oblidés el context dels esdeveniments. Voldria haver-ho explicat bé.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Moviments/sectes

En l'antiguitat, en els dies precedents a la Quaresma, la gent portava a terme una sèrie d'activitats llibertines, per compensar les estrictes normes de conducta que seguirien durant el temps sant. Es perdia el sentit de la moral, que era acceptat sense gaires preocupacions. Aquests fets han arribat fins a nosaltres amb el nom de carnaval, i convertit en un llibertinatge organitzat i programat, fet que li deu llevar molta gràcia. Assistim avui dia a un fenomen paral·lel, encara que la seva manifestació sigui enormement diferent. Em refereixo al mes d'agost i les seves vacances, ja que escric quan encara no s'ha acabat aquest període. És força habitual per aquestes terres que les empreses, els negocis i qualsevol activitat laboral, tanquin les seves portes. Qui marxa lluny viu uns dies d'irresponsabilitat. «Desconnecta», diu, i ningú no és capaç d'exigir-li res, entre altres motius perquè probablement ha marxat lluny i ni tan sols ha deixat una adreça de referència, a més d'emportar-se un nou mòbil de número desconegut. Una minoria, i no sempre, ens quedem a casa. La nostra vida pateix una sèrie de limitacions. No arriba el correu amb regularitat, les publicacions disminueixen o desapareixen i si un vol o necessita alguna cosa, no és segur que quan vagi a comprar-la trobi la botiga oberta.

Aquesta llarga introducció justifica les limitacions del contingut d'aquest article. Internet no fa vacances. Arriben i s'entrecruen aquests dies notícies i comentaris sobre un tema de contínua actualitat cristiana. La revista internacional de teologia *Concilium* ha dedicat el seu número 301 a «Moviments en l'Església». Com que no hi estic subscript, hauria d'anar a comprar-la, però com que alhora no estic segur que hagi arribat a les llibreries o si aquestes estaran obertes, no m'atreveixo a desplaçar-me a la capital.

Aconseguixo descarregar-me l'article del professor Melloni, que encapçala el número i que és el que més he vist esmentat a la xarxa, està en l'idioma original: italià. Mitjançant un enllaç de La Rioja, aconseguixo l'índex de tot l'exemplar de la revista i puc fer-me una idea del contingut total.

Encara que el plantejament formal que es fa és des d'una perspectiva històrica i resulten molt interessants les referències, tot l'article respira èmfasis de tesi doctoral, i amaga un qüestió apressant: a aquests moviments i noves comunitats, se'ls pot qualificar de sectes? L'autor no gosa mai atorgar-los aquest nom i jo me'n guardaré de fer-ho. Els estudis es fan sempre des d'un angle de continguts doctrinals i m'estalvio de dir que de cap manera podem anomenar sectes els qui han rebut el reconeixement dels seus estatuts per part de la jerarquia. Em fa gràcia que es faci referència a una expressió que té molt de suc. Es diu que s'han plantejat la qüestió de si existeix, més o menys veladament, en la ment d'uns quants, la idea que a l'Església hi ha fills i fillastres.

Des de fora de l'Església no miren prim, examinen i jutgen la manera de procedir i emeten el seu judici. M'atreveixo, dins de la meua estimada Santa Mare Església, d'emetre jo el meu: aquests moviments i comunitats eclesials pateixen la temptació de fer servir tècniques sectàries, i amb freqüència ni tan sols tracten de vèncer-la, entre altres coses perquè donen molt bon resultat a curt termini. Una altra cosa és que aconseguixin permanència.

Notes insignificants

Germà Adrià

Jo sí que crec en Déu

Des de fa mesos un dels diaris més llegits a Catalunya publica una entrevista a l'última pàgina. Entrevistes a personatges cèlebres per la seva ciència, pel seu treball, pel seu art, per... Entrevistes molt ben fetes. Modèliques. Però... (ja surt el meu «però».)

Aquest diari ja el llegia quan tenia set anys a Guissona. Cada dia arribava a casa. Llavors era gairebé un luxe rebre a casa la premsa diària.

Però des de fa força mesos no llegeixo aquest diari. Se m'ha fet antipàtic, repel·lent. Em fa vergonya.

A la majoria d'entrevistats sembla que se'ls forci a donar la seva opinió sobre Déu i la religió. I sembla que se'ls convidi a declarar-se ateus, agnòstics o simplement desco-neixedors de Déu.

I aquests són savis? Aquests són cèlebres? Si per cèlebre cal proclamar-se ateu, no vull ser cèlebre ni vull que ningú m'entrevisti. I compaïexo els savis que es declaren ateus. I els famosos. Jo, pobre vell de vida insignificant, m'atreveixo a dir que tots aquests famosos em fan pena, em fan llàstima. O deu ser —com em va dir un amic— que la millor manera de proclamar l'existència de Déu és proclamar-se ateu?

Jo, pobre freret ignorant i arraconat, voldria dir a aquests personatges que s'asseguin amb sinceritat a viure la vida. Que la sàpiguen mirar amb senzillesa. Que se sàpiguen entretenir a mirar amb sorpresa alegre els racons de la vida de cada persona. I hi trobaran Déu. Segur. Ni els cecs es poden resistir a la seva presència. Que sàpiguen que molts ignorants són més afortunats que ells.

Avui mateix he respost la carta d'un pres a qui fa poc se li va morir el pare i ara se li està morint la mare. I em diu: «Cada matí i cada nit prego al Senyor en nom del seu Fill Jesús, perquè jo continuo tenint fe i no la perdre mai...»

Ja ho veieu, savis i famosos ateus, un simple presoner que amb prou feines sap escriure és més afortunat que vosaltres. Té fe.

I us vull dir que jo també tinc fe. I que crec en Déu. I crec en el seu Fill Jesucrist i en l'Esperit.

I crec en la Vida Eterna. I crec que tots, fins i tot els pobrets ateus, som germans, fills de Déu que a tots —també a ells— ens estima.

I crec en l'Església, per més taques que li vagin descobrint.

I crec en la ciència, do meravellós de Déu. I crec en els homes de ciència, que tant milloren el món, amb permís de Déu.

I crec en molts famosos —no tots— perquè la fama gairebé es canvia com els mitjons.

I, famosos i savis, crec en la Mare de Déu, Mare de Crist Déu. I crec que és la nostra mare i per això li prego constantment, dient-li floretes amb el Rosari.

Estimat diari de la meua infància, m'agradaria poder-te llegir de nou.

Ara, cada matí a les 6.30 compro un altre diari.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Punts d'orientació

Etty Hillesum va ser una jove holandesa que perquè era jueva va morir als 28 anys al camp de concentració d'Auschwitz el 1943. El seu nom passaria inadvertit, perdut en la nombrosa llista de víctimes si no fos perquè un editor va publicar el 1981 uns fragments dels quaderns escolars que havia escrit Etty els dos anys anteriors a la seva mort. Aquests escrits tenen molt d'interès per diversos motius. Es tracta, segons Abel Herzberg, d'una de les obres cabdals de la literatura holandesa. Les seves pàgines contenen un testimoni vibrant d'una època que no convé oblidar perquè no es torni a repetir. Etty va escriure: «Caldrà que algú sobrevisqui per testimoniar que Déu era viu fins i tot en un temps com el nostre.» Finalment, la lectura d'aquests quaderns ens endinsa en un itinerari espiritual d'una sinceritat i clarividència poc freqüents.

El dilluns 22 de desembre del 1941 escriu sobre educació, tema que cada setembre ocupa les primeres pàgines dels diaris amb motiu del començament escolar. Etty presenta l'anàlisi següent: «Molta gent té una visió de les coses massa feta, massa petrificada, i per això petrifiquen al seu torn els seus fills mitjançant l'educació. Els deixen molt poca llibertat de moviments. A casa meua passava justament el contrari. Em sembla que els meus pares es van deixar superar per la infinita complexitat de la vida, que s'hi enfonsaven cada dia una mica més i mai van saber prendre una decisió. Van deixar als seus fills una llibertat excessiva de moviments, no van saber mai donar-los punts d'orientació, perquè ells mateixos tampoc no els havien trobat. I no van poder contribuir a la nostra formació, perquè ells mateixos no havien trobat la seva forma...»

Els pares es preocupen amb molt d'interès per buscar l'escola o el col·legi que pugui proporcionar la millor educació als fills, cosa que reflecteix un afany encomiable. Això no obstant, molts cops passen per alt que la pròpia família és el principal centre educatiu per als nens i nenes. Etty denuncia tots dos extrems: l'educació petrificada que congela la llibertat i l'educació

sense punts d'orientació que reflecteix negligència i incertesa. Amb l'inici del curs escolar, es podria dedicar un temps a plantejar-se la mena d'educació que hi ha a cada família per veure si coincideix amb algun d'aquests dos extrems o més aviat es viu un equilibri de la llibertat, on no es nega sinó que s'educa. S'insisteix que la fórmula tradicional de família està en crisi, però des del punt de vista psicològic és evident que el marc familiar és el més decisiu en la configuració de la personalitat. Bert Hellinger, un dels autors més en voga en l'actualitat per la seva contribució a les constel·lacions familiars i expert en teràpia familiar sistèmica, sosté que «el lloc dels fills és al costat dels pares» i que la indicació donada als pares és «assumeix la responsabilitat del teu fill/a».

La desorientació que pateixen molts adults en un món complex com el que vivim està provocant una educació mancada de punts de referència, com va denunciar Etty parlant dels seus pares. Aquests punts no han de ser tan inflexibles que petrifiquin però convé que siguin prou clars perquè orientin l'evolució de la llibertat i de la maduresa dels nens i nenes. Ningú no pot donar el que no té. L'educació no consisteix en un conglomerat de discursos sinó en la transmissió d'uns valors, només possible si existeixen en aquells que els volen proposar. Si algú em pregunta: «Vull educar els meus fills en la llibertat. Què he de fer?» La meua resposta no deriva per camins metodològics o per indicacions pedagògiques. És molt senzilla: «Sigues lliure.» Com es deia en una frase: «Allò que ets crida de tal manera que no puc sentir el que dius.»

Es dediquen els pares i les mares a afavorir el seu creixement personal i la seva maduració? Tenen clars els seus punts d'orientació en la seva pròpia vida, com a persones i com a parella? Intenten viure en ells mateixos valors que proposen als seus fills i filles? Abdiquen dels deures educatius cap als fills desplaçant-los cap als educadors de les escoles i col·legis? Una reflexió per a aquest curs que comença.

Zoom

Eduard Brufau

Aquest estiu s'ha començat a construir a Berlín el memorial de l'Holocaust, un monument format per 2.700 blocs que recordaran els milions de víctimes dels camps de concentració. A la inauguració dels primers blocs van assistir, entre d'altres, la presidenta de la Fundació per al Memorial dels Jueus assassinats a Europa, Lea Rosh, i l'arquitecte encarregat de l'obra, Peter Eisenman. El monument, que un cop acabat ocuparà una superfície considerable a la vora del Reichstag alemany, farà present una barbàrie que no s'ha de repetir.

S.E.I. S.L.

SUBMINISTRAMENTS ECLESIASTICS INTEGRATS S.L.

GENERAL ELETTRONICA S.P.A.

C/ Jaén, 14, 13670 - Villarubia de los Ojos - CIUDAD REAL

Tel. i fax: 926 898 243 - Mòbil: 656 862 814

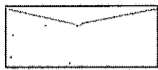
E-mail: seilorenzo@telefonica.net

 ILLUMINACIÓ
ARTÍSTICA

**SISTEMA PER ESPANTAR ELS COLOMS A NORMA CE
MÉS DE 1.000 INSTAL·LACIONS ENS AVALEN**

 Basílica de Sant Pere (Vaticà), Porta de Bisagra (Toledo),
Convent Puríssima Concepció (Toledo), parròquia El
Salvador (Conca), Basílica de Sant Vicenç (Àvila).

Cartes del lector

□ Déu i la joventut

Hi ha jovent que no ha sentit mai parlar de Déu. En un grup de Primera Comunió de vuit infants, tres no havien sentit parlar de Déu i cinc de Jesucrist. Esforcem-nos per conèixer el Senyor, ens diu el profeta Osees. El vell continent viu com si Déu no existís. Això és el pitjor mal que hi pot haver. D'aquí vénen els errors, els malentesos, l'orgull que allò que un pensa és la pura realitat, les separacions i la pobresa. Prescindir de Déu corromp l'home i el perd. Això passa ara cada vegada més. A l'Església hi ha institucions que donen molta formació i, amb això, molt de fruit.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

□ Recordant Mons. Antoni Deig

Em sumo al dolor per la mort del bisbe Deig, bon amic de joventut. Havíem jugat junts al futbol, m'havia servit cafè al bar dels seus pares, a Navàs, quan era estudiant... Ja sacerdot, ben jove, havia estat el nostre consiliari en els temps de l'HOAC quan Enrique Tarancón era bisbe de Solsona, sota l'entusiasme de Guillem Rovirosà, i junts cantàvem *DDT de la marca HOAC*.

De l'Ametlla a Navàs hi ha dues passes. Era un pèl més jove que jo, cinc anys, i sempre l'havia tractat de tu per l'amistat. Aquesta amistat em permetia, quan era bisbe, comentar-li temes que ratllaven la política. «Vés amb compte, Deig, que hi ha polítics que et volen embolicar!», li havia escrit moltes vegades a Solsona des de la Jonquera.

Des del Cel, la seva autèntica pàtria, la nostra, que molt bé ha guanyat, el bisbe Deig beneeixi Catalunya i els catalans.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

□ El laic i la xarxa

El meu jo es troba en la vostra mirada. El camí que m'ensenyau és un món molt més solidari, molt més humà. La vostra presència i la vostra misericòrdia uneix la humanitat.

Viure amb comunitat humana, però també divina, és força difícil, però no impossible. La nostra petitesa és el salvavides. Les tempestes fan tremolar la barca. La xarxa, Senyor, la perdo. Ajudau-me.

L'esperit dona la mà; una nova crida enmig de les ones. La pregària sempre és permanent i acollidora. Una llum es fa més clara i més forta. La glòria cap a Vós.

Tot remant amb més força evangelitzadora, arribarem a complir amb la vostra voluntat.

GASPAR SALAS
Sant Andreu de Llavaneres

□ La creueta de la declaració de la renda

Recentment vaig fer la declaració de la renda corresponent a l'any 2002. El 5 d'agost passat en vaig rebre una còpia. En repassar els apartats, em va sorprendre que al primer full, on posa l'aportació a l'Església catòlica, no hi figurava la creueta.

Mentre l'empleat d'Hisenda m'omplia la declaració, vaig manifestar més d'un cop que volia que hi constés l'aportació a l'Església catòlica. L'empleat va dir que aquesta dada ja estava introduïda a l'ordinador d'altres anys.

He trucat a Hisenda i al centre on vaig fer la declaració. Hisensa diu que ara aquesta declaració s'està revisant i que no hi poden fer res. Això ho expli-

co ara i aquí perquè sospito que aquesta situació pot donar-se en altres persones.

LETÍCIA BERENGUERES i RIBÓ
Bovera

□ On són els joves?

Acabo de llegir l'editorial del número 1.247 de *Catalunya Cristiana*, del 14 d'agost passat, que portava per títol *On són els joves?* Certament, estic conforme amb tot el que afirma. He de dir que qui escriu aquest editorial coneix la joventut d'avui i sap a què aspiren els nostres joves, els quals «no tenen cap inconvenient de mostrar la seva admiració i suport a un Papa ancià però que els parla directament al cor, sense enganys ni mitges tintes».

Per alguna cosa s'ha dit de Joan Pau II que és el «Papa de la joventut». Recordem les seves paraules dirigides al jove a l'aeròdrom de Cuatro Vientos (Madrid): «És possible ser jove i catòlic alhora! El que no podem fer és demanar als joves que actuïn com a adults o que amaguin el seu esperit i dinamisme juvenil, ple de ganes de fer-se notar i de manifestar amb contundència les seves idees.»

Això és el que fa Joan Pau II. Els ofereix la solució de l'Evangeli, viscut fermament per Ell. Això és el que ha de fer l'Església del tercer mil·lenni si vol tenir joves en el seu si.

Mn. JORDI CARRERA
Banyoles

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vint línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb **nom i cognoms** i ha de constar-hi l'**adreça i el telèfon**. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Apagada i vulnerabilitat

La millora genètica vegetal i animal ha fet meravelles en els darrers anys. S'han aconseguit espècies i varietats d'un gran rendiment, cosa que ha permès augmentar extraordinàriament la producció agrària. Però no tot són avantatges. Aquestes noves espècies són molt més sensibles a les plagues i malalties i a l'estress mediambiental. Els humans hem arribat a unes quotes de benestar material indescriptibles. Però com els vegetals i els animals, contínuem sent vulnerables.

Una simple apagada del corrent elèctric pot fer escac a tot un país, com veiem que acaba de passar als Estats Units. I no són coses que s'arrangin fàcilment millorant infraestructures. Per la senzilla raó que l'increment de la demanda

als països desenvolupats és molt superior a l'augment de la producció.

Viure bé té el seu preu. En el cas de les plantes i els animals, els genetistes tracten de conservar els trets de rusticitat de moltes espècies tradicionals com una manera de defensar les espècies noves davant de les circumstàncies adverses. No estaria malament que els homes procuréssim alguna cosa semblant. No es tracta que tornem a l'edat de les caveres, però sí que millorem en tempraça, sobrietat i esperit de sacrifici. Virtuts cristianes, però que per ser-ho són també molt humanes i especialment adients per pal·liar els efectes negatius de la nostra vulnerabilitat.

FREDERIC GÓMEZ PARDO
Girona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Església i homosexualitat

—Fa poc els episcopals dels Estats Units van designar com a bisbe un gai practicant. L'Església catòlica, per la seva banda, ha instat els polítics catòlics a oposar-se a lleis que equiparin el matrimoni amb les unions homosexuals. He llegit en un conegut diari català el següent: «Així els homosexuals han recuperat la seva dignitat i a partir d'aquí també reclamen la seva igualtat (tot un dret), la qual passa per assegurar que les seves relacions siguin protegides legalment... A l'Església catòlica li tocarà centrar molt més la seva posició i haurà d'entendre que les legislacions civils —per raó de la igualtat— vulguin equiparar els homosexuals als heterosexuals.» M'escandalitza que el signant d'aquest article sigui un capellà catòlic. A més, ve a dir que l'homosexualitat és una orientació sexual més. Vol dir Dr. Mateo que no és hora que els nostres bisbes comencin a posar una mica d'ordre intern?

—Comprenc la seva posició. Realment és indignant que pocs dies després que la Santa Seu es pronuncii sobre un tema molt greu i important, un prevere catòlic (que ha d'ensenyar el que ensenya l'Església) vingui a desautoritzar-ho públicament. Miri, el tema de l'homosexualitat i les reivindicacions de certs moviments és un tema que gairebé ningú no s'atreveix a agafar per les banyes i a afrontar-lo serenament. Jo crec que en aquesta temàtica, en què gairebé tothom ha perdut el seny, l'Església continua parlant amb serenor i sensatesa. Temps al temps, ja es veurà qui tindrà la raó. No tinc cap dubte que l'anglicanisme i la seva filial episcopaliana s'apropen a la seva autodemolició. La doctrina catòlica diferencia amb molta saviesa dues coses que són molt diferents: la condició de persona homosexual i els actes homosexuals. L'Església coneix bé el cor del home, ferit pel pecat i agitat per tantes passions. Hi ha una preciosa pregària en la litúrgia que diu així: «Senyor, que la virtut guardadora del vostre sagrament ens alliberi de les nostres inclinacions perverses i ens mení pel camí del bé.» La condició homosexual no és cap pecat en ella mateixa, però de cap manera es pot equiparar amb la condició heterosexual. L'hem de situar en la perspectiva d'aquestes inclinacions perverses d'una natura debilitada i ferida, una inclinació entre moltes altres. En canvi, els actes homosexuals que condemna la doctrina catòlica són greus pecats contra la virtut de la castedat. Els col·lectius defensors de la llibertat sexual diuen que aquests actes són tan naturals com els heterosexuals.

Jo penso que ens volen fer combregar amb rodes de molí. S'accepti o no, hi ha una natura i una llei natural. L'Església no pot beneir allò que Déu no beneeix i no pot dir que és virtut o quelcom moralment indiferent allò que és pecat. Molts creuen que amb això es mostra poc misericordiosa i rigorista. Jo crec tot el contrari: dient les coses pel seu nom i convidant a la conversió, l'Església es manifesta com a mare misericordiosa, perquè no hi ha misericòrdia sense veritat. L'ordre ja arribarà, però hem de mirar de convèncer, no pas de vèncer. Prego Déu perquè il·lumini aquest germà meu en el sacerdoti.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vo a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 3)

SETEMBRE

7. Diumenge

XXIII de durant l'any. Verd. Lectures: Isaïes 35,4-7a / Salm 145 / Jaume 2,1-5 / Marc 7,31-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Albí, ob.; Santes, Regina, vg. i mr.; Judit.

Festa Major: a Aguilar de Segarra, Aldover, Alòs de Balaguer, Anglès, Artés, Cabó, Cadaqués, Castell de Mur, Castellfollit del Boix, Fígols, Gaià, Gandesa, Ger, Gombren, Granera, Juià, Lliçà d'Amunt, Montferrer, Montmajor, Montmaneu, Pontils Ribera d'Urgellet, Sabadell, Sant Andreu Salou, Sant Celoni, Sant Hipòlit de Voltregà, Sant Sadurní d'Osormort, Sant Quirze del Vallès, Santa Coloma de Gramenet, Santa Eugènia de Berga, Santa Eulàlia de Riuprimer, Sant Pau de Segúries, Santa Perpètua de Mogoda, Sentmenat, Tiurana, Torrent, Ulldecona, Vidreres i Vilagrassa.

8. Dilluns

El Naixement de la Verge Maria (F), Blanc. Lectures: Miquees 5,1-4a (o bé: Romans 8,28-30) / Salm 12 / Mateu 1,1-16.18-23

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adrià, mr.; Sergi I, p.; Santes, Adela, rel.

Festa Major: a Alt Àneu, Benifallet, la Bisbal de Falset, les Borges del Camp, Bovera, Breda, Caldes d'Estrac, Cambrils, Castellar del Riu, Castellnou de Seana, l'Estany, Cornudella de Montsant, la Gleva, Horta de Sant Joan, la Jonquera, Juncosa, Llers, Llinars del Vallès, Montoliu de Lleida, la Morera de Montsant, Olot, Palafolls, Palau de Santa Eulàlia, Piera, la Pobla de Montornès, Pont de Molins, Puigcerdà, Sanauja, Sant Adrià de Besòs, Seròs, Solsona, Sunyer, Tagamanent, Tremp, Vall de Cardós, Viladecans, Viladrau i Vilanova de Segrià.

9. Dimarts

Sant Pere Claver (MO), Blanc. Lectures: Colossencs 2,6-15 / Salm 144 / Lluc 6,12-19

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu del Claustre. Santes, Felícia, mr.

Festa Major: a Santa Maria de Besora i Verdú.

10. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Colossencs 3,1-11 / Salm 144 / Lluc 6,20-26. TORTOSA: Beat Jacint Orfenell (MLI), Vermell; BARCELONA: Beat Domènec Castellet i Beat Lluís Eixarc (MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nicolau de Tolentino, prev.; beat Francesc Gárate, rel.

Festa Major: a Calders.

11. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Colossencs 3,12-17 / Salm 150 / Lluc 6,27-38. TARRAGONA: Beat Bonaventura Gran (MO), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Protus i Jacint, mrs.; Santes, Teodora Alexandrina, penitent.

Festa Major: a Castell-Platja d'Aro i la Figuera.

12. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: 1 Timoteu 1,1-2.12-14 / Salm 15 / Lluc 6,39-42. Si es vol: El Nom de Maria (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu de Lluc. Sants, Guiu, pel.; beat Miró, prev.

Festa Major: a Colomers i Tàrraga.

13. Dissabte

Sant Joan Crisòstom (MO), Blanc. Lectures: 1 Timoteu 1,15-17 / Salm 112 / Lluc 6,43-49

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felip.

Festa Major: a Granyena de Segarra, Marganell i la Roca del Vallès.

Lectures bíbliques

Diumenge XXIII de
durant l'any

Primera lectura

Is 35,4-7a

El Senyor regna per sempre;
és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.Les orelles dels sords s'obriran
i la llengua del mut cridarà de goig

Lectura del llibre d'Isaïes:

Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por: Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brollat a l'estepa, han nascut torrents en el desert; les terres xardoroses ara són estanys, el país de la set és ple de fonts d'aigua.

Salm responsorial

145

El Senyor, que es manté fidel per sempre,
fa justícia als oprimits,
dóna pa als qui tenen fam.
El Senyor deslliura els presos.

R. Lloa el Senyor, ànima meva.

El Senyor dóna la vista als cecs,
el Senyor redreça els vençuts,
el Senyor estima els justos;
el Senyor guarda els forasters. R.Manté les viudes i els orfes,
i capgira els camins dels injustos.

Segona lectura

Jm 2,1-5

No sabeu que Déu ha escollit els pobres
per fer-los hereus del Regne?

Lectura de la carta de sant Jaume:

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones. Supposem que, mentre esteu units, entra un home ben vestit i amb un anell d'or, i entra també un pobre mal vestit. Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: «Segui aquí, que estarà millor», però al pobre li dèieu: «Tu queda't dret o seu aquí, als meus peus», no faríeu diferències entre vosaltres? No seríeu homes que jutgen amb criteris dolents? Escolteu, germans meus estimats: No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

Al·leluia

Mt 4,23

Jesús predicava la Bona Nova del Regne,
i guaria en el poble tota malaltia

Lectura de l'Evangeli

Mc 7,31-37

Evangeli segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús tornà del territori de Tir pel camí de Sidó, i se'n anà cap al llac de Galilea, passant pel territori de la Decàpolis. Li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li posà els dits a les orelles, escopí i li tocà la llengua, aixecà els ulls al cel, sospirà i li digué: «Efata», que vol dir «obre't». A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament. Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin.»

Esglésies «habitades»

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Experiències positives

Molt possiblement, durant aquestes setmanes de vacances, hem visitat ciutats i pobles amb interès turístic preferentment. Un dels llocs que entra habitualment en l'itinerari és l'església parroquial. Podríem explicar amb facilitat les nostres experiències en aquest camp, que anirien des de l'admiració i l'encantament, fins a la decepció i un cert malestar. Però l'experiència més gratificant, en qualsevol cas, és quan en entrar en una església es respira que es tracta d'un lloc «habitad», és a dir, un lloc que està pensat per a Algú i alguns, un lloc que demostra que se'n té cura habitual i atenta, que té habitualment la llum exacta que es necessita per no ensopègar amb els bancs, que està a punt —diríem— perquè qui vulgui s'hi quedi una estona a pregar, sobretot davant el Santíssim Sagrament en la reserva del sagrari, prou destacat perquè no hi hagi equívocs amb altres llànties...

Trobar una església amb aquestes

condicions és una gràcia de Déu, però és també un esforç de les persones. I, en realitat, no sembla que això hagi d'ésser excepcional.

Atenció a la pròpia església

Cada parròquia, cada comunitat religiosa, té la seva església. És habitual que hi hagi una atenció a aquesta església per part dels que en són participants: els clergues, els religiosos o religioses, els laics col·laboradors. La imatge de les nostres esglésies és, en general, força positiva. Moltes vegades amb esforç notable es fan obres d'embelliment, sense comptar les obres necessàries que es presenten tot d'una: teulades, instal·lacions elèctriques, etc.

I, malgrat tot, no podem negar que hi ha un problema força estès: moltes de les nostres esglésies romanen tancades la major part del dia, i s'obren gairebé exclusivament per a la celebració de l'eucaristia.

Sempre que es constata aquest fet es fa al·lusió a la inseguretat, i s'addueixen

casos de robatoris. És un problema objectiu que no es pot menystenir, i que resulta alguna vegada prou dolorós. Però potser no seria inútil plantejar les coses amb una perspectiva diversa. En comptes de dir: «No pot estar oberta l'església perquè no hi ha ningú», es podria pensar en aquesta formulació: «Com que l'església està oberta, cal que hi hagi algú.»

Habitar l'església

No vull simplificar un tema que ja preocupa prou els rectors i els fidels, que voldrien poder tenir oberta l'església més temps del que ho està. Suggerixo només alguns punts en els quals tant els pastors com els fidels poden trobar maneres d'«habitar» l'església.

Hi ha els moments de la celebració de l'eucaristia, en primer lloc. Evidentment, l'església està oberta. Però, amb quin marge de temps a l'entorn de l'hora de la celebració? Cal pensar en les persones que volen pregar abans i després. Potser cal pensar en la recitació comunitària de

Laudes o de Vespres, o del Rosari de la Mare de Déu...

Si la missa se celebra al matí, a la tarda convindrà també obrir l'església per a la pregària vespertina; el mateix, en el cas que la missa sigui vespertina, caldrà fer al matí per a la pregària matutina. És molt important que els fidels siguin convocats a l'eucaristia, però no sols a l'eucaristia, sinó també a la pregària de l'Església. És una de les recomanacions del Papà en la *Novo millennio ineunte*.

L'església, a més, és el lloc en què els fidels cerquen espontàniament el sacerdot. El cardenal Martini recomanava que els sacerdots romanguessin un temps a l'església a disposició dels fidels, de manera que fos coneguda aquesta presència. És una idea interessant.

Tot això demana una àmplia col·laboració. Com gairebé totes les altres activitats, d'altra banda. Ara que es reprenen tant d'activitats en les parròquies, no seria un bon tema per al Consell parroquial cercar fidels que vulguin «habitar» l'església?

Per Eduard Brufau

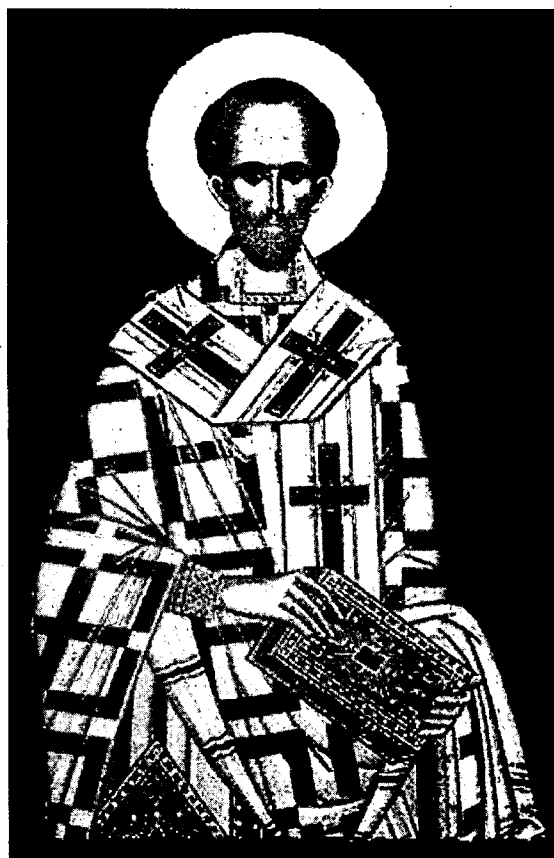
El sant de la setmana

- Nascut a Antioquia cap al 350
- Anacoreta, sacerdot, bisbe i doctor de l'Església
- Va ser un dels més grans predicadors del cristianisme primitiu
- Desterrat per les seves crítiques als càrrecs polítics i eclesiàstics
- Va morir a l'exili, en una regió remota de l'actual Turquia l'any 407
- Proclamat Doctor de l'Església el 451

Sant Joan Crisòstom va rebre de jove una bona formació humanística i cristiana i quan tenia uns 25 anys es va fer batejar. Durant sis anys va dur vida eremítica en una cova, però passat aquest temps el bisbat d'Antioquia el va cridar i el bisbe Favià el va ordenar diaca el 381 i sacerdot el 386. Va ser llavors que Joan Crisòstom va començar una activitat pastoral intensa, en la qual la predicació era una eina fonamental. En els seus llavis la paraula tenia el do d'atraure els fidels d'una manera inusitada, per la qual cosa després de mort se'l va anomenar Crisòstom, o sigui «boca d'or». Les seves prediques se centraven en el comportament i la moralitat del poble cristià.

L'any 398, a la mort del bisbe de Constantinoble, sant Joan Crisòstom en va ser elegit successor. Ell no s'esperava el nomenament, i molt probablement ni el desitjava. L'ambient de Constantinoble, la capital, seu de la cort imperial, estava massa influït pel poder i les intrigues de palau, i Joan no s'hi va

Sant Joan Crisòstom

trobar còmode ni ho va tenir fàcil. Va ser, però, un bon bisbe: va destacar com a organitzador obrint hospitals, evangelitzant les zones rurals i sobretot va continuar amb els seus sermons. Joan Crisòstom reprenia sense pensar-s'ho dues vegades els monjos, eclesiàstics i polítics que duïen una vida poc cristiana i massa interessada per la riquesa. Amb la seva actitud justa i coherent es va guanyar enemics poderosos, entre ells la mateixa emperadriu i l'influent bisbe d'Alexandria, que van obligar-lo a exiliar-se l'any 403. Al cap de pocs mesos, però, la indignació popular i els problemes a la cort van fer que Constantinoble tornés a cridar sant Joan Crisòstom. Però el retorn va durar poc i el 404 se'l tornava a confinar a les costes del Mar Negre. Aquest cop ni les queixes dels fidels ni del Papa van servir de res. Va morir desterrat. Poc temps després de mort, la seva figura va ser rehabilitada i les restes van tornar a Constantinoble l'any 438.

La Mare de Déu

Perfecció en l'amor

La Mare de Déu ens va donar grans exemples d'amor perfecte.

¿Quines van ser les actituds de la Mare de Déu al llarg de la seva vida?

Pinta el marc del dibuix que sigui el correcte.

L'AMOR et porta a la perfecció.

A) Quan l'àngel li anuncià que seria la Mare de Déu, la Verge Maria:

1

Va acceptar encara que no ho entenia.

2

Va dir que no perquè tenia por.

B) Quan va saber que la seva cosina Isabel anava a tenir un fill:

1

Es va quedar a casa perquè l'afenguessin, ja que ella seria la Mare de Déu.

2

Va anar a ajudar la seva cosina, que la necessitava.

C) Quan arribà l'edilote perquè tots anessin a empadronar-se, la Mare de Déu:

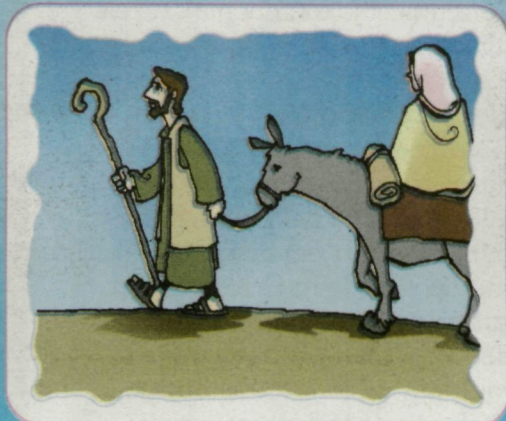
1

Va posar el pretext que esperava un fill i ho tenia tot preparat a casa seva de Natzaret.

2

Va ser obedient i es posà en camí, tot i les incomoditats que li venien a sobre.

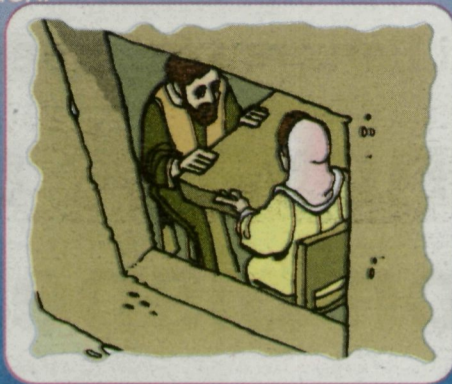

Quan van haver de fugir a Egipte per la seguretat del Nen:

1

Confia que Déu, per mitjà de Josep, li expressava la seva voluntat.

2

Li va dir a Josep que valia més amagar-se en un lloc a prop.

Quan se'ls va perdre el Nen Jesús i el van trobar tres dies després al temple:

1

Reaccionar enuig perquè estava perduda.

2

Mostrà la seva preocupació amb prudència i tractà d'entendre el que Jesús els deia.

Quan va ser convidada a les noces de Canà i es va adonar que els nuvis no tenien vi:

1

Es va preocupar per ells i va demanar a Jesús que els ajudés.

2

No es va molestar a ajudar-los perquè va pensar que s'havien organitzat malament.

La vida pública de Jesús:

1

Li acompanyava el va acompanyar tot el temps perquè la gent pensava que ella era la mare de Jesús.

2

Va estar a casa seva pregant per al seu Fill.

Durant la passió:

1

Va acceptar la voluntat de Déu i li va oferir el seu gran dolor.

2

Va defensar el seu Fill i va discutir amb els romans per la mort injusta de Jesús.

Li ens va ensenyar a complir la voluntat de Déu fent sempre el millor.

és un **PROGRAMA DE FORMACIÓ** per a nois i noies entre 6 i 12 anys, **93 2062433**

amigos

on el fill conductor és la revista

Vic

diòcesis

Mons. Josep M. Guix i Ferreres fa un repàs a vint anys de pontificat

«Romà Casanova té un bon bagatge per ser un bon bisbe de Vic»

VIC.— Mons. Josep M. Guix i Ferreres és a punt de tancar definitivament la seva etapa com a bisbe de Vic. Ara que queda poc més d'una setmana perquè el seu successor prengui possessió canònica de la seu vigatana, el Dr. Guix és a punt d'acomiar-se'n. Per al 3 de setembre hi havia

convocada una roda de premsa i el diumenge 7, a la catedral i en la celebració de l'Eucaristia de les cinc de la tarda, hi haurà el comiat definitiu.

Mons. Josep M. Guix, nascut el 1927 a la Coromina, diòcesi de Solsona, acaba una etapa de vint anys com a bisbe titular i en comença una altra com a bisbe

emèrit resident a les Germanetes dels Pobres de Vic. «Em sembla que en aquella residència podré exercir el ministeri sacerdotal, sense dificultats especials, entre les religioses i els ancians residents i, encara, podré afegir-hi alguna activitat esporàdica quan ho reclamin les circumstàncies.»

—El 3 de setembre farà vint anys que va prendre possessió com a bisbe de Vic. Coneixia aleshores la diòcesi a la qual havia estat cridat a servir?

—En coneixia força bé la geografia, el tarannà de la gent i la vida eclesial, especialment de les comarques del Bagès i d'Osona. De seminarista havia passat tres estius a la Plana de Vic i, des del 1958 fins ara, he fet les vacances estiuencques al Brull (bisbat de Vic). Aquesta circumstància em va permetre conèixer i tractar un bon nombre de mossens i de seminaristes de la diòcesi de Vic i de tenir una bona amistat amb el bisbe Dr. Masnou, el vicari general, el canceller, secretari, etc.

—Com van ser els primers mesos de nou bisbe de Vic?

—No vaig tenir cap dificultat a adaptar-me a la nova situació. D'entrada, el pas de Barcelona a Vic va anar acompanyat d'una sensació d'alliberament o, almenys, d'alleujament. En la visita *ad limina* de l'any 1986, Joan Pau II va demanar-me on em trobava més bé, si a Barcelona o a Vic. Vaig respondre-li a través d'un exemple. Vaig dir-li que a Roma em feien mal els peus i que, quan arribava al Col·legi Espanyol, em posava les sabatilles i experimentava com una glopada de comoditat i de benestar. Vaig afegir: *Quando Su Santidad me destinó a Vic, me puso las zapatillas*. Ell somrigué i em va dir: *Buena la comparación, buena*.

—Quins records entranyables desa a la maleta que s'endú cap al seu nou destí?

—Molt bons records. Les tres visites pastorals que he fet a tota la diòcesi han estat molt gratificants, especialment a les parròquies rurals. També les visites mensuals de dos o tres dies de durada que he fet a Manresa i a Igualada durant els vint anys que he estat a Vic. Les relacions amb el presbiteri i el seu Consell, amb el Consell Diocesà de Pastoral i amb el col·lectiu d'arxiprestos han estat molt fluides. La col·laboració del vicari general, dels vicaris episcopals i dels secretaris cancellers ha estat esplèndida i cordial.

La diòcesi de Vic

—Quins són els trets més propis del bisbat de Vic?

—La vida corre molt de pressa, les característiques diferencials cada vegada són menys consistents, tot es va globalitzant... D'altra banda, en l'àmbit eclesial, la Conferència Episcopal Tarraconense, malgrat les seves limitacions, deixa sentir la seva eficàcia: iniciatives i acords que afecten les vuit diòcesis catalanes, existència d'organismes i secretariats supradiocesans (Càritas Catalunya, Secretariat Interdiocesà de Catequesi, Comissió Interdiocesana de Litúrgia, CECAS, etc.)

Evidentment, sempre queda el pas de la història, que deixa els seus solcs. Durant el segle xx, el clergat de Vic ha estat força il·lustrat, s'ha sentit orgullós de ser de la diòcesi. Després de la *Fidei donum*, va haver-hi un moviment missioner intens: foren molts els preveres de la nostra diòcesi que anaren a ajudar altres esglésies, com a missioners, especialment a Ruanda i a Argentina.

El nostre presbiteri diocesà —també majoritàriament el nostre laïcat— sent amb intensitat el nacionalisme, però seria calumnios titllar-lo de «nacionalisme exacerbat». El Dr. Torras i Bages i el Dr. Masnou han tingut una participació molt valuosa en el seu caràcter assenyat.

—I com ha canviat en aquests vint anys la fesomia d'aquesta diòcesi?

—La fesomia física i material ha canviat força i ha aconseguit moltes i notables

Any 1993. Durant la missa en commemoració dels cent anys de la restauració de Santa Maria de Ripoll.

millores: en comunicacions viàries, en centres hospitalaris i culturals (v. gr. la Universitat de Vic); en restauració de monuments (v. gr. els monestirs de Sant Pere de

sense capellà resident, etc. Ens caldria un apostolat laïcal més nombrós, més unit, més format i amb més inquietud evangelitzadora, sobretot a través del testimoni de

vida. La ignorància religiosa, llevat de grups minoritaris, no sembla pas que reuli, sinó tot al contrari. La crisi del sagrament de la Penitència continua ben viva. També cada cop és més clar el problema del nombre creixent dels qui no reben la Confirmació.

A desgrat de tot això, encara hi ha comunitats par-

roquials i famílies que es mereixen una barretada per la vida cristiana que manifesten, per l'amor a la parròquia que els anima; per la generositat amb què col·laboren. Aquesta situació sol anar unida a la presència d'algun capellà que hi ha imprès caràcter.

—M'agradaria que ens parlés sense embuts de la manca de vocacions al

«Cal molt coratge per entrar al Seminari en els moments actuals. Hem intentat unes quantes iniciatives, però el resultat ha estat molt decebedor»

Casserres i de Sant Benet de Bages); en la construcció de temples i del nou edifici del Museu Episcopal; en la modernització de l'Arxiu Episcopal i la restauració de la basílica de la seu de Manresa, etc. El canvi humà més visible és l'alt índex d'immigrants del Magrib, de l'Àfrica subsahariana, de l'Amèrica Llatina, de l'Europa oriental. Pel que fa als valors, en la nostra diòcesi ha augmentat l'agnosticisme i la

VIATGES HELENA

ORGANITZA VIATGES A LOURDES

TOTS ELS CAPS DE SETMANA
D'ABRIL - MAIG - JUNY - JULIOL
AGOST - SETEMBRE I OCTUBRE

- SORTIDA DISSABTES AL MATI
- TORNADA DIUMENGES A LA TARDA
- VIATGE AMB AUTOCAR D'ANADA I TORNADA
- ESTADA A LOURDES
- HOTEL SITUAT AL COSTAT DEL SANTUARI
- HABITACIONS AMB BANY O DUTXA
- PENSIO COMPLETA, VI I AIGUA
- ASSEGURANÇA DE VIATGE

PER INFORMAR-SE I RESERVAR LES PLACES
NO NECESSITA DESPLAÇAR-SE, POT FER-HO TRUCANT AL TELÈFON

93 419 17 00 PLACES MOLT LIMITADES
RESERVA JA!!!

PASSEM A RECOLLIR PROP DE CASA VOSTRA

C. Vallespir, 120 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 191 700 - Fax 934 100 256
e-mail: viatges@helenabarcelona.com - www.helenabarcelona.com

clergat diocesà.

—És un dels problemes més greus que ens afecta actualment. El problema és fruit de moltes causes: baixa natalitat, desinterès i oposició de les famílies, organització deficient dels moviments infantils i juvenils, poc interès de les comunitats parroquials i, a vegades, dels seus pastors, ambient general contrari... Cal molt coratge per entrar al Seminari en els moments actuals. Hem intentat unes quantes iniciatives, però el resultat ha estat molt decebedor. Durant els vint anys que he estat bisbe de Vic, el nombre de capellans que he enterrat supera força el centenar; per contra, el nombre de joves que he ordenat de prevere —ho dic de memòria— em sembla que no supera la quinzena. Tanmateix, dos dels deu diaques que he ordenat aspiren a rebre el presbiterat. Confesso que, en aquest punt, no he sabut o no he pogut aconseguir el que he volgut o he desitjat.

La Pastoral Social

—La seva comesa en l'àmbit de la Tarraconense i de la Conferència Episcopal Espanyola s'ha caracteritzat per la dedicació a la Pastoral Social. Per què?

—Les circumstàncies i l'obediència m'hi han portat. El 1953, després d'un any de vicari a la parròquia de la Santíssima Trinitat de Sabadell, el Dr. Modrego va enviar-me a Madrid a estudiar Ciències Socials. Des que vaig acabar els estudis (1957) fins que vaig ser nomenat vicari general de Barcelona (1967), el camp principal de la meva dedicació va ser el camp social: primerament, al bisbat de Barcelona (1957-1961), en la docència (ICESB, Escola d'Assistents Socials, ESADE...), en consiliaries, etc.; posteriorment, a Madrid (1962-1967), en la docència i responsabilitats acadèmiques. Un cop bisbe, la Conferència Episcopal Espanyola va creure convenient que continués dedicat a la Pastoral Social, de la qual he estat president durant dotze anys.

—Què destacaria del paper de l'Església en entitats com el CECAS (Centre Català de Solidaritat)?

—Tenim plena consciència que el nostre centre, tot i que cobreix tot el territori de Catalunya, no passa de ser una realitat testimonial. És una fundació civil en el patronat de la qual sempre hi figura un bisbe, que representa la Conferència Episcopal Tarraconense, i un representant de cadascuna de les vuit Càritats diocesanes de Catalunya. Pel seu origen, estructura, principis doctrinals i convenciment, és totalment cristiana i eclesial —no ho dissimula mai—, però acull tothom qui en necessita els serveis —especialment els més pobres—, sense exigir-los cap creença ni pràctica especial i tenint molta cura de no ser gens proselitistes. Som fidels a la nostra metodologia (acolliment, teràpia, reinserció) i fem el que bonament podem, sempre escassos de diners, però amb la joia de comptar amb l'ajut de gairebé un centenar de col·laboradors voluntaris que en fan possible el funcionament. N'he estat president des de la seva fundació (1991), però

ara caldrà nomenar aviat el meu successor.

L'elecció de Romà Casanova

—L'elecció de Romà Casanova ha estat àmpliament criticada per tal com s'han fet les coses. Considera que de cara al futur caldria fer-ho d'una altra manera?

—Bé, ja sabem que la crítica és un dels vicis i «passatemp» en què caiem més

Mons. Josep M. Guix.

sovint la major part dels mortals. És un camp en el qual gairebé tothom se sent capaç de jugar dient-hi la seva. El nomenament de bisbes és una gestió complexa i no gens fàcil. En el procediment seguit actualment em desagradava menys la teoria que la pràctica. D'entrada, per a Vic m'hauria agradat el nomenament d'un prevere diocesà. En el nostre episcopologi figuren força preveres de la mateixa diòcesi de Vic (el darrer exemple és el Dr. Masnou). Ara, contra aquesta possible pràctica s'esgrimeixen arguments no gaire apodíctics que qualsevol dia es poden convertir en un valor afegit.

Al meu parer, cal buscar la manera de consultar més eficaçment el Consell Presbiteral i el Consell Diocesà de Pastoral. En un camp molt més senzill, jo estic molt content de les consultes fetes a tots els preveres i als diferents consells de pastoral per al nomenament del vicari general i dels cinc vicaris episcopals que he tingut durant els vint anys de bisbe de Vic. El resultat ha estat molt positiu.

—Quina impressió li ha fet la persona de Mons. Romà Casanova?

—Hi he parlat diferents vegades, però sobretot el dia 20 de juny, a Madrid. Vam parlar tot un matí, seguint un temari que jo mateix vaig preparar. Un cop hagí pres possessió, estic disposat a informar-lo de tot el que ell cregui convenient, a més dels temes sobre els quals em crec en el deure de posar-lo al corrent.

A mi m'ha fet molt bona impressió. És senzill, de tracte molt cordial i agradable. És un home de fe i amb ganes de ser un bon bisbe.

—Què considera que pot aportar de positiu a la diòcesi de Vic?

—Els canvis —mirats en una perspectiva general—, a més d'imprescindibles,

APUNT BIOGRÀFIC

Mons. Josep M. Guix i Ferreres va néixer el 19 de desembre del 1927 a la Coromina, Cardona, bisbat de Solsona. Va ser ordenat prevere a Barcelona en la solemne ordenació que va tenir lloc durant el Congrés Eucarístic Internacional, el 31 de maig del 1952. L'any 1967 va ser nomenat vicari general de l'arxidiòcesi de Barcelona.

El dia 14 de desembre del 1968 va ser ordenat bisbe auxiliar de Barcelona per Mons. L. D'adaglio, nunci apostòlic, a la basílica de Santa Maria del Mar a Barcelona. Va ser nomenat bisbe de Vic pel papa Joan Pau II el 20 de juny del 1983, va prendre possessió de la diòcesi el 3 de setembre següent i va fer entrada solemne el 4 del mateix mes i any.

Mons. Guix és doctor en Teologia per la Universitat de Comillas; en Ciències Socials per Salamanca i diplomad en Psicologia per la Universitat de Madrid. Va presentar la renúncia per raons d'edat al capdavant de la diòcesi de Vic i, des del nomenament del seu successor i fins a la seva presa de possessió, Mons. Josep M. Guix, ajudat pels seus col·laboradors més immediats, ha continuat sent el primer responsable de la cura pastoral i del govern de la diòcesi amb el títol d'administrador apostòlic.

Escut episcopal del Dr. Guix.

són positius i beneficiosos. Tots els mortals som limitats i cada bisbe atén especialment uns aspectes i fa unes aportacions específiques. Mons. Casanova és més jove que jo, i segurament té més capacitat que jo per entendre i tractar els joves; ell ha estat rector i té una experiència parroquial molt més rica que jo; coneix més profundament que jo l'espiritualitat sacerdotal i la psicologia dels preveres; s'ha dedicat a la Pastoral Vocacional, etc. Estic convençut que té un bon bagatge per ser un bon bisbe de Vic.

—Quins «consells» li donaria per facilitar-li el ministeri episcopal?

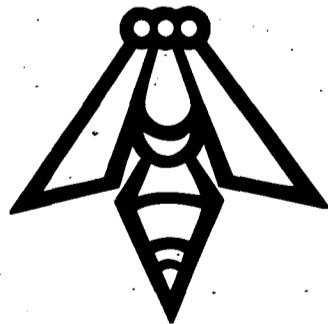
—Que no tingui gaire pressa i, sobretot, que no s'impacienti. El conreu espiritual i eclesial és, almenys, tan complicat com el de l'hort i de la vinya. Que jo sàpiga ningú no estira els enciams per fer-los créixer més de pressa. Que escolti molt, però, finalment, que faci el que cregui que ha de fer d'acord amb la seva consciència.

Carme Munté

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat, 9
08001 BCN
t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters, 5 (Portaferrissa)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41
NOC,
Comte Borrell, 41
08015 BCN
t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

Barcelona

Jornada mariana dels Focolars

■ Tindrà lloc a Barcelona el 20 de setembre

BARCELONA.— Des que Joan Pau II va instituir l'any 2003 com l'Any del Rosari, des del Moviment dels Focolars no s'han deixat d'emprendre iniciatives que conviden a redescobrir i actualitzar en la vida cristiana la pregària mariana per excel·lència. La raó de fons d'aquesta insistència es troba en una carta personal que el mateix Sant Pare va lliurar a finals del 2002 a Chiara

Lubich, fundadora del moviment, en què li confiava la missió de difondre i de promoure el Rosari. Aquesta invitació va viure el seu punt àlgid l'abril del 2003, a Castelgandolfo (Itàlia), amb la celebració del Congrés Marià Internacional, del qual ara agafen el relleu diverses trobades i jornades arreu del món, com la que el 20 de setembre vinent se celebrarà a Barcelona.

El Congrés Marià Internacional, organitzat pel moviment dels Focolars, va convocar el mes d'abril passat a Castelgandolfo (Itàlia) més de 1.500 participants. A més d'aprofundir en la nova carta apostòlica de Joan Pau II, *Rosarium Virginis Mariae*, la trobada va donar a conèixer el testimoni valuós de joves, famílies, preveres, polítics i fins i tot de fidels d'altres religions per als quals Maria representa un puntal en la seva vida. Els ecos d'aquell congrés encara ressonen i des d'aleshores se celebren a diferents ciutats del món, des de Jerusalem fins a Czestochowa, passant per Nova York o Tòquio, jornades sobre Maria i la pregària del Rosari. El 20 de setembre vinent li toca el torn a Barcelona, on els membres del moviment ja treballen perquè la jornada pugui ser tot un èxit.

El desig dels organitzadors és «contribuir a desvetllar una de les moltes riqueses del "compendi de l'Evangeli" que el Rosari ens proposa, per a la nostra contemplació i per a la nostra acció». Això significa sobretot acostar-se a Maria, «per la seva capacitat de ser transparència de Déu, i de manera particular de la Bellesa de Déu», explica Amparo Gómez, una de les organitzadores. «En realitat —afegeix—, la Mare de Déu proposa per a l'home actual un model d'humanitat realitzada: convé acostar-la a la nostra vida

quotidiana, fer-la més comprensible, perquè no quedi senzillament en una estàtua o una pintura.»

Viure la Paraula

Des del Moviment dels Focolars es té el convenciment que entre Maria i la gent hi ha una complicitat i una sintonia incompa-

redificar, consolidar, erigir i mostrar al món una societat nova, basada en l'amor i en la fraternitat».

Com en el Congrés de Castelgandolfo el lema de la jornada serà el de «Contemplar Crist amb els ulls de Maria». I és que només des d'aquesta perspectiva el Rosari té sentit ple: «Cap criatura no ha conegut ni coneixerà Jesús com Maria, perquè n'és la mare, perquè és immaculada, perquè és Evangeli viscut i, per això, un altre Jesús.» No obstant això, hi ha una petita exigència, força òbvia d'altra banda: «Per veure Jesús, conèixer-lo, contemplar-lo a través dels ulls de Maria, cal imitar-la, tant com sigui possible, en el seu "sí" continu a la voluntat de Déu.» Això fa de Maria un model de perfecció i de santedat inigualable ja que «no és només la jove pura de Natzaret, la criatura més bella del món, amb un cor que conté i supera l'amor de totes les mares del planeta, sinó que a més és la Mare de Déu i tota ella és revestida de la Paraula».

Tots aquests temes i aspectes sobre Maria i la seva pregària per excel·lència tindran cabuda en la jornada que el 20 de setembre vinent se celebrarà a Barcelona, al Saló d'Actes del col·legi Mare de Déu del Roser (C/ Mallorca, 349), a partir de les 10.30. Els que vulguin aprofundir una mica més en la figura de la Mare de Déu hi són convidats i només cal que avisin amb antelació si volen reservar el dinar (tel. 932 317 009 o 935 936 924).

Samuel Gutiérrez

La família dels Focolars impulsa a Catalunya la devoció a Maria.

rables, i que aquesta representa un camí curt i segur per arribar a Jesús. «El fet de ser criatura i alhora mare nostra —afirma Amparo Gómez— inspira amor, molta tendresa i una gran confiança. D'aquesta experiència neix la pregària espontània, genuïna, instintiva, com el Rosari.» Una pregària que ella, la Mare de Déu i de l'Església, mai no deixa d'acollir i d'atendre amorosament. El Rosari, entès com una forma privilegiada de viure la Paraula de Déu i de contemplar Jesús, esdevé així una veritable lloança a l'abast de tothom, «una eina privilegiada per

Un signe de la universalitat de Maria

La imatge de la Mare de Déu que s'ha triat per il·lustrar la jornada mariana que se celebrarà a Barcelona serà la mateixa que la que va presidir el Congrés Marià Internacional de Castelgandolfo el mes d'abril passat. Es tracta d'una imatge molt particular, regal que un destacat pintor hindú va fer a Chiara Lubich en el seu darrer viatge a l'Índia i que encarna molt bé aquest desig que Maria sigui «una llum per a cada home» i, per tant, figura clau en el diàleg ecumènic.

L'abat Soler, entre els ponents

Amb el programa complet encara per concretar, ja està confirmada la presència a la trobada del pare Josep M. Soler, abat de Montserrat, que abordarà el tema del *Significat i presència de Maria a Catalunya*. També hi intervindrà el P. Jesús Castellano, director de la Facultat Pontifícia de Teologia Teresianum de Roma, que se centrarà en *Els nous misteris de llum*. Tampoc no podia faltar-hi la presència, tot i que sigui a través d'un vídeo, de Chiara Lubich, que parlarà de la importància de Maria i del Rosari per als Focolars. En aquest sentit, el nom original del moviment és Obra de Maria, perquè vol ser, abans que res, un Rosari viu. Finalment, per tancar la jornada, s'ha pensat de fer una taula rodona amb representants de moviments eclesials, tenint en compte que la figura de Maria és un dels seus denominadors comuns.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaventura, 42, 1r 08019 Barcelona
Telèfon: 932 047 111

Acollim i ajudem
les futures mares
amb problemes

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Lleida

«Va esdevenir un dels clergues més coneguts i populars a Catalunya»

■ Melani d'Urgell ha escrit un llibre homenatge a Mn. Enric Inglés, fundador de la Nit de Maria

LLEIDA.— *Mossèn Enric. El rector d'Ars de Catalunya* és el títol del llibre que acaba de ser publicat a Lleida per Arts Gràfiques Dalmau i del qual és autor Melani d'Urgell. Aquest nom és el pseudònim que Josep M. Farré i Companys, nascut a les Borges Blanques el 1925, ha popularitzat en el

món informatiu lleidatà. Curiosament, el llibre és un homenatge des de la diòcesi de Lleida a la figura carismàtica de Mn. Enric Inglés Tàssies, sacerdot incardinat a l'arquebisbat de Tarragona i fundador de la Nit de Maria, que durant molts anys va tenir com a escenari el poble de Vinaixa i ara Vinyols i els

Arcs. Melani d'Urgell, amb aquesta obra, pretén posar en relleu els perfils espirituals i humans d'aquest sacerdot tarragoní, a qui ell mateix defineix com a «humil i exemplar rector de poble que Déu va fer resplendir en el si de l'Església catalana durant el segle XX».

—Per què ara aquesta publicació?

—Mn. Enric va morir a Vinaixa el 27 de juny del 1990 i va ser enterrat a Belianes, el seu poble natal. La seva obra, la Nit de Maria, continua celebrant-se cada 15 d'agost al poble de Vinyols i els Arcs, d'on va ser rector i on va néixer aquesta manifestació mariana. Calia deixar escrita la seva biografia, perquè fos un testimoni més de la seva vida i obra. Sóc dels que creuen en allò que va dir Pilat a Jesús: l'escrit escrit queda. Sense una biografia escrita, figures com la de Mn. Enric corren el risc de ser oblidades o recordades amb inexactituds.

—Com definiu Mn. Enric Inglés?

—Va ser per damunt de tot un home bo i senzill, amb una vida dura i vocació provada. Va arribar al sacerdoci als 57 anys, després de molts entrebancs. Va ser molt incompès en el si de la mateixa Església. Un home tan senzill i alhora tan depreciat va ser finalment un capellà carismàtic, estimat pel poble i que va sobresortir amb les seves virtuts, fins a esdevenir un dels clergues més coneguts i populars a Catalunya. Encara que no tenia un tarannà d'acadèmic i teòleg, finalment va ser un home que va sobresortir del clergat de la seva diòcesi de Tarragona.

—I un capellà enamorat de Maria, oi?

—Sense dubte, aquest era el seu tret

identitari: el seu entusiasme mariana que el va dur a ser capdavanter del renaixement i esclat mariana a Catalunya. «Quan jo no hi sigui, serà més autèntica la Nit de Maria», afirmava. El que sí que és cert és que la flama resta encesa i la bufada és forta. La Nit de Maria, el «Lourdes de Catalunya», ja no se celebra a Vinaixa, sinó que ha retornat a Vinyols i els Arcs, que en va ser el bressol. A l'entorn d'aquesta manifestació mariana ha nascut l'Obra de la Immaculada, que té com a objectiu vetllar per la continuïtat de la Nit de Maria, tot seguint les petjades del seu fundador.

—Per què el subtítol d'*El rector d'Ars de Catalunya*?

—Perquè era un home rural, un rector de poble amb tot el seu significat. La semblança és molt evident: el rector d'Ars, sant Joan Baptista M. Vianney, va arribar a sant. Mn. Enric Inglés encara no és sant, tot i que molts el tenen considerat com a tal i és per això que es vol demanar l'inici del

Mn. Enric Inglés, el testimoni valent d'un home de fe.

procés per a la seva possible beatificació.

—Sou també l'autor de la biografia del P. Luján. Són aquests dos capellans la cara i la creu d'una mateixa moneda?

—No exactament, jo diria que són com dos vides paral·leles i alhora distintes. El P. Luján era un canonge de la catedral de Lleida; Mn. Enric Inglés, un rector de poble. El P. Luján era un intel·lectual; Mn. Enric, un capellà senzill. L'un mobilitzava multituds amb la seva paraula i els seus programes radiofònics, era un gran comunicador. Mn. Enric, que també mobilitzava multituds a l'entorn de Maria, era un

home que captivava pel seu somriure. Tots dos han estat homes fidels a l'Església i al seu sacerdoci. El P. Luján i Mn. Enric Inglés són dos figures irrepetibles que han deixat petjada en les seves respectives esglésies locals i que en són punt de referència pel seu testimoni valent d'homes de fe.

Jordi Curcó

Un periodista catòlic

El borgenc Josep M. Farré és un periodista catòlic, amb el seu profund significat. Melani d'Urgell escriu sobre moltes coses, però en tots els seus treballs periodístics i obres editades traspuja la seva visió cristiana de la vida. És autor de diversos llibres amb un tarannà comú: la difusió dels valors humans, culturals i històrics de la seva terra i de la seva gent, amarats tots ells de la militància catòlica que sempre l'ha identificat i de la qual mai no s'ha amagat.

El llibre que ha publicat fins avui són: *Història documental i gràfica del Carme de les Borges Blanques*, *Padre Luján* i *Don Ramon Arqués i Arrufat*, figura destacada del Dret, la cultura i el mecenatge del nostre país, i un gran cristià. El més recent i avui notícia és el que porta el senzill títol de *Mossèn Enric*, que vol ser un apropament a la figura i ministeri sacerdotal d'aquest singular capellà tarragoní.

Melani continua treballant i cercant, ara lliurat a les tasques de la Comissió Històrica del procés dels màrtirs de la guerra civil a Lleida, de la qual és membre. La seva màxima és la del papa Lleó XIII: «Recordin els qui escriuen que és llei primera de la Història no dir res que sigui fals ni callar res que sigui veritat.»

Seguiu així Melani, lliurat i fidel a la Veritat.

Escultura de santa Teresa Jornet a Sant Pere del Vaticà

LLEIDA.— La parròquia de Santa Teresa Jornet del barri de Cappont de Lleida va celebrar el dimarts 26 d'agost amb tota solemnitat la festa de la seva titular. La parròquia i tota la diòcesi s'assabentaren en aquesta jornada que el papa Joan Pau II ha aprovat la col·locació d'una estàtua d'aquesta santa lleidatana a la basílica de Sant Pere del Vaticà.

L'estàtua serà esculpida en marbre de Carrara per l'escultor italià Alessandro Romano, el qual, després d'haver-ne realitzat prop d'un centenar d'esbossos, ha triat finalment una representació de santa Teresa Jornet «amb rostre expressiu», acompanyada per dos ancians, un a cada cantó, abraçats a la santa, simbolitzant la seva obra i el seu patrocini envers l'ancianitat.

L'escultura tindrà sis metres d'alçada i pesarà cinquanta-cinc tones. Serà col·locada a la part exterior de la Glòria de Bernini.

Per al rector de la parròquia de Santa Teresa Jornet, aquesta notícia hauria d'omplir d'orgull tota la diòcesi de Lleida: «Amb aquesta escultura el Papa homenatja la nostra santa com una gran fundadora, la seva obra i totes les religioses de la congregació de Germanetes dels Ancians Desemparats.»

Santa Teresa Jornet va néixer a Aitona, diòcesi de Lleida, l'any 1843 i va morir a Llíria el 1897. La seva congregació atén 28.000 ancians sense recursos, en més de 200 cases esteses en diversos

Santa Teresa Jornet.

països d'Europa, Iberoamèrica i Àfrica. Teresa Jornet, considerada com la santa catalana més universal, va ser canonitzada pel papa Pau VI el 27 de gener del 1974.

La festa de la santa

A les onze del matí del 26 d'agost es va celebrar una primera missa i ja a la tarda va tenir lloc una Eucaristia solemne presidida pel rector, Mn. Francesc Soldevilla. Finalitzada la celebració i com és costum, es va venerar la relíquia que de la santa guarda l'esmentada parròquia.

La festa d'enguany coincideix amb el pròxim inici de les obres de construcció del nou temple parroquial, que serà ubicat en un solar de 1.232 metres quadrats, cedit per la Paeria de Lleida, a

l'anomenada parcel·la núm. 6 de la nova zona d'expansió del barri de Cappont. El projecte de la nova església, en substitució de l'actual, ubicada a l'avinguda de València núm. 17, ha estat realitzat per l'equip d'arquitectes encapçalat pel jesuïta Enric Comas.

Segons ha manifestat el rector, l'inici de les obres està pendent en aquests moments del pertinent permís d'obres municipal: «Confiam que arribarà prompte. Una vegada tinguem el permís iniciarem les obres. La nostra il·lusió seria celebrar la festa de santa Teresa Jornet l'any vinent a la nova parròquia.» (J.C.)

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES -
OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES
RELIGIOSES - MEDALLES - RESTAURACIONS
- MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Estamperia San José
Fundada el 1919

Boters 7 i 9 Tel. 933 175 685
08002 Barcelona Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulo religioso.com
www.articulos religiosos.com

Tortosa

Vinaròs celebra el centenari del naixement de Mn. Garcia Julbe

■ Sacerdot de la diòcesi de Tortosa i eminent musicòleg i compositor

VINARÒS.— El 15 d'agost del 1903 naixia a Vinaròs Vicent Garcia Julbe, sacerdot de la diòcesi de Tortosa i eminent musicòleg i compositor. Per aquest motiu se'l recorda d'una manera especial en la missa vespertina de l'església arxiprestal de Vinaròs el dia de l'Assumpció, presidida pel vicari general de la diòcesi en representació del bisbe.

La celebració del naixement del vinarossenc Mons. Vicent Garcia Julbe es va realitzar al llarg de tot aquest any. L'Ajuntament de Vinaròs va proclamar l'any 2003 Any Garcia Julbe, en record i com a homenatge a aquest sacerdot i músic fill de la ciutat. Però era el dia 15 d'agost la data concreta del centenari del seu naixement. Per això aquell dia la celebració eucarística a la parròquia on va ser batejat va tenir un record especial per a ell. La va presidir, en nom del bisbe, Mn. Josep-Maria Tomàs, vicari general de la diòcesi, el qual va fer esment especial de l'homenatge en l'homilia, tot fent una glossa al Càntic de Maria i a la música que Mn. Garcia va compondre sobre aquest cant. Diverses peces marianes del mateix autor i cantades per la coral que porta el seu nom van ser els cants de la celebració litúrgica.

Parlar de mossèn Garcia (nom afectuós que li donava el clergat tortosí) és parlar d'un sacerdot apreciat i admirat per tota la diòcesi tortosina.

Estudia al Seminari de Tortosa, on de la mà del beat Mn Josep-Maria Peris aprèn piano, harmonia i composició; completa els seus estudis de composició amb el mestre Cumelles Ribó i de musicologia amb el mestre Vicent Ripollés. Abans de ser ordenat prevere, es presenta a oposicions de mestre de capella a la catedral de Tarragona, en què queda el segon.

Ja prevere, el bisbe de Tortosa el nomena vicari de l'església parroquial de Càlig, on es prepara per a oposicions a mestre de capella de la catedral de Lugo. Les guanya l'any 1928. Allà, per amistat amb un canonge d'aquella catedral, fill de Santiago de Compostel·la, transcriu tots els còdexs medievals compostel·lans amb música dedicada a l'apòstol. Enguany han estat publicades aquestes transcripcions per la Xunta Gallega en dos volums.

El 1940 va cap a Lleida, on ocupa el

càrrec de mestre de capella de la catedral. Guanyades les oposicions a director de la capella del Reial Col·legi del Corpus Christi a València, continua la seva labor musicològica transcrivint i publicant obres de F. Guerrero i de J. B. Comes.

El bisbe de Tortosa, aleshores Dr.

Mn. Garcia, celebrant l'Eucaristia.

Cantem germans a quatre veus, poble i orgue, i posteriorment una reducció per a una veu i orgue, són les darreres peces que compon, ja ajudat per una gran lupa, ja que la seva vista no li permetia distingir amb claredat el pentagrama.

Nomenament de «monsenyor»

El 2 d'abril del 1989, a petició de Mons. Ricard Maria Carles, en aquell moment bisbe de Tortosa, rep de Joan Pau II, en un gran homenatge al Seminari Diocesà, el nomenament de «monsenyor». S'hi va fer present el cardinal Vicent Enrique Tarancón, que havia sigut company seu d'estudis al Seminari tortosí i al qual estava unit en estreta amistat. Mor a Vinaròs el 25 d'agost del 1997.

Les celebracions en honor d'aquest sacerdot vinarossenc músic, segons l'ordre que ell amb insistència repetia —«primer sóc capellà», deia amb força i molta il·lusió—, continuaran el mes de setembre a la seva ciutat natal i s'espera que s'anuncii alguna celebració al Seminari i a la catedral de Tortosa.

Que ell des del cel miri la nostra Església i que ens ajudi a ser «forts en la fe» com canta la seva darrera composició musical.

Victor-Manuel Cardona

La música era per a ell una gran passió.

Manuel Moll i Salord, conscient de la necessitat de la formació musical dels seus seminaristes, li demana que vagi a la seva diòcesi per ser canonge prefecte de música sacra de la catedral tortosina i per dedicar-se a la formació musical dels seminaristes.

Són aquests anys els de màxima producció de Mn. Garcia: la *Missa Jubilaris* a sis veus i orgue; el *Magnificat* a quatre veus i orgue; els salms 46 i 49 a quatre veus i orgue; *Sacerdos et Pontifex* a quatre veus soles; *Justus ut Palma* a quatre veus soles... L'harmonització de cançons populars com *El desembre congelat*, *Molinera*, etc. Tot interpretat per la nombrosa Schola Cantorum del Seminari que ell va crear i que dirigia amb passió. El consagraren com a mestre per excel·lència. Eren cone-

gudes en l'àmbit de tot el país les Setmanes Santes de la seva tortosina que interpretava a la catedral la Schola Cantorum del Seminari. Palestrina, Vitoria, Guerrero, Comes, Otaño, eren els autors interpretats.

Una vegada jubilat torna a la seva ciutat natal, Vinaròs, on continua, però amb menys força, la seva activitat sacerdotal i musical. Amb sorpresa recordava una noia jove l'entusiasme de Mn. Vicent en els sermons, encara que ja era molt gran!

Tradiderunt me, responsori de Setmana Santa, és obra ja feta a la darrera etapa. *Doneu-nos la pau* és l'obra que compon per al seu enterrament, en què demana amb una música serena però alhora il·lusionada la pau eterna al costat de Crist, a qui va estimar i va voler servir de cor tota la vida.

Curs de formació permanent del clergat

TORTOSA.— La Delegació del Clergat i el Consell del Presbiteri han revisat l'estructura dels cursos d'estiu i des d'ara proposen desdoblar-los durant el curs. Seran al setembre i al febrer. Així, el proper curs serà els dies 18 i 19 de setembre, al Seminari de Tortosa, i s'insisteix en la participació de tots els preveres.

El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, diu en una carta personal que es vol «afavorir l'aprofitament del temps de formació i de convivència». Els capellans podran celebrar l'Eucaristia a la seva par-

ròquia i pernoctar una nit al Seminari.

El programa del setembre s'estructurarà al voltant de tres grans temes. El primer és *La new age i la fe cristiana*, a càrrec del pare dominic Joan Bosch. El segon és *El nou paradigma de l'educació*. Arran de la llei de qualitat de l'ensenyament, se'ns convida a aprofundir en el significat i en l'abast en el món d'avui... Una educació per a tots en parròquies i col·legis. Desenvoluparà el tema D. Agustín Domingo, professor d'Ètica de la Universitat de València i director general d'Adopcions de la

Conselleria Valenciana.

Finalment, en l'apartat de temes d'actualitat destaca *El diàleg fe-cultura*, segons la Fundació Joan Maragall, a càrrec del seu president, Antoni Matabosch. També hi haurà la presentació de l'última edició del Nou Testament de la Bíblia Catalana Interconfessional, a càrrec de Mn. Magí, de l'Associació Bíblica.

Cal dir també que el curs tradicional de setembre, organitzat per la Delegació diocesana de Catequesi, serà els dies 26, 27 i 28 de setembre i, com sempre, oferirà

deu tallers, a més de la formació permanent als habituals catequistes. Blocs d'Es-criptura-Eclesiologia, de Teologia Fonamental i de Pensament Filosòfic actual.

Aquest XXVIII Curset de Catequesi, en què s'espera la presència d'uns 230 catequistes, oferirà com a novetat dos tallers a càrrec de responsables diocesans: *Educació de la fe en colònies i esplais*, i *Educació especial*. Els interessats poden matricular-se a la seva parròquia o directament al Secretariat de Catequesi: C. Cruera, 5, de Tortosa - Tel. 977 440 700 / Fax 977 440 378. (J.B.B.)

Tortosa

«Cal tenir el coratge de portar la riquesa cap enfora, no ens cal amagar res»

■ Joan-Antoni Cervelló i Margalef va ser director de la Biblioteca Diocesana de Colònia

TORTOSA.— El Dr. Joan-Antoni Cervelló i Margalef, fill de Flix (la Ribera d'Ebre), durant 36 anys ha estat treballant a la Biblioteca Diocesana de Colònia (Alemanya) i des del 1985 i fins al 2001 en va ser director, el primer laic amb aquest càrrec. Ha estat també recentment distingit, en reconeixement als seus serveis a l'Església, amb el títol de cavaller de l'Orde de Sant Gregori el Gran, en classe civil.

—Com és que un català va ser nomenat director de la Biblioteca Diocesana de Colònia? Entre els alemanys, un català!

—Moltes coses de la vida no cal buscar-les. Déu s'encarrega de la sort que les puguis fer. Vaig anar a Alemanya l'any 1965. Estava fent una tesi doctoral a la Universitat de Colònia (que vaig acabar l'any 1972). Jo buscava un llibre de Mayals i Siscar, Nobiliari de Catalunya i València, que només es trobava en aquesta part renana d'Alemanya, a la Biblioteca Diocesana de Colònia. El director em va preguntar d'on venia i, en dir-li que venia de Catalunya, em va preguntar si el podia ajudar, ja que que havia rebut llibres d'Espanya. Em va demanar que hi anés de tant en tant. Fruit d'aquesta relació, en acabar el doctorat, i havent fet la preparació de biblioteconomia, i amb estudis de filosofia i teologia, em van demanar de treballar

tals, centres de formació professional, molt de treball social, facultats teològiques que les paguen la meitat l'Església i l'altra meitat l'Estat, i altres realitats. Per això totes les diòcesis alemanyes tenen una bona biblioteca d'investigació. No solament per als Seminari, sinó que ara també estan obertes a tothom i són una oferta molt valuosa i acceptada de l'Església. L'Església veu en aquesta ajuda a la investigació científica una de les formes més valuoses que, a la llarga, ha donat molt de fruit per fer un apostolat entre aquest món dels intel·lectuals. Una biblioteca oberta a tothom: catòlics i no catòlics.

L'Església té molta riquesa de saviesa, de cultura que cal donar a conèixer, sense cap por. Riquesa, per exemple, de manuscrits, de llibres, de documents; i cal tenir el coratge de portar-la cap enfora, no ens cal amagar res. És una llàstima que per falta d'inversió ens quedem enrere. Cal donar

sana és la biblioteca del Seminari, del 1665. El 1930 s'ajunten la del Seminari i la de la catedral. La de la catedral ja és del temps de Carlemany. A la biblioteca hi ha 500.000 volums, entre els quals 42.000 en castellà i 8.000 en català —les obres de Ramon Llull!, per exemple—, 800 manuscrits i incunables, 1.500 revistes; 12.000 llibres nous cada any, 3.000 llibres cada any dels antiquaris. Una gran col·lecció de fulles diocesanes i de butlletins oficials, material per a l'ensenyament de la religió a les escoles... els pressupostos anuals de la diòcesi. Allí es publica tot. La sala de lectura té capacitat per a 50 persones. L'edifici ha obtingut un premi d'arquitectura. La nova tecnologia ha estat incorporada per al servei dels que hi vénen i per a tothom des de qualsevol lloc del món. Per exemple, dels 800 manuscrits, els 200 primers ja estan incorporats a la xarxa per poder ser estudiats. És la primera biblioteca virtual de manuscrits en aquesta categoria —a l'adreça electrònica bibliothek@erzbistum-koln.de i a la pàgina web dom-bibliothek-koln.de

Aquesta biblioteca és una oferta per a tothom. Vénen més persones a la nostra biblioteca que a la biblioteca de la universitat civil. I aquest és per a molts estudiants el primer contacte amb l'Església. Per això cal oferir un bon servei, amb tots els mitjans possibles.

—Quina era la seva tasca com a director?

—El cardenal Höffner em va dir, en prendre possessió del càrrec: «Vostè només ha de respondre davant Déu. Treballi amb tota confiança. Deixi aquest tresor a les seves mans. Només vull que la faci créixer. Que Déu el beneeixi.» El director per desgràcia ha de ser més un gestor que un usuari de la gran riquesa de la biblioteca. La tasca sobretot és la de ser «servidor» dels usuaris, i que els treballadors de la biblioteca facin un bon treball per al bé de tots, i així els qui vénen a consultar tinguin un bon exemple de la feina ben feta. Fa un any i mig que m'he retirat. Cada any tenia un pressupost de gairebé tres milions d'euros. Això feia possible programar un bon treball. Adquisició de molts llibres, uns quinze mil, la

majoria en alemany, molts en anglès, en italià, en francès, i també molts en castellà i en català. Les decisions han estat les pròpies d'una biblioteca, però el testimoni del treball ben fet fa entendre als que hi vénen que allí hi ha quelcom diferent. Ells hi acudeixen a fer investigació.

—El Sant Pare, Joan Pau II, li ha donat el títol d'Equitem Ordinis Sancti Gregorii Magni e classe civili. Què significa per a vostè?

—Estic molt content i agraït al Sant Pare, al cardenal Sodano que ho ha firmat, i al bisbat de Colònia, al mateix temps que

El personatge

El Dr. Joan-Antoni Cervelló i Margalef és fill de Flix, va néixer el 25 de desembre del 1938, està casat amb l'alemanya Karin Schwaiger, i tenen un fill i una filla. Comença els seus estudis a Flix. Després cursa filosofia, teologia i ciències socials amb els Pares Carmelites de Vila-real i Onda, i després a l'Albertinum de Roma.

Amplia els seus estudis a l'Escola Superior de Biblioteconomia i Informàtica de Colònia, en què obté el diploma l'any 1967. El 1973 es doctora en Filosofia i Lletres per la Universitat de Colònia després d'aportar una tesi sobre el teatre d'Alejandro de Casona. De la seva tasca a la Biblioteca Diocesana cal assenyalar-ne l'ampliació importantíssima, així com també la seva amabilitat i bon caràcter en presentar sempre la Biblioteca Diocesana com una institució plena de vida.

penso que no calia. He treballat molt i molt a gust. També agraeixo la formació que vaig tenir als Carmelites. Estimo també molt l'Església. I ara resulta que m'ho agraeixen a mi. Penso, però, que ho vull repartir entre tots els que m'han ajudat en la meua vida.

—Gran part de la seva vida ha transcorregut entre llibres. Quina importància dóna a la lectura i a les biblioteques per a la vida humana i cristiana?

—Sobretot que fóssim ben conscients de la importància que tenen per a l'apostolat. La lectura i la formació és la clau de la vida interior, ja que dóna molta riquesa interior. És important que els bisbes s'adonin que la part cultural no és una cosa a amagar, sinó que s'ha de mantenir i s'hi ha d'invertir, no n'hi ha prou amb el que sobra. Els llibres han d'acompanyar els sacerdots i els bisbes durant tota la seva vida, perquè, si no, a la llarga, s'assequen. És com una mare que no pot alletar el fill si ella no està ben alimentada i ben forta. Cal cercar el temps per llegir i formar-se. (R.C.)

Manuscrit Köln, que guarda la biblioteca.

Evangeluari Köln.

allà. Al cap d'un temps es van convocar les oposicions per a director i em van escollir a mi: laic, estranger, català.

—La realitat d'una biblioteca diocesana és una realitat estranya per a nosaltres. Per què una biblioteca diocesana?

—A Alemanya l'Església ha estat sempre una realitat molt viva. Hi pot influir l'impost que cada ciutadà dóna per a la seva Església o confessió. Aquest es dóna directament del sou del mes, un nou per cent. Això ofereix la possibilitat de moltes realitats d'Església: biblioteques, hospi-

als investigadors el que necessiten. És clar que Colònia és, potser, la diòcesi més rica del món. Però cal invertir en una realitat com aquesta. Perquè tot això engendra un ambient de respecte a l'Església, i serveix a tothom; també, per exemple, als professors dels instituts. La cultura és l'humus en el qual ha d'arrelar la fe cristiana.

—Doni'ns dades de la biblioteca: fons de llibres, documents importants, importància cultural d'aquesta biblioteca en la vida cultural i teològica de la ciutat i diòcesi...

—L'origen d'aquesta biblioteca-dioce-

Tortosa

Vinaròs celebra el centenari del naixement de Mn. Garcia Julbe

■ Sacerdot de la diòcesi de Tortosa i eminent musicòleg i compositor

VINARÒS.— El 15 d'agost del 1903 naixia a Vinaròs Vicent Garcia Julbe, sacerdot de la diòcesi de Tortosa i eminent musicòleg i compositor. Per aquest motiu se'l recorda d'una manera especial en la missa vespertina de l'església arxiprestal de Vinaròs el dia de l'Assumpció, presidida pel vicari general de la diòcesi en representació del bisbe.

La celebració del naixement del vinarossenc Mons. Vicent Garcia Julbe es va realitzant al llarg de tot aquest any. L'Ajuntament de Vinaròs va proclamar l'any 2003 Any Garcia Julbe, en record i com a homenatge a aquest sacerdot i músic fill de la ciutat. Però era el dia 15 d'agost la data concreta del centenari del seu naixement. Per això aquell dia la celebració eucarística a la parròquia on va ser batejat va tenir un record especial per a ell. La va presidir, en nom del bisbe, Mn. Josep-Maria Tomàs, vicari general de la diòcesi, el qual va fer esment especial de l'homenatge en l'homilia, tot fent una glossa al Càntic de Maria i a la música que Mn. Garcia va compondre sobre aquest cant. Diverses peces marianes del mateix autor i cantades per la coral que porta el seu nom van ser els cants de la celebració litúrgica.

Parlar de mossèn Garcia (nom afectuós que li donava el clergat tortosí) és parlar d'un sacerdot apreciat i admirat per tota la diòcesi tortosina.

Estudia al Seminari de Tortosa, on de la mà del beat Mn Josep-Maria Peris aprèn piano, harmonia i composició; completa els seus estudis de composició amb el mestre Cumelles Ribó i de musicologia amb el mestre Vicent Ripollés. Abans de ser ordenat prevere, es presenta a oposicions de mestre de capella a la catedral de Tarragona, en què queda el segon.

Ja prevere, el bisbe de Tortosa el nomena vicari de l'església parroquial de Càlig, on es prepara per a oposicions a mestre de capella de la catedral de Lugo. Les guanya l'any 1928. Allà, per amistat amb un canonge d'aquella catedral, fill de Santiago de Compostel·la, transcriu tots els còdexs medievals compostel·lans amb música dedicada a l'apòstol. Enguany han estat publicades aquestes transcripcions per la Xunta Gallega en dos volums.

El 1940 va cap a Lleida, on ocupa el

càrrec de mestre de capella de la catedral. Guanyades les oposicions a director de la capella del Reial Col·legi del Corpus Christi a València, continua la seva labor musicològica transcrivint i publicant obres de F. Guerrero i de J. B. Comes.

El bisbe de Tortosa, aleshores Dr.

Mn. Garcia, celebrant l'Eucaristia.

Cantem germans a quatre veus, poble i orgue, i posteriorment una reducció per a una veu i orgue, són les darreres peces que compon, ja ajudat per una gran lupa, ja que la seva vista no li permetia distingir amb claredat el pentagrama.

Nomenament de «monsenyor»

El 2 d'abril del 1989, a petició de Mons. Ricard Maria Carles, en aquell moment bisbe de Tortosa, rep de Joan Pau II, en un gran homenatge al Seminari Diocesà, el nomenament de «monsenyor». S'hi va fer present el cardinal Vicent Enrique Tarancón, que havia sigut company seu d'estudis al Seminari tortosí i al qual estava unit en estreta amistat. Mor a Vinaròs el 25 d'agost del 1997.

Les celebracions en honor d'aquest sacerdot vinarossenc músic, segons l'ordre que ell amb insistència repetia —«primer sóc capellà», deia amb força i molta il·lusió—, continuaran el mes de setembre a la seva ciutat natal i s'espera que s'anuncii alguna celebració al Seminari i a la catedral de Tortosa.

Que ell des del cel miri la nostra Església i que ens ajudi a ser «forts en la fe» com canta la seva darrera composició musical.

Victor-Manuel Cardona

La música era per a ell una gran passió.

Manuel Moll i Salord, conscient de la necessitat de la formació musical dels seus seminaristes, li demana que vagi a la seva diòcesi per ser canonge prefecte de música sacra de la catedral tortosina i per dedicar-se a la formació musical dels seminaristes.

Són aquests anys els de màxima producció de Mn. Garcia: la *Missa Jubilaris* a sis veus i orgue; el *Magnificat* a quatre veus i orgue; els salms 46 i 49 a quatre veus i orgue; *Sacerdos et Pontifex* a quatre veus soles; *Justus ut Palma* a quatre veus soles... L'harmonització de cançons populars com *El desembre congelat*, *Molinera*, etc. Tot interpretat per la nombrosa Schola Cantorum del Seminari que ell va crear i que dirigia amb passió. El consagraren com a mestre per excel·lència. Eren cone-

gudes en l'àmbit de tot el país les Setmanes Santes de la seva tortosina que interpretava a la catedral la Schola Cantorum del Seminari. Palestrina, Vitoria, Guerrero, Comes, Otaño, eren els autors interpretats.

Una vegada jubilat torna a la seva ciutat natal, Vinaròs, on continua, però amb menys força, la seva activitat sacerdotal i musical. Amb sorpresa recordava una noia jove l'entusiasme de Mn. Vicent en els sermons, encara que ja era molt gran!

Tradiderunt me, responsori de Setmana Santa, és obra ja feta a la darrera etapa. *Doneu-nos la pau* és l'obra que compon per al seu enterrament, en què demana amb una música serena però alhora il·lusionada la pau eterna al costat de Crist, a qui va estimar i va voler servir de cor tota la vida.

Curs de formació permanent del clergat

TORTOSA.— La Delegació del Clergat i el Consell del Presbiteri han revisat l'estructura dels cursos d'estiu i des d'ara proposen desdoblar-los durant el curs. Seran al setembre i al febrer. Així, el proper curs serà els dies 18 i 19 de setembre, al Seminari de Tortosa, i s'insisteix en la participació de tots els preveres.

El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, diu en una carta personal que es vol «afavorir l'aprofitament del temps de formació i de convivència». Els capellans podran celebrar l'Eucaristia a la seva par-

ròquia i pernoctar una nit al Seminari.

El programa del setembre s'estructurarà al voltant de tres grans temes. El primer és *La new age i la fe cristiana*, a càrrec del pare dominic Joan Bosch. El segon és *El nou paradigma de l'educació*. Arran de la llei de qualitat de l'ensenyament, se'ns convida a aprofundir en el significat i en l'abast en el món d'avui... Una educació per a tots en parròquies i col·legis. Desenvoluparà el tema D. Agustín Domingo, professor d'Ètica de la Universitat de València i director general d'Adopcions de la

Conselleria Valenciana.

Finalment, en l'apartat de temes d'actualitat destaca *El diàleg fe-cultura*, segons la Fundació Joan Maragall, a càrrec del seu president, Antoni Matabosch. També hi haurà la presentació de l'última edició del Nou Testament de la Bíblia Catalana Interconfessional, a càrrec de Mn. Magí, de l'Associació Bíblica.

Cal dir també que el curs tradicional de setembre, organitzat per la Delegació diocesana de Catequesi, serà els dies 26, 27 i 28 de setembre i, com sempre, oferirà

deu tallers, a més de la formació permanent als habituals catequistes. Blocs d'Es-criptura-Eclesiologia, de Teologia Fonamental i de Pensament Filosòfic actual.

Aquest XXVIII Curset de Catequesi, en què s'espera la presència d'uns 230 catequistes, oferirà com a novetat dos tallers a càrrec de responsables diocesans: *Educació de la fe en colònies i esplais*, i *Educació especial*. Els interessats poden matricular-se a la seva parròquia o directament al Secretariat de Catequesi: C. Cruera, 5, de Tortosa - Tel. 977 440 700 / Fax 977 440 378. (J.B.B.)

Tortosa

«Cal tenir el coratge de portar la riquesa cap enfora, no ens cal amagar res»

■ Joan-Antoni Cervelló i Margalef va ser director de la Biblioteca Diocesana de Colònia

TORTOSA.— El Dr. Joan-Antoni Cervelló i Margalef, fill de Flix (la Ribera d'Ebre), durant 36 anys ha estat treballant a la Biblioteca Diocesana de Colònia (Alemanya) i des del 1985 i fins al 2001 en va ser director, el primer laic amb aquest càrrec. Ha estat també recentment distingit, en reconeixement als seus serveis a l'Església, amb el títol de cavaller de l'Orde de Sant Gregori el Gran, en classe civil.

—Com és que un català va ser nomenat director de la Biblioteca Diocesana de Colònia? Entre els alemanys, un català!

—Moltes coses de la vida no cal buscar-les. Déu s'encarrega de la sort que les puguis fer. Vaig anar a Alemanya l'any 1965. Estava fent una tesi doctoral a la Universitat de Colònia (que vaig acabar l'any 1972). Jo buscava un llibre de Mayals i Siscar, Nobiliari de Catalunya i València, que només es trobava en aquesta part renana d'Alemanya, a la Biblioteca Diocesana de Colònia. El director em va preguntar d'on venia i, en dir-li que venia de Catalunya, em va preguntar si el podia ajudar, ja que que havia rebut llibres d'Espanya. Em va demanar que hi anés de tant en tant. Fruit d'aquesta relació, en acabar el doctorat, i havent fet la preparació de biblioteconomia, i amb estudis de filosofia i teologia, em van demanar de treballar

tals, centres de formació professional, molt de treball social, facultats teològiques que les paguen la meitat l'Església i l'altra meitat l'Estat, i altres realitats. Per això totes les diòcesis alemanyes tenen una bona biblioteca d'investigació. No solament per als Seminari, sinó que ara també estan obertes a tothom i són una oferta molt valuosa i acceptada de l'Església. L'Església veu en aquesta ajuda a la investigació científica una de les formes més valuoses que, a la llarga, ha donat molt de fruit per fer un apostolat entre aquest món dels intel·lectuals. Una biblioteca oberta a tothom: catòlics i no catòlics.

L'Església té molta riquesa de saviesa, de cultura que cal donar a conèixer, sense cap por. Riquesa, per exemple, de manuscrits, de llibres, de documents; i cal tenir el coratge de portar-la cap enfora, no ens cal amagar res. És una llàstima que per falta d'inversió ens quedem enrere. Cal donar

sana és la biblioteca del Seminari, del 1665. El 1930 s'ajunten la del Seminari i la de la catedral. La de la catedral ja és del temps de Carlemany. A la biblioteca hi ha 500.000 volums, entre els quals 42.000 en castellà i 8.000 en català —les obres de Ramon Llull!, per exemple—, 800 manuscrits i incunables, 1.500 revistes; 12.000 llibres nous cada any, 3.000 llibres cada any dels antiquaris. Una gran col·lecció de fulles diocesanes i de butlletins oficials, material per a l'ensenyament de la religió a les escoles... els pressupostos anuals de la diòcesi. Allí es publica tot. La sala de lectura té capacitat per a 50 persones. L'edifici ha obtingut un premi d'arquitectura. La nova tecnologia ha estat incorporada per al servei dels que hi vénen i per a tothom des de qualsevol lloc del món. Per exemple, dels 800 manuscrits, els 200 primers ja estan incorporats a la xarxa per poder ser estudiats. És la primera biblioteca virtual de manuscrits en aquesta categoria —a l'adreça electrònica bibliothek@erzbistum-koln.de i a la pàgina web dom-bibliothek-koln.de

Aquesta biblioteca és una oferta per a tothom. Vénen més persones a la nostra biblioteca que a la biblioteca de la universitat civil. I aquest és per a molts estudiants el primer contacte amb l'Església. Per això cal oferir un bon servei, amb tots els mitjans possibles.

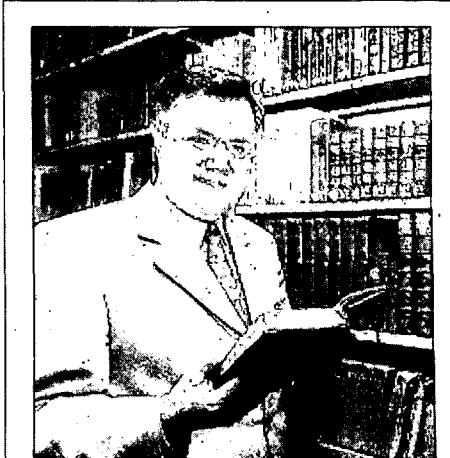
—Quina era la seva tasca com a director?

—El cardenal Höffner em va dir, en prendre possessió del càrrec: «Vostè només ha de respondre davant Déu. Treballi amb tota confiança. Deixi aquest tresor a les seves mans. Només vull que la faci créixer. Que Déu el beneeixi.» El director per desgràcia ha de ser més un gestor que un usuari de la gran riquesa de la biblioteca. La tasca sobretot és la de ser «servidor» dels usuaris, i que els treballadors de la biblioteca facin un bon treball per al bé de tots, i així els qui vénen a consultar tinguin un bon exemple de la feina ben feta. Fa un any i mig que m'he retirat. Cada any tenia un pressupost de gairebé tres milions d'euros. Això feia possible programar un bon treball. Adquisició de molts llibres, uns quinze mil, la

majoria en alemany, molts en anglès, en italià, en francès, i també molts en castellà i en català. Les decisions han estat les pròpies d'una biblioteca, però el testimoni del treball ben fet fa entendre als que hi vénen que allí hi ha quelcom diferent. Ells hi acudeixen a fer investigació.

—El Sant Pare, Joan Pau II, li ha donat el títol d'Equitem Ordinis Sancti Gregorii Magni e classe civili. Què significa per a vostè?

—Estic molt content i agraït al Sant Pare, al cardenal Sodano que ho ha firmat, i al bisbat de Colònia, al mateix temps que

El personatge

El Dr. Joan-Antoni Cervelló i Margalef és fill de Flix, va néixer el 25 de desembre del 1938, està casat amb l'alemanya Karin Schwaiger, i tenen un fill i una filla. Comença els seus estudis a Flix. Després cursa filosofia, teologia i ciències socials amb els Pares Carmelites de Vila-real i Onda, i després a l'Albertinum de Roma.

Amplia els seus estudis a l'Escola Superior de Biblioteconomia i Informàtica de Colònia, en què obté el diploma l'any 1967. El 1973 es doctora en Filosofia i Lletres per la Universitat de Colònia després d'aportar una tesi sobre el teatre d'Alejandro de Casona. De la seva tasca a la Biblioteca Diocesana cal assenyalar-ne l'ampliació importantíssima, així com també la seva amabilitat i bon caràcter en presentar sempre la Biblioteca Diocesana com una institució plena de vida.

penso que no calia. He treballat molt i molt a gust. També agraeixo la formació que vaig tenir als Carmelites. Estimo també molt l'Església. I ara resulta que m'ho agraeixen a mi. Penso, però, que ho vull repartir entre tots els que m'han ajudat en la meua vida.

—Gran part de la seva vida ha transcorregut entre llibres. Quina importància dóna a la lectura i a les biblioteques per a la vida humana i cristiana?

—Sobretot que fóssim ben conscients de la importància que tenen per a l'apostolat. La lectura i la formació és la clau de la vida interior, ja que dóna molta riquesa interior. És important que els bisbes s'adonin que la part cultural no és una cosa a amagar, sinó que s'ha de mantenir i s'hi ha d'invertir, no n'hi ha prou amb el que sobra. Els llibres han d'acompanyar els sacerdots i els bisbes durant tota la seva vida, perquè, si no, a la llarga, s'assequen. És com una mare que no pot alletar el fill si ella no està ben alimentada i ben forta. Cal cercar el temps per llegir i formar-se. (R.C.)

Manuscrit Köln, que guarda la biblioteca.

Evangeluari Köln.

allà. Al cap d'un temps es van convocar les oposicions per a director i em van escollir a mi: laic, estranger, català.

—La realitat d'una biblioteca diocesana és una realitat estranya per a nosaltres. Per què una biblioteca diocesana?

—A Alemanya l'Església ha estat sempre una realitat molt viva. Hi pot influir l'impost que cada ciutadà dóna per a la seva Església o confessió. Aquest es dóna directament del sou del mes, un nou per cent. Això ofereix la possibilitat de moltes realitats d'Església: biblioteques, hospi-

als investigadors el que necessiten. És clar que Colònia és, potser, la diòcesi més rica del món. Però cal invertir en una realitat com aquesta. Perquè tot això engendra un ambient de respecte a l'Església, i serveix a tothom; també, per exemple, als professors dels instituts. La cultura és l'humus en el qual ha d'arrelar la fe cristiana.

—Doni'ns dades de la biblioteca: fons de llibres, documents importants, importància cultural d'aquesta biblioteca en la vida cultural i teològica de la ciutat i diòcesi...

—L'origen d'aquesta biblioteca-dioce-

Recollida de material ortopèdic

L'Associació d'Amputats Sant Jordi, el Grup Editorial de la Revista del Disminuït (GERD) i Vida Sense Barreres realitzen a tot l'Estat espanyol i fins al 30 de setembre una recollida de material ortopèdic usat (cadires de rodes, pròtesis de cames, croses...) per a l'assistència dels discapacitats físics de Cuba, un país on la situació d'aquestes persones és extremadament dura.

Qualsevol que desitgi enviar material només haurà d'entregar-lo a qualsevol oficina de la companyia de transports MRW (tel. 902 300 400). MRW s'encarregarà gratuïtament de portar-ho a Barcelona, seu de les associacions. Un cop rebin el material, professionals del sector (Institut de Protètica Desvern) el revisaran, seleccionaran i el retocaran de manera també gratuïta. Les associacions encarregades d'aquesta iniciativa portaran el material a Cuba on comptaran amb la col·laboració d'organitzacions locals dedicades a l'assistència de discapacitats físics de Guantánamo i Santiago.

Tant l'Associació d'Amputats Sant Jordi com Vida Sense Barreres han participat en projectes similars. Durant el 2001 van centrar els seus esforços a assistir les víctimes de les mines antipersona a Bòsnia i Hercegovina, un país on l'ajuda internacional començava a disminuir i les mines antipersona, en canvi, continuaven allà. (C.C.)

El camí dels amics de Núria

Aquest agost s'ha dut a terme la III edició del «Camí dels Amics de Núria», organitzat per l'associació Amics de la Vall de Núria, creada l'any 1958.

El recorregut, d'uns 120 km aproximadament, parteix del santuari de Montserrat i travessa tota la Catalunya central, seguint el curs del riu Llobregat fins a Berga, passant per les poblacions més importants de les comarques del Bages i del Berguedà, i des de la capital d'aquesta comarca per la serra de Picancel s'endinsa cap al Ripollès per arribar a la Vall de Núria.

Per tal de donar a conèixer la riquesa històrica del nostre país, es visiten els llocs i paratges més peculiars de les diferents comarques. El «Camí dels Amics de Núria» pretén fomentar alhora el sentit de pelegrinatge entre dos dels més importants santuaris marians de Catalunya així com aprendre a caminar a poc a poc, gaudint tant de la natura com de les persones que ens acompanyen (www.senderisme.com/caminuria). (C.C.)

Ajudar els «intocables» de l'Índia

■ Fa més de 50 anys que Vicente Ferrer treballa amb aquesta casta

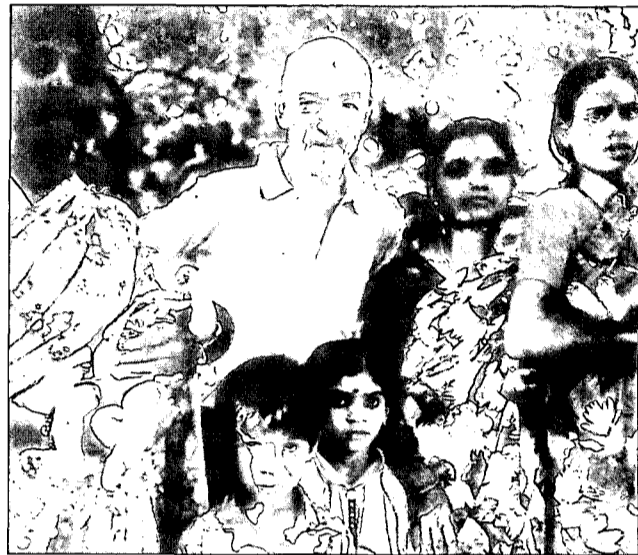
Vicente Ferrer va arribar a l'Índia l'any 1952 amb el somni de poder contribuir a eradicar la pobresa i millorar les condicions de vida d'una part de la població; els dàlits (intocables), la casta més baixa dins del sistema social indi. Ara, mig segle

després, el projecte de Ferrer s'ha convertit en tot un èxit. Són molts els factors que hi han influït, tot i que, possiblement, els més determinants hagin estat l'estructura de l'organització, i el seu caràcter eminentment pràctic.

Els primers anys de Vicente Ferrer a l'Índia van ser difícils. El seu esforç i sacrifici van obtenir com a resposta pressions polítiques i religioses que van determinar la seva expulsió del país l'any 1968. Això va provocar una gran commoció en què fins i tot la mateixa Indira Gandhi va prendre part, assegurant així la seva tornada. I un cop a l'Índia de nou, es va instal·lar a Anantapur, una regió del sud, amb índexs de pobresa elevadíssims. Conscient de la realitat d'aquesta comunitat, Vicente Ferrer va crear, l'any 1969, el Consorci per al Desenvolupament Rural (RDT: Rural Development Trust) que gestiona des d'aleshores el programa d'ajuda humanitària més innovador i revolucionari de la història de l'Índia. Per assegurar la continuïtat econòmica del projecte, l'any 1996 es va crear a l'Estat espanyol la Fundació Vicente Ferrer (FVF) que, a través del RDT gestiona un programa de desenvolupament global que cobreix totes les àrees socials.

El desenvolupament de la comunitat

Els intocables viuen sempre allunyats dels nuclis poblats per altres castes, sense accés a cap servei i amuntegats en barra-

Vicente Ferrer, envoltat de membres de la comunitat dels dàlits.

ques en condicions insalubres. Davant d'aquesta situació, el programa d'habitatges va ser un dels primers àmbits de treball de FVF/RDT. També van començar pels treballs en l'àrea de sanitat formant personal de les mateixes comunitats i amb l'ajuda d'altres organitzacions es va posar en marxa un pla de desenvolupament ecològic com estructures de regadiu, reforestació, etc.

A l'Índia rural la dona intocable neix

l'equip de l'Índia són naturals d'Anantapur, que han estat formats per l'organització i tornen a treballar a la seva terra. D'aquesta manera el sistema s'autoregenera i manté la seva vocació de permanència en el temps i en la zona. La Fundació Vicente Ferrer, des d'Espanya, canalitza el finançament dels programes d'aquest país asiàtic, dotant-los d'una estabilitat econòmica que permet planificar l'actuació a 10 anys vista. (C.C.)

discriminada per partida doble: ser dona i ser dàlit. La Fundació va crear l'any 1982 un sistema basat en la creació d'associacions de dones (*shangams*), l'objectiu del qual era la presa de consciència dels seus drets com a membres actius de la comunitat, promovent-ne la independència econòmica i garantint-ne la protecció sanitària.

En l'actualitat hi ha 1.550 pobles de dàlits organitzats en grups de 50 i atesos per equips especialitzats en cada àrea. A més, el 90% dels integrants de

Consolidació d'Acció Solidària contra l'Atur

Acció Solidària Contra l'Atur és una fundació creada l'any 1981 que té com a objectiu prioritari evitar la marginació dels aturats amb dificultats econòmiques.

La manca de llocs de treball a Catalunya, la contractació eventual i precària, el tancament d'empreses, etc. fa que l'atur sigui encara un dels problemes vigents de la nostra societat, especialment pel que fa als col·lectius desfavorits com són les dones separades amb càrregues familiars o els immigrants.

Des de la fundació es vol sensibilitzar la societat sobre el problema de l'atur i donar una resposta a les necessitats dels qui pateixen aquesta xacra social. Una resposta que es materialitza amb la creació i gestió d'un fons econòmic de solidaritat. Amb aquest fons es vol contribuir a pal·liar les necessitats bàsiques

de les famílies que es troben en situació límit, potenciar l'autoocupació, és a dir, les iniciatives econòmiques promogudes pels mateixos aturats, i donar ajuts per a l'adquisició d'eines de treball.

Durant aquest últim any s'ha consolidat, a la fundació, el Fons Social Sant Cugat-

Valldoreix que, principalment, atorga ajuts en forma de crèdits sense interès a immigrants, per tal que puguin regularitzar la seva situació legal i laboral. També s'ha convocat per cinquena vegada el premi Josep M. Piñol, que s'ha concedit a tres iniciatives d'inserció sociolaboral. (C.C.)

A reveure!

Hola amics!

El 5 d'agost perdien la vida a les carreteres aragoneses, a prop de Barbaste, una parella de joves, feliços, enamorats i plens de vida. Es tracta de Jordi Gil i Mallol, un familiar meu molt proper, i de la seva parella, Sylvie Briant.

Què podria dir d'ells? Sylvie, petita, fràgil però amb una gran voluntat i força interior, adorava els nens i sobretot aquells que estaven malalts a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, i ells li tenien una gran confiança i estima. Cada dia, quan ella marxava, l'acomiadaven deixant-li flors; i és que Sylvie era d'aquelles persones que no s'obliden. Jordi, l'home de la mirada eterna i del somriure ample, sempre afectuós i tendre amb tothom, amic dels seus amics, treballava de reporter gràfic (TV3), una vocació que portava molt arrelada.

Sylvie, Jordi, vau viure molt compenetrats, de la mà vau emprendre la recta final cap al Senyor i junts seguireu físicament i espiritualment. «La nena d'or», jugant amb les ànimes joves, i el nostre informador ens enviaren de tant en tant notícies dels esdeveniments del Paradís, demostrant amb els seus missatges que no ens obliden. A reveure!

Cecilia Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

Recapte
LA HUERTA EN CASA

L'opció
intel·ligent per
a la gent sana

Si realment vols una dieta sana per a la teva família, nosaltres conreem l'horta i et portem cada setmana a casa les fruites i les hortalisses fresques, lliures de químics, plaguicides i hormones i amb tota la força del seu gust.

A partir de 96,3€, 4 caixes (1 per setmana)
A partir de 1.087€, 52 caixes (any)
(transport inclòs)

Demaneu informació al Tel. 973 791 391

cultura

Publicat el sisè número de la revista «Poblet»

POBLET.— Ha sortit publicat el número sis, corresponent a juliol del 2003 de la revista *Poblet*, que edita la Germandat del monestir cistercenc de Santa Maria de Poblet, que recull l'actualitat de la mateixa germandat i del monestir, en els darrers mesos.

La publicació obre amb un editorial, titulat «Busca la pau, procura aconseguir-la» una reflexió sobre el monestir com a lloc de pau, propiciada pel silenci, la pregària i el testimoni. Entre els interessants continguts s'insereix un text de l'abat de Poblet, Josep Alegre, titulat «Laics, per un món nou», que és una consideració sobre la manca de fe i la pèrdua de valors que provoquen importants discrepàncies racials i socials, i són font de conflictes.

Per la seva banda el pare Jordi M. Bou inclou un article titulat «L'assumpció de Maria en l'Església, en el Cister i a Poblet», un documentat treball sobre com es

va introduir la devoció a la mare de Déu Assumpta i la dedicació per part dels monestirs cistercencs en honor seu.

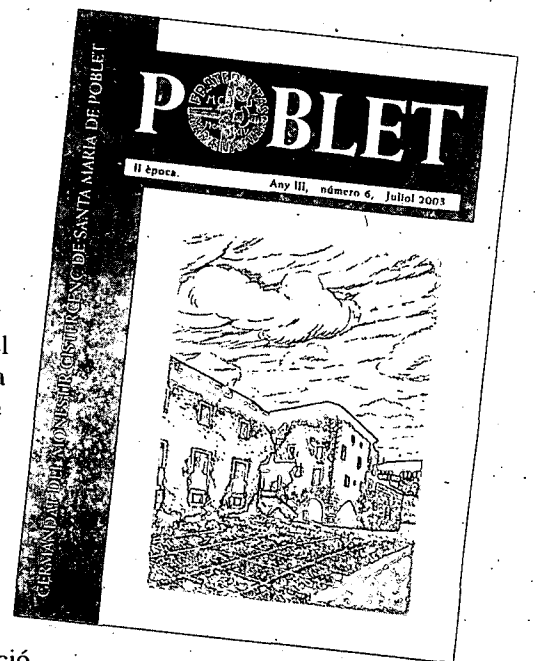
Altres escrits completen el volum, com ara el de l'abat emèrit, Edmond M. Garreta, sobre la «Federació de les monges» una reflexió sobre la vida monàstica a Solius, pel monjo Jaume Gabarró; un escrit del pare Francesc M. Tulla sobre la presència d'Albert Einstein a Poblet, o un reportatge sobre les campanes del monestir, on es parla de les antigues campanes, les actuals i les que estan en desús, fent referència també al campanar i l'espadaña.

A la segona part es parla de la inaugu-

ració de les obres de canalització, el desembre del 2002, del barranc de la Pena o de Sant Bernat, una riera que periòdicament i durant segles ha causat desperfectes al monestir de Poblet. Es parla també de la inauguració del nou enllumenat ornamental el passat 23 de gener i una detallada crònica de la comunitat des del mes de novembre del 2002 fins a l'abril del 2003.

A la revista s'anuncia que la Fundació Monestir de Poblet ja és una realitat i que es constituirà el proper mes de maig. La fórmula jurídica finalment adoptada és la de fundació canònica privada, ja que aquesta garanteix una independència més gran per poder promoure el monestir de Poblet com a centre espiritual i cultural de referència. El patronat de la Fundació nomenat a proposta del P. Abat està integrat per persones de diferent procedència i és presidit pel Dr. Josep Maria Bricall.

Un dels primers acords és que el tema de treball per al primer curs sigui Europa-Cister-Europa. Serà abordat en un cicle de conferències, on s'analitzarà des de diferents punts de vista polític, espiritual, vo-

luntari i teològic. D'aquesta manera es pretén analitzar la realitat d'Europa i el paper històric, present i futur que ha de tenir un orde monàstic com és el Cister. Hi haurà altres activitats, com concerts a la basílica o lectura de clàssics cristians, per part d'algun actor.

A més, la Fundació s'ha posat com a objectiu, la difusió mitjançant les noves tecnologies, de tots els treballs realitzats, així com la potenciació de Poblet com a centre espiritual i cultural, on viu i dona testimoni una comunitat de monjos.

Joan Boronat

Finalitzen els treballs de conservació del timpà de l'església de Sarra

SARRAL.— S'acaben de completar els treballs de neteja i conservació del timpà de l'Església Parroquial de Santa Maria de Sarra, una actuació que ha anat a càrrec del Servei de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat, de la Direcció General del Patrimoni i l'Ajuntament i la parròquia de Sarra. L'encarregada d'executar les obres ha estat la professora de materials inorgànics de l'Escola Superior de Restauració de Béns Culturals de la Generalitat de Catalunya, Montserrat Artigau.

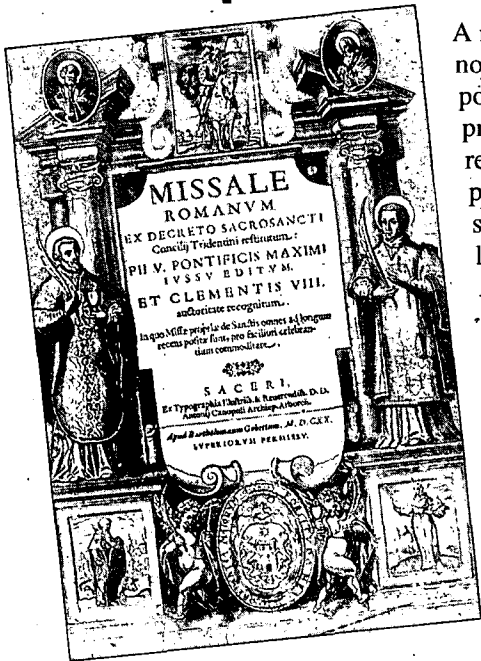
Les actuacions principals han consistit a desinfectar de l'atac biològic, refer les juntes de morter de calç, l'extracció de sals solubles, l'anul·lació d'una capa d'un centímetre de gruix de terra i fang que tapava i uniformava l'obra artística, la recuperació de la policromia original, que era prin-

cipalment negra i vermella, i l'aplicació d'una protecció lateral.

El timpà frontal romànic es troba al pati de l'església i data dels segles XII-XIII. De forma semicircular, presenta una vora resseguida per una feixa vegetal que centra les arcades cegades. A l'interior de l'arcada central hi ha la figura de la Mare de Déu, bastant deteriorada. A dins de l'arcada lateral dreta es troba la figura que podria ser el profeta Isaïes, mentre que a l'arcada lateral esquerra apareix la figura, probablement, de sant Joan Evangelista.

La porta, sobre la qual hi ha el timpà, serà oberta als feligresos en una festassa que es prepara per al juny del 2004 quan es complirà el 150 aniversari de la festa votada de Sarra als Sants Metges Cosme i Damià. (J.B.)

Missal romà a l'arxiu de La Selva del Camp

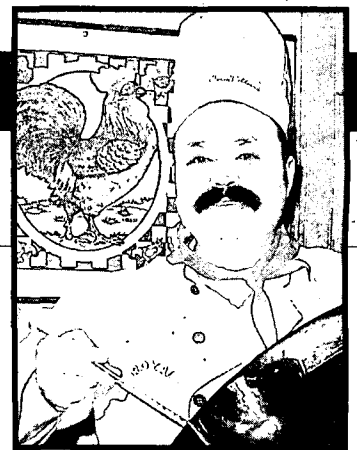
A mesura que els arxius públics es van normalitzant en descripció, serveis i accés, podem adonar-nos amb més exactitud de la presència de documentació d'origen religiós, aliena al seu fons, i segurament procedent d'alguna església o convent, ja sigui del temps de la desamortització o de la guerra civil.

Aquest és el cas d'un llibre imprès que es localitza a l'arxiu municipal de La Selva del Camp (signatura topogràfica: caixa 108). Es tracta d'un missal romà del 1620, amb cobertes de pell, en estat regular, titulat *Missale Romanum ex decreto Sacrosancti Concilii Tridentini restitutum...* del qual se'n coneixen diverses edicions, algunes de finals del segle XVI.

Josep M. Grau Pujol

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

L'aroma evocadora

El magatzem situat a l'ampli soterrani de la cuina, fins on vaig baixar a través d'una estreta escala de cargol, era ple de llaunes de conserva i a tots dos costats de la paret es veien unes prestatgeries plenes de pots d'espècies ben col·locats i tancats hermèticament. Aquests pots donaven a aquell lloc una barreja molt intensa d'aromes molt especials. «Ramona! Per què has trigat tant a donar-me el pot del pebre?», vaig preguntar a la meva ajudant. Ella em va contestar: «És que aquesta olor em fa recordar tantes coses...» Sabeu que les espècies, a més dels seus usos culinaris, en tenen altres de molt evocadors?

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

LLIBRES

La guia de l'espiritualitat

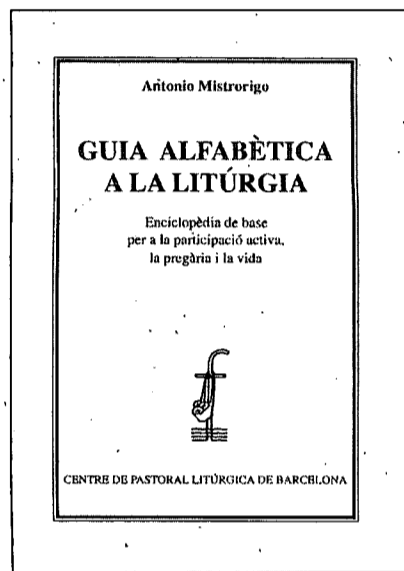
Joan Pau II va proclamar per a l'any 2000 un gran Jubileu en què tots estàvem convidats a celebrar el misteri de l'Encarnació del fill de Déu, el seu naixement de la Mare de Déu per obra de l'Esperit Sant i l'inici de la seva vida com a Salvador del món. Per a la correcta assimilació d'aquest esdeveniment, el Papa va explicar que abans que res era convenient tornar amb interès renovat a la Bíblia, on la Paraula de Déu ens espera per revifar la nostra fe. I com a subsidi per satisfer aquest primer deure de revifar la fe, ja va sortir fa uns anys la *Guia alfabètica a la Bíblia*.

Per contribuir després al compliment del deure de retornar a la litúrgia reconeguda com a font de vida espiritual, ara es presenta la *Guia alfabètica a la Litúrgia*, que se situa al costat de la *Guia alfabètica a la Bíblia*, com un altre ajut indicat per Joan Pau II, per conduir els fidels, mitjançant la litúrgia participada i viscuda, a la font de la gràcia.

L'objectiu principal de la *Guia* és el de presentar la litúrgia en el seu aspecte fonamental de culte a Déu. No s'han estès, doncs, les consideracions a altres aspectes litúrgics, referents a la història, els ritus o les cerimònies.

Al pròleg, Antonio Mistrorigo explica que també s'ha donat el relleu necessari a les pràctiques de la religiositat popular, com ara les processons i altres exercicis que, «si estan d'acord amb la litúrgia, poden contribuir a cultivar l'esperit d'unió amb Déu i amb la vida de l'Església». S'ha volgut, a més, presentar alguns personatges distingits per la vida litúrgica i la santedat, que ens serviran com a models a tots els creients.

Antonio Mistrorigo, *Guia alfabètica a la Litúrgia*. Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, Barcelona 2002, pàg. 543

L'entusiasme religiós de Verdguer

El pare Raimondo Marco Sorgia, dominic italià, és un profund coneixedor de l'obra de Verdguer, sobre el qual ha escrit llibres i ha pronunciat nombroses conferències. En *Verdguer vist des de dins* ens ofereix una síntesi de l'espiritualitat i de les fonts doctrinals del poeta de Folgueroles, reflectides i confirmades per nombrosos retalls d'aquesta immensa obra poètica.

De ben segur que la lectura del llibre, tal com ens indica el títol, ens conduirà a veure Verdguer des de dins, penetrant en la seva ànima eucarística, mariana, sacerdotal i caritativa del poeta. I també en el seu franciscanisme. El poeta era terciari de sant Francesc i arreu en parla i declara que vol imitar el seràfic pare, contagiats pel seu entusiasme profund. I és que el retrat que aquí se'n fa és el d'un vertader fill d'Església que s'extasia en la santedat encarnada en els homes i dones de cada època.

El pare Sorgia també s'encarrega de demostrar-nos la influència de la teologia tomista en la poesia de Verdguer, com és l'amor i la passió per la veritat.

Raimondo Marco Sorgia, *Verdguer vist des de dins*. Editorial Balmes, Barcelona 2003, pàg. 123

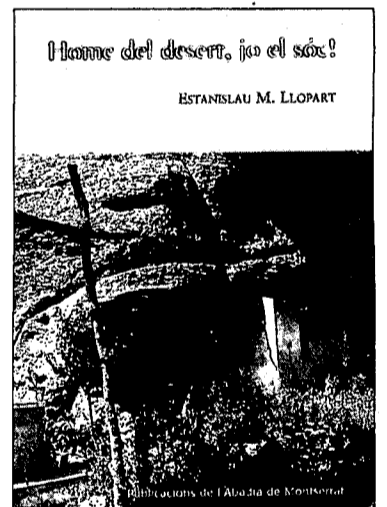

Devoció mariana

Durant els vint anys de la seva estada al monestir de Montserrat, el P. Estanislau M. Llopert es dedicà amb gran habilitat a la docència, especialment d'història eclesiàstica. També va seguir de prop el moviment marià, arran de la celebració a Montserrat d'un congrés de mariologia el 1946; de fet, la guarició de la malaltia que l'afligí durant els cinc primers anys de la seva vida li donà sempre un gran amor a la Mare de Déu. Redactà, sobretot, tres extenses i minucioses contribucions en miscel·lànies en què mostrà la seva tenacitat d'analista infatigable.

El 29 de març d'enguany el P. Estanislau va morir a Montserrat, on poques setmanes abans havia tornat, després d'una estada al Japó com a ermità. Amb l'objectiu que el seu record es mantingui viu, s'ha publicat una àmplia selecció de textos que pertanyen a l'etapa de la seva vida a Montserrat, fins al 1974, sobre Maria i l'Església, i sobre Bíblia i pregària. Els primers són articles de divulgació publicats en butlletins de diverses activitats del monestir. Els darrers, en canvi, pertanyen al seu quadern bíblic de pregària. Aquests són recreacions de textos, entre els quals destaca per la seva bellesa, tan espiritual com literària, el que anomena «Cantic de sant Joan Baptista». *Home del desert, jo el sóc!* és un reflex del carisma singular del P. Estanislau i la seva lectura de ben segur aproparà més d'un al desig de conèixer millor Jesús.

Estanislau M. Llopert, *Home del desert, jo el sóc!* Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona 2003, pàg. 116

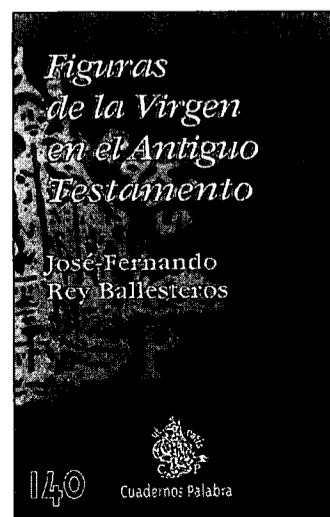

Els miralls de Maria

Figuras de la Virgen en el Antiguo Testamento vol ajudar a conèixer millor la Mare de Déu a través dels personatges bíblics que representen la seva figura, com per exemple, Eva o Esther. D'aquesta forma ens descobreix i ens apropa, amb un llenguatge molt entenedor, diferents aspectes entranyables de la personalitat de Maria.

La Sagrada Escripura és vista per José-Fernando Rey Ballesteros com «un entramat de miralls destinats a desplegar un seguit d'homes i dones que van entregar la seva vida a la fascinant missió de reflectir la llum del cel». Els dos primers miralls són Adam i Eva, i amb ells, en el moment precís en què la llum fa la seva entrada a la història dels homes, ja se'n mostra descomposada en dues claredats diferents: d'elles naixeran totes les altres. Amb aquesta visió metafòrica dels miralls, l'autor divideix el llibre en capítols protagonitzats per les figures femenines que ens descobriran la gran importància que la Mare de Déu té al costat de Jesús.

José-Fernando Rey Ballesteros, *Figuras de la Virgen en el Antiguo Testamento*. Edicions Palabra, Cuadernos Palabra, Madrid 2003, pàg. 191

Pastís fosc

INGREDIENTS:

100 g de sucre
mig got d'aigua
mig litre de llet
3 cullerades de Maizena
8 rovells d'ou
15 galetes maria
margarina
melindros

PREPARACIÓ:

Poseu en un cassó 100 grams de sucre amb una miqueta d'aigua fins a fer un caramel líquid i remeneu-ho sense parar amb una cullera de fusta. Quan agafi un color marró clar afegiu-hi el mig litre de llet calenta, tres cullerades de Maizena, vuit rovells d'ou i 15 galetes maria esmicolades prèviament. Remeneu-ho tot fins que bulli. Unteu un motllo amb margarina, poseu-hi una capa de melindros a la base i ompliu la resta amb aquest preparat. Quan s'hagi refredat prou ja ho podreu posar a la nevera per servir-ho fred.

La crítica literària d'aquesta setmana

Novel·lar Barcelona

Els embolics en què es fica l'aprenent de llibreter Sempere no són per explicar, però Carlos Ruiz Zafón s'atreveix a fer-ho. A veure, s'imaginem el que li pot passar a un noi imberbe per aficionar-se a un autor desconegut, del qual posseeix la seva única obra? Doncs tot, absolutament tot.

Ruiz Zafón, comenten alguns crítics, camina pels itineraris d'Arturo Pérez Reverte i Eduardo Mendoza. Del primer, la sèrie de peripècies inacabables, inversemblants però reals; del segon, els escenaris barcelonins en què es mou tota la trama d'aquesta voluminosa i més o menys divertida història.

Perquè els diferents actes de *L'ombra del vent* tenen lloc al carrer de Santa Anna, al carrer Petritxol; a la Ronda de Sant Antoni, a la plaça de Sant Felip Neri, al passeig de la Bonanova i en un casalot de l'avinguda del Tibidabo... sense oblidar la platja del Somorrostro i la plaça Reial. No pot haver-hi més barcelonisme en aquesta obra. Probablement per aquesta raó —a més de l'argument curiós— ha tingut l'èxit editorial que ha tingut.

Jo diria que Ruiz Zafón ha escrit una

història complexa, amb escenaris que coneix, i que són realment molt de l'estil de Mendoza (per exemple, a *El misterio de la cripta embrujada* o *La ciudad de los prodigios*). I d'altra banda, el fet inversemblant de les situacions, i algun dels seus personatges tenen regust del «tocador de les senyores». I de Pérez Reverte ens sembla trobar petjades per tot arreu, encara que es podria discutir si es tracta d'influència directa, o és simplement la similitud del gènere d'aventures que es porten entre mans (recordem de Reverte l'anciana sevillana que penetra en els secrets informàtics del Vaticà!).

En tot cas, *L'ombra del vent* sap entrar en la història de la Ciutat Comtal, en una època tan dramàtica com la de la guerra civil, i en els «difícils» anys posteriors. Els

seus personatges es mouen per viaranys força lògics, en correspondència al que va ser aquella època. Algun d'ells resulta fins i tot histriònic, dins del dolorós historial de les seves tortures, altres, interessants pel que fa a amistat i fidelitat... i tristament reals, encara que descrits amb tints molt gruixudes (el comisari Fumero, que és més autèntic i real del que podríem suposar).

L'aventura de Daniel, el protagonista, és un exemple d'esperit juvenil, llençat a l'aventura per una estranya fidelitat a l'autor anònim. I malgrat que finalment tot acaba bé —els bons guanyen, els dolents perden— sempre és un consol pensar que

pot ser veritat en aquesta Barcelona que es mou entre bambolines, en una trama que no s'endevina, perquè és realíssima. Només cal treure el cap una mica en els secrets d'aquesta ciutat inabastable.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Obra per a cobla de Josep Solà i Sánchez

La cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona acaba de gravar les darreres composicions per a cobla de Josep Solà i Sánchez, un compositor polifacètic que ha destacat a diversos camps de l'àmbit musical: ballables, cançons, música per a cinema, corals, música simfònica i també música per a cobla.

El nou CD que s'ha publicat recentment és, doncs, un bon exponent del nivell artístic aconseguit pel mestre Josep Solà ja que, entre altres, inclou les obres premiades en el prestigiós certamen musical que convoquen els Foments de la Sardana de Banyoles i Ceret. Concretament, la suite *Impressions d'un viatge*, guardonada a Banyoles, l'any 2000; i les sardanes *Les campanes de Sant Mori* i *El meu fillol*, distingides a Ceret, l'any 2001.

En aquesta gravació, que ha estat portada a terme sota el guiatge musical del mateix Josep Solà i de Jesús Ventura, els altres títols que el configuren són les suites *Tríptic d'un dia qualsevol* (en tres temps) i *Sentiments* (en quatre temps); i les sardanes *Efemèride*, *L'Enric* i *la Glòria* i *Tavertet*.

L'Aplec d'Escornalbou en un llibre

Un llibre testimonial sobre l'experiència de diferents entitats del Camp de Tarragona, organitzadores de l'Aplec d'Aplecs al Castell d'Escornalbou acaba de veure la llum pública. Aquest Aplec d'Aplecs va començar a celebrar-se l'any 1986, fruit de l'esforç comú de 12 entitats organitzadores d'aplec de sardanes al Baix Camp. Era una festa amb sardanes com a acte principal i amb diverses activitats paral·leles que els complementaven.

El llibre *Aplec d'Aplecs. Castell d'Escornalbou (Baix Camp) 1986-2000*

explica l'experiència de les vuit edicions biennals de l'aplec que es van organitzar, amb el desig de deixar constància d'un esforç i una activitat ben concreta i peculiar. S'inclou una memòria detallada dels vuit aplecs, amb retalls de premsa, fotografies i altres elements gràfics; la reproducció dels articles publicats en els corresponents programes de l'aplec, que manté absoluta vigència i que bàsicament tracten temes relacionats amb la comarca del Baix Camp; i un resum estadístic i analític de cada entitat que ha format part de la comissió d'aquest aplec d'aplec. (C.C.)

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

- Amb un únic pagament de 80,60€ per any
- Amb dos pagament semestral de 40,30€
- Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
- Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de l'interior

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ ALMACELLES

Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè
V.: 21.00 h, D.: 10.00 h, 11.15 h, 18.00 h.
Suchs
D.: 8.30 h, 12.30 h.

✓ BAGÀ

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.0 h, D.: 11.00 h.
Santuari de Paller
D.: 10.00 h.
Residència
D.: 9.00 h.

✓ BANYOLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Monestir
V.: 18.00 h, D.: 9.00 h.
Sant Pere
V.: 19.00 h, D.: 11.00 h.

✓ BERGA

Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h,
Església de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.00 h., 19.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 20.00 h, D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Sagramentàries
V.: 19.30 h, D.: 11.00 h.
Santuari de Queralt
D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ BISBAL D'EMPORDÀ, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h., 12.00 h., 20.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 19. h, D.: 11.00 h.

✓ BESALÚ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ BORGES DEL CAMP, LES

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.30 h, D.: 12.00 h.
Capella del Carme, D.: 19.30 h.

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h, D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

✓ CALDES DE MALAVELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.

✓ CAMPRODON

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 8.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella del Carme, D.: 10.00

✓ CASTELLAR DE N'HUG

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ CASTELLFOLLIT DE LA ROCA

Parròquia del Santíssim Salvador
V.: 19.45 D.: 11.30 h.

✓ CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30. h., D.: 9.00 h., 10.00 h., 12.00 h., 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ CERDANYA, LA

Alp
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.
Bellver
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h.
Bor
D.: 13.00 h.
Dàs
D.: 10.00 h.
Prats
V.: 18.00 h.
Prullans
D.: 10.30 h.
Urús V.: 18.30 h

✓ FIGUERES

Parròquia de Sant Pere
V.: 18.00 h, 20.00 h, D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de La Immaculada i St. Pau
V.: 20.30 h, D.: 11.30 h, 20.30 h.
Parròquia del Bon Pastor
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
V.: 20.15 h, D.: 11.00 h.
Capella dels Desemparats
V.: 19.00 h, D.: 8.30 h, 10.00 h, 11.30 h, 19.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 10.30 h.

✓ GARRIGA, LA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.30 h.
D.: 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h.

✓ GUALBA

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.30 h, D.: 12.00 h.

✓ GUARDIOLA DE BERGUEDA

Parròquia de Sant Llorenç
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LA JONQUERA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h, D.: 12.00 h.

✓ LLANARS

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.00 h, D.: 10.30 h, 20.30 h.

✓ LLÍVIA

Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h, D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ MARTINET

Parròquia de Sant Eloi
D.: 12.00 h.

✓ MORELLA

Parròquia de l'Assumpció de Maria (Basilica)
V.: 20.15 h, D.: 12.00 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
D.: 10.00 h.

✓ OLOT

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h, 12.00 h, 20.00 h. (vespres)
Temple del Carme

V.: 20.30 h, D.: 7.30 h, 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h. (vespres)
Santuari del Tura
D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.
Divina Providència
V.: 18.30 h, D.: 18.30 h. (vespres)
El Cor de Maria
V.: 19.00 h, D.: 13.00 h.
Residència del Tura
V.: 18.00 h, D.: 11.00 h, 18.00 h. (vespres)
Parròquia de Sant Cristòfol (Les Fonts)
D.: 11.00 h.
Sagrat Cor (Caputxins)
V.: 19.00 h, D.: 9.45 h,
Parròquia de Santa Maria (Batet)
D.: 12.15 h.
Parròquia de Sant Pere Màrtir
V.: 20.00 h, D.: 10.00 h.
Maria Reina, D.: 12.00 h.

11.00 h, 12.00 h, 13.00 h, 20.00 h.

✓ QUERALBS

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.
Santuari de la Mare de Déu de Núria
V.: 19.00 h, D.: 12.30 h.

✓ RIBES DE FRESE

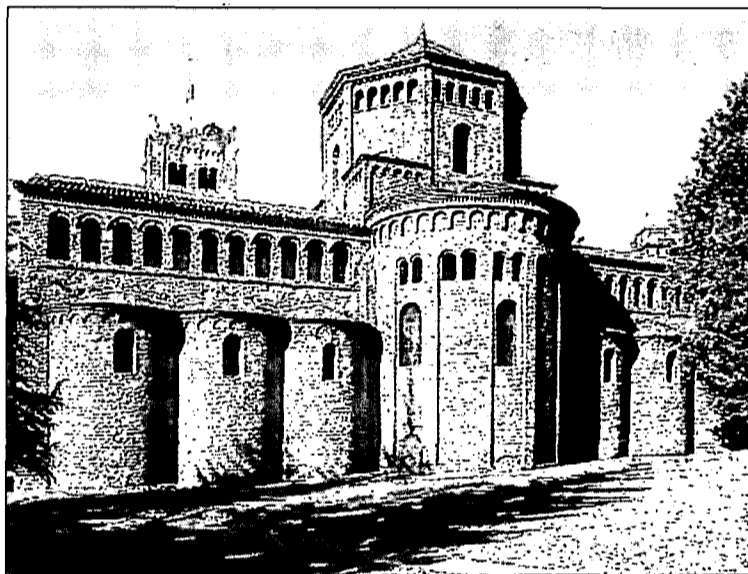
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.45 (Residència Geriàtrica) 12.30 h, 20.00 h.

✓ RIPOLL

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 8.00 h, 11.00 h.

Parròquia de Sant Josep Obrer

V.: 19.00 h, D.: 12.00 h.
Capella dels Salesians
D.: 10.30 h.

Santa Maria de Ripoll.

Les Planotes

V.: 18.00 h.
Parròquia de Sant Roc
V.: 19.00 h, D.: 11.00 h.

✓ PALS

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ PERALADA

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h, D.: 12.00 h.

✓ POBLA DE LILLET, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, D.: 11.30 h, 20.00 h.
Santuari de Falgars
D.: 13.00 h.

✓ PONT DE SUERT, EL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.00 h, D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ PRADES

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.15 h, D.: 13.00 h.

✓ PREMIÀ DE DALT

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.30 h, D.: 9.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
La Cisa
V.: 18.30 h.

✓ PUIGCERDÀ

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 8.00 h, 10.00 h,

✓ SANT HILARI SACALM

Parròquia de Sant Hilari
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h, 20.00 h.

✓ SANT JOAN DE LES ABADESSES

Parròquia de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ SANT JULIÀ DE VILATORTA

Parròquia de Sant Julià
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ SANT PAU DE SEGÚRIES

Parròquia de Sant Pau
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.
Colònia Estabanell
V.: 19.00 h.

✓ TARADELL

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h, D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ TEIÀ

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 D.: 9.00h, 11.30 h, 20.00 h.

✓ TORDERA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Sant Andreu
V.: 18.30 h.
Sant Pere, D.: 9.30 h.

✓ VALL D'ARAN

Vielha - Parròquia de Sant Miquel V.: 19.30 h, D.: 11.00 h, 19.30 h.
Baqueira - Parròquia Mare de Déu de les Neus V.: 19.30 h.
Bossòst - Parròquia de la Purificació de N. S. V.: 20.00 h, D.: 12.00 h.
Salardú - Parròquia de Sant Andreu D.: 11.00 h.
Les - Parròquia de Sant Joan Baptista D.: 11.00 h, 19.30 h.
Arties - Parròquia de Santa Maria D.: 12.30 h.
Betren - Parròquia de Sant Serni D.: 9.00 h.

✓ VALLS D'ANDORRA

Canillo
D.: 11.30 h.
Soldeu
D.: 10.00 h.
Santuari de Meritxell
V.: 18.00 h, D.: 12.30 h.
Encamp
Parròquia de Santa Eulàlia
V.: 19.30 h, D.: 12.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
D.: 10.30 h.
Pas de la Casa, El
V.: 19.30 h, D.: 19.30 h.
Ordino
V.: 19.30 h, D.: 11.00 h, 19.30 h.
La Massana
V.: 20.15 h, D.: 10.00 h, 12.00 h.
Arinsal
V.: 19.00 h.
Santa Coloma
D.: 10.30 h.
Sant Julià de Lòria
V.: 19.30 h, D.: 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Escaldes, Les
V.: 19.30 h, D.: 8.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.30 h.

✓ ANDORRA LA VELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.30 h, D.: 8.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Santa Maria Fener
V.: 20.30 h, D.: 9.00 h, 17.00 h.

✓ VALLS D'ÀNEU

Sort
V.: 20.00 h, D.: 12.30 h, 20.00 h.
Rialb
V.: 19.00 h, D.: 12.00 h.
Llavorsí
D.: 12.00 h.
Ribera de Cardós
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h.
Esterrí d'Àneu
V.: 20.30 h, D.: 12.30 h.
Gerri de la Sal
V.: 20.00 h, D.: 13.00 h.
València d'Àneu
D.: 11.00 h.

✓ VILADRAU

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h, D.: 8.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ VILASSAR DE DALT

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h, D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Hospital de Sant Pere, D.: 10.00

TV2, A LES 10.30, SANTA MISSA

amb la participació de la coral Nova Harmonia de Sallent (Bages), sota la direcció de Joan Camprubi. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

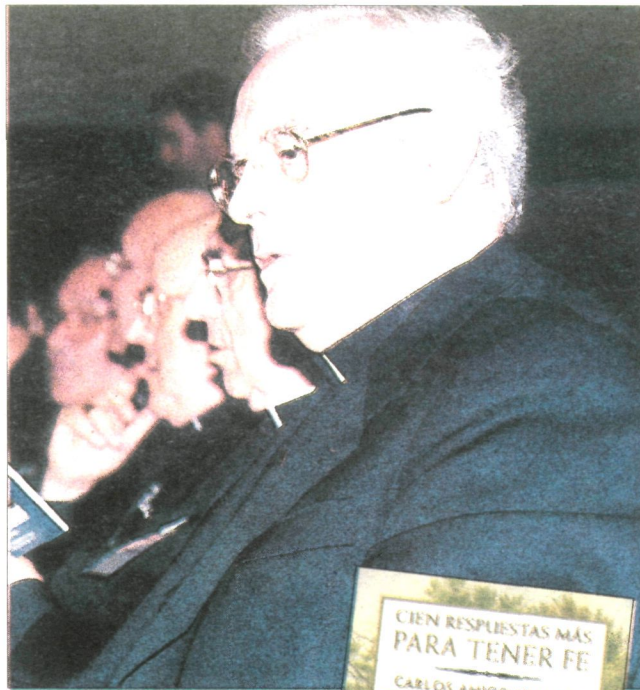
V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Des del carrer

A l'arquebisbe de Sevilla, Mons. Carlos Amigo Vallejo, sempre li han agradat els reptes. Un dels últims amb què s'ha encarat és el llibre «Cien respuestas más para tener fe» (Ed. Planeta), una obra que afronta amb senzillesa i claredat una bona part dels interrogants i dubtes que es tenen avui dia sobre la fe, l'Església o la moral catòlica. És un llibre valent, com ho és el seu autor, que no rebutja els aspectes més delicats o controvertits de la fe, i que torna a posar de manifest la qualitat humana i comunicativa d'aquest frare franciscà tan estimat pels fidels d'una diòcesi al capdavant de la qual fa més de 20 anys que hi és.

Mons. Carlos Amigo Vallejo publica «Cien respuestas más para tener fe»

«El gran problema de l'home actual és la indiferència»

—Em sorprèn el títol del seu darrer llibre, *Cien respuestas más para tener fe*. Digui'm que només es tracta de màrqueting, perquè al contrari semblaria una mica agosarat...

—Aquest nou llibre, de fet, és el segon volum del que vaig publicar ara fa uns anys, *Cien respuestas para tener fe*, i del qual s'han fet diverses edicions. S'havia fet una petita enquesta preguntant sobre quins eren els problemes que més afectaven la fe de les persones. Les respostes van ser moltes i molt diferents. No va resultar difícil la selecció entre els temes que apareixien amb més freqüència. Va passar el temps, i com és lògic, van aparèixer noves qüestions que es plantejaven als creients. També problemes en els quals no s'havia pensat anteriorment. En altres casos, es tracta únicament d'actualitzar les respostes que s'havien donat en el que podem anomenar «les cent preguntes primeres». Ara tenim «cent respostes més per tenir fe». De totes maneres, crec que efectivament el títol continua sent una mica atrevit, perquè la fe és un assumpte tan important que no pot estar condicionat simplement a la resposta que donem a unes quantes preguntes.

—D'on treu el coratge per afrontar

aquells interrogants que molts volen defugir per evitar problemes?

—A tots se'ns ha d'exigir ser lleials als nostres convenciments més profunds i, al mateix temps, respondre amb senzillesa i modèstia als fets qüestionables que es presenten a la nostra fe. S'ha de donar raó de l'esperança, però sense arrogàncies. S'ha de fer un esforç per respondre amb senzillesa, oferint la veritat i, en allò que és opinable, no tenir por de manifestar el propi criteri, tot i que això pugui ocasionar divergència amb altres opinions. En el dubte, llibertat. Amb les persones, sempre valoració i respecte.

—Quines preguntes li han donat més «feina»?

—En ocasions han estat les més simples, precisament perquè no existeixen per a elles una resposta contundent o n'hi ha poca, d'informació. Però naturalment hi ha qüestions molt debatudes com poden ser: són compatibles la política i la religió?, és lícit escollir el sexe del fill?, quin criteri moral hi ha sobre sexualitat i canvi de sexe?, té l'home dret a una mort digna?... En aquests casos, calia sospesar molt bé les respostes.

—No deu ser fàcil donar respostes als dubtes de l'home postmodern...

—No ho és, perquè l'home vol unes respostes immediates i quasi intangibles d'una cosa que transcendeix a la nostra mateixa experiència sensible. Si només es creu en allò que és demostrable positivament, hem posat un barrera lamentable davant la llibertat de la ciència, que, si més no, com a hipòtesi, no pot menysprear qualsevol camí per al coneixement.

De totes maneres, el gran problema de l'home actual és la indiferència. Ambaquell que dubta, s'hi pot parlar. Amb l'indiferent, no. A l'home postmodern el preocupa molt poc allò transcendent. Busca l'immediat. Ha tallat les arrels del passat i té poc interès pel futur. De vegades, hi ha un buit indefinit que es tracta d'omplir amb unes creences ambigües. Si creu en alguna Cosa, diu que a la seva manera...

—Algun signe per a l'esperança?

—Malgrat tot, estic convençut que l'home postmodern continua tenint set de transcendència i, prova d'això, n'és l'experiència d'aquell professor universitari de filosofia que assegura que «abans, quan parlava de Déu, els alumnes se'n reien; ara guarden silenci».

Samuel Gutiérrez

Rauxa

Alternatives al sistema?

La manera de funcionar d'occident, basada en una democràcia parlamentària i en un seguit de drets i deures dels ciutadans, és un sistema que diversos moviments socials demanen que sigui revisat. L'objectiu és millorar el sistema, solucionar-ne les mancances de manera que es produeixin com menys injustícies i desigualtats millor. Aquests tocs d'atenció són necessaris per tal que la nostra societat no esdevingui una jungla del liberalisme exacerbada. En aquest intent de regular el funcionament del sistema, però, hi ha el perill de caure en un maniqueisme fàcil, acusar la democràcia occidental de tots els mals del món i concloure que ha de ser destruïda. És l'antisistema.

És obvi que els nombrosos defectes que, efectivament, té el nostre model social no són motiu per afirmar que ja no és vàlid, sobretot quan no es planteja cap alternativa. El gran defecte d'aquesta actitud antisistema extremada és que, lluny de col·laborar a millorar la societat, s'esplaija amb una recitació de totes les seves mancances sense aportar cap proposta positiva i pràctica. Aquesta actitud oblida sobretot que només els països que gaudeixen d'aquest model ofereixen unes condicions mínimes de vida. És aquí on volen anar els milers d'immigrants que fugen de les nacions que queden al marge del sistema, perquè en aquests països malden per sobreviure.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Reptes als cristians d'avui (5)

La conversió pendent

Jesús iniciava l'anunci del seu projecte amb aquestes paraules: «Convertiu-vos i creieu en la bona nova» (Mc 1,15). Des d'aleshores els seus deixebles sabem que, entre tots els problemes que planteja l'evangelització del món, n'hi ha un d'absolutament prioritari: la nostra conversió. Una conversió que arrenca de moments decisius—les grans opcions—però continua en un procés permanent que mai no acaba del tot.

Però no és de la conversió personal que vull parlar ara, sinó de la comunitària. El Sínode de Santo Domingo en deia «la conversió pastoral de l'Església». L'examen de consciència que ens proposava Joan Pau II a la carta *Tertio millennio adveniente* i tota una seqüència de gestos emblemàtics protagonitzats per ell durant l'any jubilar anaven en aquesta direcció. La desunió dels cristians al llarg de la història, els mètodes d'intolerància i fins i tot de violència usats pels cristians en algunes èpoques, i la nostra responsabilitat en el mals del nostre temps, són tres exemples esmentats pel Papa, que demanen una conversió comunitària. Si només ateníem a la

dimensió personal de la conversió, es podria donar el cas que formésim un col·lectiu de persones correctes en l'àrea de les responsabilitats individuals però, al mateix temps, immerses en errors i pecats col·lectius que escandalitzen la nostra societat i acaben amagant fins i tot moltes virtuts. També com a comunitat hem de transparentar l'Evangelium que anunciem. Per què, tants anys després del Vaticà II, tenim la impressió de no haver avançat prou en aquesta línia?

En tres aspectes de la vida eclesial molts contemporanis nostres ens

demanen avui una conversió més perceptible.

N'és un el sentit d'igualtat radical que ha d'unir tots els *christifideles*. Hi ha massa distàncies entre nosaltres. El teòleg Antoni Bantué ha parlat del «subordinacionisme eclesiològic», contrari al concepte de «poble de Déu». No es tracta d'ignorar la diversitat de ministeris, de dons i de carismes, ni de relativitzar la missió dels pastors de l'Església. Es tracta, més aviat, de donar prioritat a aquell esperit de servei humil que tant li va costar a Jesús d'infondre en els apòstols, sempre desitjosos dels primers llocs.

Un segon punt que en aquests moments resulta especialment important és que la imatge de la nostra Església reflecteixi, en primer terme, la misericòrdia del Déu de Jesús: «Compassiu i benigne, lent per al càstig, gran en l'amor, bo per a tothom, que estima entranyablement tot el que ha creat» (Salm 145).

El tercer objectiu de conversió comunitària seria tot allò que té relació amb la senzillesa i la proximitat a les persones, a la superació de vanitats i d'afany de poder... Sap greu que per culpa de tot això la nostra imatge esdevingui fins i tot pitjor que la nostra realitat.

Ara mateix